

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADÎYÊ BI RÛMETTÎR TIŞTEK NÎNE

Sayı 43/ Temmuz 1985/2.-DM.

ULUSAL DİRENİŞ EYLEMLERİMİZ SÖMÜRGEÇİLERE DARBE ÜSTÜNE DARBE VURARAK GELİŞMEKTEDİR

Geçtiğimiz Bahar döneminde Kürdistan'da geniş boyutlu eylemler geliştirilmiş ve sömürgeçlerin ağır maddi ve manevi kayıplar verdirilmişti. Yaz döneminde de sürekliliğinden ve hızından hiçbir şey kaybetmeden varlığını sürdüren direniş eylemlerimiz, sömürgeçlerin ve uşaklarının her türlü engeline rağmen, reformizme ve teslimiyete darbe üstüne darbe vurarak gelişmektedir. Yıllardır halkımıza kan kusturan, her türlü vahşi baskıyı uygulayan sömürgeçlerden hesap soran ve döktüğü kanların, şehitlerimizin intikamını alan eylemlerimiz, Kürdistan'ın dört bir yanında patlayan silah sesleriyle halkımıza coşku ve güven aşılarken, düşman da ise büyük bir korku ve panik yaratmaktadır.

7 Haziran günü Çatak'da iki ayrı alanda meydana gelen çatışmada 1 yüzbaşı, 1 astğmen, 1 erin öldürüldüğü söylenirken, savaşçılardan 3'ünün ölü birinin ise sağ olarak ele geçirildiği haberi verilmekteydi. Yoğun bir çatışmanın ortaya çıktığı eylemde düşmanın çok sayıda kaybı olmasına rağmen, ısrarla bunu gizleyerek 3 kişi olarak göstermiştir. Ölü ve yaralı sayısının daha fazla olduğu eylemde, esir olarak ele geçirilen 20 askerin silahları ve teçhizatları alındıktan sonra serbest bırakılmışlardır. Düşmanın büyük askeri gücüne rağmen, kahramanca bir direniş sergileyen HRK savaşçıları çok az bir kayıp vermişlerdir.

16 Haziran'da MDP'li belediye başkanı Sıtkı Çelik Kulp'da düzenlenen devrimci intikam eylemiyle cezalandırıldı. Şehir merkezine yakın bir alanda cezalandırılan Kulp Belediye Başkanının ölümü, yöre halkı üzerinde büyük bir sevinç yaratmıştır.

19 Haziran'da Yüksekova'dan Şemdinli'ye gitmekte olan askeri araca kurulan pusu sonucu 1 üstğmen ve 3 er öldürülürken, arabanın devrilmesi ve tahrip edilmesi ile birlikte diğer askerlerin de ağır yaralandığı bildirilmektedir. Sömürgeci

kolluk kuvvetlerinin kafasında patlayan mermiler karşısında, ateş etme olanağı bulamayan askerlerden ölü ve yaralı sayısının açıklandığından daha fazla olduğu söylenmektedir. Kendilerini en güçlü hissettikleri anda sömürgeci ordu birliklerine karşı geliştirilen bu direniş eylemlerimiz, silahlarımızın hiçbir zaman susmayacağı ve sürdürülmeyeceğinin da kanıtı olmaktadır. Ayrıca gelen haberlerde henüz kesinlik kazanmamış da olsa, pusuya düşürülen bir tek araç olmadığı, sömürgeci birliklerin operasyonlarına sevkini getiren bir konvoy olduğu da belirtilmektedir.

Bu eylemlerin yanı sıra, sömür-

geci basının sıkı yönetim komutanlıklarının açıklamalarından verdiği yeni eylem haberleri de olmakla birlikte olayların çarpıtıldığı çok açıktır. Devrimcilerden bir çöp dahi yakalandığında manşetlerde veren sömürgeci basın nedense bu

olayları küçük haberlerle geçiştirir. Temmuz ayının başında, Siirt'in Eruh ilçesinde meydana gelen çatışmada 3 ölü Silopi'de 1 ölü, 2 yaralı, Bitlis-Hizan'da ise 3 ölü olarak devrimcilerin kaybı gösterilirken, yalnız Hizan'da meydana gelen çatışmada 1 askerin öldüğü 2'sinin de yaralandığı açıklandı Bu bile sömürgeçlerin kaybını gizleyerek, devrimcilerin kayıplarını sürekli olarak abarttığını açık bir kanıt oluşturmaktadır.

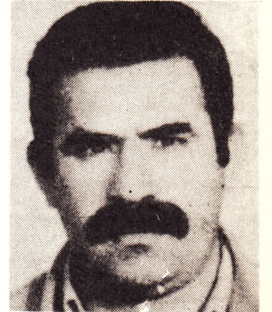
Yine bu dönemde bunların dışında da henüz ayrıntılarına bilemediğimiz ve sömürgeci basına da yansımayan bir dizi yan eylem daha gerçekleştirildi. Her gün daha da

Devamı Syf: 19'da

PARTİ ÖNDERLİĞİNE YÖNELEN SALDIRILAR DÜŞMANIN ACIZLIĞININ KANITIDIR!

Ulusal Önder ve PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşına yönelik saldırıların ve kompo faaliyetlerinin yeni olmadığı; daha ilk tohumlar yeni yeni filiz vermeye başladığı bir dönemden bu yana devam ettiği bilinmektedir. Tüm bu saldırılardan güdülen tek amacın da, giderek gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile birlikte artan prestijini zayıflatmak ve halkımızın gerçek önderine sahip çıkışını engellemek olduğu açıktır.

Devrimin kitlelerin eseri olduğu gerçeği kadar hiçbir mücadelenin öndersiz gelişmeyeceği de bir o kadar doğrudur. Bu nedenle ileri doğru atılan ve gelişmek isteyen her devrim hareketi kendi gerçek önderlerini de yaratmak zorundadır. Tarihin hiçbir döneminde, hiçbir devrim hareketi öndersiz gerçekleşmemiştir. Bu gerçekliği Kürdistan'a indirgediğimizde önemi bir kat daha artar. Kürdistan'da birçok isyanın önderliğin konumundan dolayı yenilgiye uğradığı bilinmektedir. Bu nedenle, Kürdistan halkı önderliğine bir hayli değer vermektedir. Bu gerçeğin sömürgeçler tarafından bilinmemesi düşünülemez. O halde, sömürgeçler en başta bu

halkın önderlerine yönelecek; onları teslim almaya çalışacak, bunu başaramazsa da imha edecek ve her türlü demagogik saldırılarda bulunarak, teşhir ve tecrit etmek isteyecektir. Bugün Kürdistan'da PKK Önderliği şahsında yaşanan olaylarda bundan farklı değildir. Bu saldırıların ideolojik oluşum döneminden bu yana aralıksız sürdüğü ve bu koroya başta provakör çete olmak üzere birçok gücün de katıldığı; bugün de çok açık olarak görülmektedir.

Devamı Syf: 2'de

TASFIYECİ SOL'UN PKK'YE YÖNELİK SALDIRILARININ KAZANDIĞI

YENİ ÖZELLİKLER VE

DAHA DA DAYATAN DEVRİMCI GÖREVLER

Kürdistan, bugüne kadar ulus ve halk gerçekliğiyle inkar edilen bir ülke durumundaydı. Yüzyıllarca süren sömürgeci boyunduruk, toplumsal varlığımızı kaosa döndürmüş ve yaratılan bilinçsizlik ortamında halkımız, yabancı güçlerin kendi politikalarını -hem Kürdistan ve hem de bölgede- gerçekleştirme birbirine ve komşu halklara karşı rahatlıkla savaştırlır bir konuma getirilmiştir.

1. Emperyalist Paylaşım Savaşından sonra, TC ile Fransız ve İngiliz emperyalistleri arasında yapılan antlaşmalarla Kürdistan dört ayrı parçaya bölündü. Kürdistan'ın en büyük parçasını kendi sınırlarına

katarak katı bir sömürgeci egemenlik kurmak isteyen kemalist Türk sömürgeçliğine karşı halkımız direniş geçti. Ancak başka yerlerde detaylı izahı yapılan nedenlerden dolayı hareket yenilgiye uğradı. Ve 1938 Dersim isyanı ve isyanın ardından uygulanan vahşi katliamlardan sonra Kürdistan, kemalist burjuvazi tarafından tam bir egemenlik altına alındı. Uygulanan vahşi baskı ve asimilasyon sonucu 1970'lere gelindiğinde artık Kürdistan meselesinin bir kez daha dirilmemesine mezarla gömüldüğüne inanç beslenmişti.

Devamı Syf: 4'te

"KÖY KORUYUCULARI" YA DA YENİ "HAMİDİYE ALAYLARI"

*Sömürgeçlerin bu komposu da tutmayacaktır!

28 Haziran'da yapılan Bakanlar Kurulu Toplantısında, Kürdistan'ın 13 ilinde yeni köy koruyucularının göreve başlaması doğrultusunda bir karar alındı. Buna göre, "Van, Ağrı, Kars, Muş, Bingöl, Tunceli, Bitlis, Urfa, Diyarbakır, Adıyaman, Mardin, Siirt ve Hakkari illerinde tesbit edilecek yerlerde göreve başlayabilecekleri" açıklandı. Geçici köy koruyucuları kanununa göre önceden yetiştirilen ve milis olarak silahlandırılan 1000 kadar kişi sadece Siirt'de bu kararın alınması ile birlikte göreve başladılar.

Bizzat eğitilerek, yeniden silah atışları yaptırılan bu "köy koruyucuları"na yönelik olarak konuşan Siirt İl Jandarma Alay Komutanı Yarbay Turgut Debeli, "siz artık bir güvenlik mensubusunuz, tereddüslüz silah kullanma yetkiniz vardır ve devletin her türlü güvencesi altında bulunuyorsunuz. Size güveniyoruz" diyerek, aynı zamanda bunlara hedef de göstermektedir. Maaşa da bağlanacak olan bu "koruyuculara" neden gereksemine duyuldu? Devletin güvenlik kuvvetleri, ordu gücü "son kuruntıları kaldı, onları da temizliyoruz" dedikleri "bölücü, eşkiya" başa çıkıyorsa yetmiyor mu? Bu soruların cevabını

Türk egemen sınıflarının tarihinde bulmak mümkündür.

Tarihe "Hamidiye Alayları" olarak geçen benzer bir oluşuma, Abdulhamit döneminde de başvurulduğunu görüyoruz. Osmanlı İmparatorluğunun çöküş yıllarına denk gelen, bu alayların örgütlenmesinin bir çok ilginç yanırları da vardır. İmparatorluk Balkanlarda, Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da sürekli toprak kaybederken, giderek sınırları daralmış, doğuda yalnız Kürdistan'ın önemli bir kesimi elinde kalmıştı. Ermenilerin isyanı ve Kürtlerin de bağımsızlığı yönelmeler karşısında İmparatorluk çok sınırlı bir alana sıkışıp kalacaktı. İşte bu tehlikeyle bertaraf etmek amacıyla, Abdulhamit İstanbul'da getirip, eğittiği aşiret reislerinin çocuklarının başında bulunduğu ve Kürtlerden teşekkül eden alaylar kurdu. Bu alaylarla bir yandan Ermenilere karşı savaş yürüttükten, diğer yandan ise, isyancı Kürt aşiretlerine karşı bunları saldırtarak, "Kürdü Kürde kırdırtı" egemenliğini geliştirme politikasını yürürlüğe koyar. Bunda bir hayli de başarılı olan Abdulhamit isyancı Kürt aşiretlerini egemenliği altına

Devamı Syf: 18'de

Emperyalizmin Özel Savaşı ve Türk Ordusunun Kürdistan'da Yürüttüğü Savaşın Niteliği Üzerine

YAZISI ORTA SAYFADA

PKK Ve ERNK Davalarında Yeni İdamlar

Yeni dönem mücadelemizin 15 Ağustosla birlikte yaptığı atak, sömürgeçlere ve uşaklarına hiç beklemedikleri bir darbeyi vurarak gelişmiş ve hızla kitleleri kucaklayarak ülkesinin derinliklerine kök salmıştır. Bu atılım karşısında kendisini toparlayarak harekete geçen sömürgeçler, eylemlerin gerçekleştirdiği alanlarda çok sayıda yurtseverli tutuklayarak en ağır işkencelerden geçirdiler. Hiçbirşey elde edemedikleri sorgu ve işkenceleri sonunda da yurtseverleri faşist yargı organlarının karşısına çıkararak göstermelik mahkeme heyeti tarafından en ağır cezalar çarptırdılar. Sıradan yoksul köylülerden oluşan bu tutukluların 30'u hakkında idam isteyen faşist mahkeme, bu tavrıyla halkımızın bel direğini oluşturan, mücadelemizin temel savaşçı gücü olan köylülüğü korkutup, pasifleştirmek ve öncü ile bağlarını koparmak amacını gütmekteydi.

Aynı süreyi içerisinde, kısa bir süre sonra; yapılan operasyonlarda çok sayıda Kürdistanlı yurtseverin tutuklanması, ya da kurşuna dizilmesinin de çözümleri, gelişmelerin hergün daha da boyutlanıp kitleleri

kucakladığını gören sömürgeçler, dünya kamuoyunda da büyük etki uyandıran ve tüm dikkatleri üzerine çeken KUKM'ne karşı yeni bir takım önlemler almaya başladı. Dünya ülkelerinin mevcut yasalarında ender rastlanan -rastlansada da çok sınırlı olan- "pişmanlık yasası" gibi bir kanun hızla tartışılarak tüm devlet mercilerinin onayından da geçirilerek yürürlüğe konuldu. Bu yasaya göre, özellikle örgüt saflarında bulunan militanların pişmanlık göstererek örgütünü ele vermesi ve çokertilmesine yardımcı olması halinde cezasının affedileceği ve kendisine birçok olana sunularak rahat bir yaşama kavuşturulacağı belirtiliyor ve tüm devrimci pişman olmaya çağırılıyor.

ERNK'nin ilanı ve Bahar Atılımı eylemlerinden sonra büyük bir askeri güçle ülkemizin dört-bir yanına dağılan ve her köşeyi yeniden abluka altına alan sömürgeci kolluk kuvvetleri, operasyonlarda ve "pişmanlık yasası"na uyarak çözülen bu hanterin verdiği bilgilerden yararlanarak, belli bazı alanlardaki yurtseverleri tutuklayıp, Diyarbakır zindanlarına getirmişlerdir. Aylarca en ağır işkencelere

maruz bırakılan bu insanlardan bir kısmını serbest bırakmak zorunda kalan sömürgeçler, bir kısmını da gruplar halinde mahkemeye çıkarmaya başlamışlardır. Göstermelik mahkemelerde en ağır cezalara çarptırılarak, teslim alınmaya ve pasifize edilmeye çalışılan bu suçsuz yurtseverler, güçlü bir inanç ve davaya bağlılığı örneği göstererek sömürgeci tertipleri boşa çıkarmışlardır.

Söz konusu davaların ilki, 13 Nisan 1985 günü Diyarbakır 1 Nolu Askeri Mahkemesinde açıldı. 16 yurtseverin yargılandığı davada, 14 kişi için idam cezası isteyen faşist mahkeme; bu yurtseverleri Çukurca'da 8 sömürgeci askerin öldürülmesi eylemlerine katılmakla suçlamaktadır. Çoğunluğu aynı aileden olan bu yurtsever köylülerin eylemlerden haberdar olmadıkları, tek suçlarının Kürt olmak ve sömürgeci istilaya karşı tavır almak olduğu da bilinen bir gerçektir.

Görüşülmesi başlanan ikinci dava ise, 6 Haziran'da Diyarbakır Askeri Mahkemesinde açıldı. Toplam 78 kişinin yargılandığı bu davada 20 kişi hakkında idam, 31 kişi için 15 ila

Devamı Syf: 18'de

PARTİ ÖNDERLİĞİNE YÖNELEN SALDIRILAR

DÜŞMANIN ACİZLİĞİNİN, DİRENİŞ MÜCADELEMİZİN GÜÇLENDİĞİNİN KANITIDIR!

Baştarafı Syf: 1'de

1973'te Kürdistan adına bir grup Kürdistanlı aydın-geç yola çıktığında, başta sömürgeci olmak üzere küçük-burjuva reformistleri ve sosyal-şoven güçler de, bu grubu ciddiye almayarak, karalamalarda bulunmaya başladılar. Bir yandan Kürdistan gerçekliğini örtbas etmeye uğraşırken, diğer yandan ise, grubun önderlerine kompolar düzenleyerek yoketmeye çalışıyorlardı. Sosyal-şoven ve reformist güçler çeşitli karalamalarla hareketin gelişimini engellemek isterken; sömürgeci ve grubun önderlerini tümden imhaya yönelik ilk kompolarını uygulamaya koyuyorlardı. Bilindiği gibi, hareketin önderleri bu kompoyu boşa çıkararak, hareketin gelişimini devam ettirdiler.

Grubun faaliyetlerini daha da güçlendirmesi ve Kürdistan'a yönelmesinin ardından sömürgeci-lerin komplo ve saldırılarında da bir artış meydana geldi. 1977'lere geldiğinde hareketin hiçbir biçimde durdurulamayacağını gören sömürgeci, tek yol olarak önderlerin imhasına başvurdu. 18 Mayıs 1977'de HAKİ KARER'in katledilmesi ile sonuçta gedileceklerini sanan sömürgeci, bunda yanlışlıklarını çok geçmeden görmeye başladılar. Tam tersine Haki yoldaşın katledilmesi olayı, mücadelemizi daha da ileri iten bir kaldıraç oldu. Bu dönemde yaşanan gelişmeler çeşitli yazılarda ayrıntılı olarak incelendiğinden üzerinde daha fazla duramayacağı. Fakat bu dönemde ortaya çıkan olaylar, Parti Önderliğine yönelik geliştirilen saldırıların daha geniş bir biçimde başlatıldığını bir zamanda gerçekleştirdiğinden dolayı iyice bilince çıkarılacak zorundadır. Bu temelde bugün karşı karşıya bulunulan bir çok olaya cevap da bulunabilir veya yorumlanmasında fazla zorluk kılılmaz. Devrim önderlerine yönelen iftira ve saldırı kampanyalarının özü bir olmakla birlikte, her ülkenin özgül koşullarına göre farklılıklar da gösterir. Bu nedenle, Parti Önderliğimize yönelen saldırıların gerçek amacını kavramakta ve bunları tanımlamakta fazla zorluk çekmemekle birlikte, özgül bazı yönlerini açmakta yarar görüyoruz.

15 Ağustos 1984'de HRK'nin ilanyla yükseliş gösteren Kürdistan ulusal kurtuluş savaşı, ERNK'nin kuruluşu ve Bahar Atılımı ile birlikte yeni bir döneme girdi. Bu gelişmeler karşısında büyük bir panik ve acizlik içerisinde düşen sömürgeci-ler, sistemi bir şekilde Parti Önderliğine karşı yürüttüğü saldırılarını, daha da ullanmaz boyutlara var-dırarak sürdürmektedir. Özellikle de son dönemlerde, yalan, iftira ve demogojiye dayanan birçok yazı sömürgeci basında görülmeye başlandı. Her birinin bir şeyler yazdığı, bir şeyler söylediği bu gazetelerde, Parti Önderliğimize adeta "çamur atarım tutmazsa iyi kalır" misali bir saldırı sergilenmektedir. Ama hemen belirtelim, yağrulan çamurlar o kadar sulu ki değil iyi varlığını bile eser kalmamaktadır. Yine bu saldırıların bu dönemde bu derece yoğunlaştırılmasının anlamı da açıktır.

Günümüzde en yoğunlaşmış biçimiyle bu saldırı ve kompolarla tanık olonsa da, kökü daha öncelerle dayansa da, esas olarak 1979'ların başından itibaren ele alıp inceleyeceğiz.

1978 Kasımında PKK'nin kuruluşu ve 1979 Baharında resmen açıklanmasının ardından, Kürdistan'da ciddi gelişmeler ortaya çıktığını ve artık bunun önüne geçmenin olanaklı görünmediği bir ortamda bir yandan sıkı

yönetim eliyle devrimciler üzerinde baskıyı yoğunlaştırıp, yaygın bir tutuklama kampanyasına girişirken, diğer yandan ise, Parti Önderliğine karşı komplo ve saldırılara hız verildi. Bu dönemde, başta Hürriyet, Milliyet, Tercüman olmak üzere hemen hemen tüm sömürgeci basında PKK'ye ve önderliğine ilişkin tümüyle yalan ve demogojiye dayalı sayılar dolusu yazı çıkmaya başladı. Hemen her yazıda, PKK Önderliğine saldırılıyor, "maceracı, terörist, bölücü çete lideri" olarak lanse edilmenin yanı sıra, birçok karanlık çevre ile ilişkisi varmış gibi gösterilmeye çalışılıyordu. Bu işin bayraktarlığını da azgın bir sosyal-şovenizmi temsil eden ve bugün de cuntanın uşaklığını yaptığı her yönüyle açık olan TİKP'nin yayın organı Aydınlik gazetesi yapılmaktaydı. Bilindiği gibi, Aydınlik gazetesinde 1979 yılının ortalarında itibaren giderek artan bir biçimde PKK'ye ve Önderliğine saldırı ve her biri de koca bir yalandan başka bir şey olmayan iftira dolu yazılar çıkmaya başladı. Daha sonra da değineceğiz. Bu dönemde Aydınlik, Hürriyet'in sayfalarında çıkan yazılar daha sonra, sosyal-şoven ve küçük-burjuva reformistlerinin önce dillerinde duyulmaya sonra da sayfalarında görülmeye başlandı. Yine bugün de PKK'ye ve Önderliğine saldırı konusunda hala aynı gıda ile beslendiklerini de hemen belirtelim.

Aydınlik'ın o zaman yazdıklarından bazıları okunur aradaki benzerliği daha yakından görmesi için buraya da aktarıyoruz. "Apo'veresine topladığı karanlık kişilerin vurucu timler şeklinde örgütledi ve kendilerinin olmayan herkese saldırdı...Bütün bunlar Apo adlı devrim düşmanı olduklarını gören birçok kişi, ölüm fermanlarına almadan bu çeteden ellerini çekmiş, daha birçok'a da çekecektir...Apo'ların içinde Apo değişmez önderdir. En ufak bir şekilde onun ne olduğu belli olmayan görüşlerine karşı çıkan mutlaka 'ihanet' batağına düşmüştür. Apo'ya karşı çıkan unsurlar tartışmasız tecrit edilmiş ve hatta haklarında ölüm kararları çıkarılmıştır...Apo özel yaşamında kendisine çok düşkündü. Kandırdığı gençleri özellikle tatil günleri süper marketlere gönderir, yiyecek ve giyecek çalmalarını isterdi. Çalınan yiyecekler içinden en lüks olanları kendisine ayırır, çokoletları, balları, reçelleri kimseye vermezdi." Örnekleri çoğaltılabiliriz, fakat olayın kavranması açısından, sanırım bu kadar yeter ve artar bile. Bu tarihte yoğunlaşan saldırılar, daha sonraki dönemlerde de devam ederek sürdü. Aydınlik'ın sayfalarında hergün benzer birçok yazıyı görmek artık olağan bir duruma gelmişti. Yazılarında özellikle Parti Önderliğimizi hedeflemesi, nasıl bir planın uygulanmak istendiği konusunda önemli ipuçları da vermektedir. Parti Önderliğine yöneltilen saldırılarda, kitleler üzerindeki prestijini sarsmaya çalışırken, diğer taraftan ise, kadroları kıskırtarak, örgüt içinde parçalanmayı geliştirmeyi amaçlıyorlardı.

Benzer saldırıları yine aynı dönemde sosyal-şoven ve küçük-burjuva reformistlerinin yayınlarında da görüyoruz. PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşa, "karanlık çevrelerle ilişkisi var. MİT elemanı" vb. birçok saldırıların bulunarak, bunlar da koronun vazgeçilmez elemanı olduklarını kanıtlanıyordu.

"HK, DHB" gibi azgın sosyal-şoven güçler bu işin öncülüğüne oynarken, burjuva basınında ve "Aydınlik adlı MİT organında çıkan tüm yazılar olduğu gibi, bunlar tarafından da kullanılmaya başlanıldı.

Bu dönemde bir de "UDG" olayı vardır. Çeşitli hesaplar sonucu, anti-Apocu ilkedir bir araya gelecek, kurulan "UDG" güçleri de bu kervandan uzak kalmadılar. Bir yandan silahlı saldırılar düzenlerken, diğer taraftan Partiyeye ve Önderliğine karşı iftira dolu bir karalama kampanyası geliştirdiler. Nitekim "UDG" güçleri daha sonradan yazdıkları yazılarda anti-Apocu ilkeye yeteri kadar sadakat göstermediklerinden dolayı birbirlerini suçluyorlardı. Bu da gösteriyorki, küçük-burjuva reformistleri bu dönemde, parlamentoya girme vb. çeşitli hesaplarının bozulması üzerine bunun tek sorumlusu olarak gördükleri PKK'ye karşı saldırgan bir tutum içine girmektedirler.

Bu saldırılar karşısında kitleler Parti Önderliğine daha fazla sahip çıkarken, Parti etrafında da sıkı bir biçimde kenetlenmekteydi. 1980'lerin ortalarına doğru geldiğinde saldırıların dozunda bir artış meydana gelirken, sömürgeci-lerden ve işbirlikçilerden kaynaklanan kompolar da yaygın olarak uygulamaya konuluyordu. Burjuva basınında PKK Önderliğine ilişkin karalama kampanyası devam ettirilirken, Hürriyet gazetesi yayınladığı bir yazıda "Apocaların lideri A. Öcalan Filistin'e kaçtı" diyerek, bu kampanyayı daha genişletti boyutlara ulaştırıyordu. Aslında bununla yapılmak istenen neydi? Halkın duyularına hitap ederek, Önderlik üzerinde kuşku yarandırmaktı. Bu oyun daha sonraları karşımıza birçok kere çıkacaktır.

Sömürgeci-burjuvazi gelişmelerin önünü alamayacağını kavradıkça, işbirlikçileri ve uygulamaya soktukları tüm oyunları işlemeye, yavaş yavaş devreye ordusu-nu sokuyordu. Halka, devrime bağlılık olmasaydı; bu kadar yoğun saldırı ve komplo ortamında varlığını sürdürmek bile imkansızdı. Eğer PKK varlığını koruyabilmiş, Önderliği prestijli görünmüşse, tamamıyla bu nedenden dolayıydı. Bu özelliğin hem de güçlü bir biçimde sergilenmesi, sömürgeci-lerin tüm oyunlarını boşa çıkartırken, Parti Önderliğimize karşı geliştirilen her türlü iftira ve saldırı kampanyasının da işlemezliliğini ortaya çıkardı. Fakat tüm bu sonuçlar sömürgeci-lerin yeni saldırı ve kompolarla bulunmayacağı anlamına gelmemektedir. Tam tersine daha da azgınlaşarak bir saldırı geliştirecekleri açıktır.

12 Eylül faşist cuntasının işbaşına gelmesi ardından devrimci hareketler bir geri çekilme süreci yaşadılar. Darbe karşısında hazırlıksız yakalanan sol için bu dönem aynı zamanda güçleri toparlama, eğitime, hazırlama ve bu temelde yeniden ülkeye dönüşü gerçekleştirme-ydi. PKK dışında bu dönemi böyle bir yaklaşımla değerlendire-bilen başka bir gücün adından bahsedilemez. Bu nedenden dolayı, saldırı okunun ucu yine PKK ve Önderliğine karşı döndürülmektedir. Bir çok güc gibi PKK'nin de kendisini toparlamayacağını sanan sömürgeci-ler, daha çok dışarda imhaya yönelirken, saldırılarını da bu alanda yoğunlaştırdı. Yeniden tekrarlama gereği görmüyoruz. Aydınlik'ın, Hürriyet'in ve diğer sömürgeci basın organlarının yazdıkları, sosyal-şoven ve küçük-burjuva reformistlerinin söyledikleri, bu dönemde de yaygın bir biçimde geliştirilir. Amaç yine aynı, bu kez de

dışarıdan ülkeye dönüşün önüne geçmek ve Partinin imhasını gerçekleştirmek, bu da başarılmazsa yurtdışında kalışını sağlamaktır. Artık tüm saldırı ve kompolar, bunun için yapılır, bunun için geliştirilir. Bu dönemde çok sesli koronun hareketi geçirildiğini de hemen belirtelim.

Zindanlarda her türlü işkence, katliam ve oyunlar gündeme koyularak, Parti Önderlerimiz burada teslim alınmaya çalışırken, böylece geliştirilen teslimiyet dışarı da taşınmak isteniyordu. Şahin-Yıldırım ihanet çetesi eliyle uygulamaya konulan bu oyun başta Mazlum, Hayri ve Kemal olmak üzere savaş esirlerinin sert direniş kalesine çarptı. PKK Önderliğinin teslim alınmayacağını sömürgeci faşist ele-başları Kenan Evren, "bazılar var ki, kafalarını bile kesseniz ideolojilerinden vazgeçmiyorlar" sözleri ile dile getiriyordu. İçerde geliştirilmek istedikleri bu oyunlar boşa çıkınca, bu kez dışarıdan yeni kompolar geliştirmeye başladılar.

Parti I. Konferansı, ardından II. Kongresi'nin gerçekleşmesi ve ülkeye dönüş kararının verilmesi ile birlikte komplo faaliyetleri de hız kazanmaya başladı. Zindanlardaki "Genç Kemalistler Birliği" çetesi-nin yurtdışı kolu olan provakatorün faaliyetleri uygulamaya sokuldu. "Bakin göreceksiniz, hepsi imha edilecek" diyen provakator, Partiyeye Önderliğe karşı saldırı bayrağını açtı. Başka yazılarımızda genişçe izah edildiği gibi, bu saldırıların tam da ülkeye dönüş kararının verildiği bir döneme denk gelmesi tesadüfî değildi. Partinin bu tarih-sel adımı engellenmek ve Parti imha edilmek isteniyordu.

Provakatorün saldırılarının esas hedefi yine Parti Önderliğiydi. Kadroları Parti Önderliğine karşı "kükremeye" çağırarak provakator, PKK Önderliğine karşı geçmişi Hürriyet, Aydınlik vb'lerin de bol bol sergilenen karalamalara başvurarak, bir-raz da bunları süsleyerek, temcit pilavı misali yeniden saldırıları geliştirmeye başladı. PKK Önderliğinin, gerek Partinin oluşumunda ve gerekse ulusal kurtuluş savaşımızın bu boyutlara ulaşmasındaki önemi ve rolü tartışılmazdır. Bu gerçeği çok iyi bilen provakator, bazı en güçlü yüzümüzden vurarak, yazılatmak istiyordu. PKK'nin en önemli özelliğinin şehit ve yaşayan önderlerinin, anılarına ve mücadelelerine sonuna kadar bağlılık olduğu ve bunun her şeyden üstün tutulduğu bilinmektedir. O halde, bu yazıyılatılır veya biraz olur sarsılsın, PKK'ye karşı saldırılardan da bir sonuç elde edilebilir. Bu açıdan provakator tarafından gözü kara bir faaliyet yürütülmeye ve PKK Önderliğine karşı her türlü saldırı geliştir-meye başlanıldı.

Yazdıklarından bazıları oku-run, diğerleri ile aralarında ne kadar fark olup olmadığının daha yakından görmesi için buraya da aktarıyoruz: Provakator 1. yazısında, "PKK yönetimi soysuzdur, her şey Apo'nun elindedir" vb. diyerek saldırılarını şöyle sürdürmektedir: "PKK yönetimi, kendi çıkarına denk düşen her türlü şey devrimcilik çıkarına ters düşen şeylere de karşı devrimcilik adını vermektedir." 2. yazısında Parti Önderliğine yönelik saldırılarını daha da geliştiren provakator çete, daha da azgın bir biçimde bu saldırılarını ilerlet-mektedir: "İliklerine dek hissettirdi korku sadece ve sadece budur ve PKK'nin başı bu nedenle suçunu çok iyi bilmektedir.... İşte bu anlamda PKK'nin sapık yönetimine karşı bugün 'ilk defa' somut, etkili ve ciddi tepki belirtileri vardır ve de bu

gelişme memnuniyet vericidir.... 'Körlerin ülkesinde, şaşkıral' misali yüzlerce köle beyinlinin içine önderliğe layık görülen 'PKK sekreteri her dokunulmaz olmuş ve putlaşmıştır. ...Merkez komitesi adına faaliyet yürüttüğü söylenen kişilerin ise, aslında ipleri gelen sekreterin elinde olan kuklalarından hiç farkı yoktur....

PKK'nin çöküşe gittiği 1979 yazında yakalanma ve ölüm korkusuna kapılan ve bu nedenle yapılan bir merkez toplantısına 'lider olarak yaşamam gerekiyor. Kürdistan halkının bana ihtiyacı olacaktır. Eğer yakalanırsam polise çözül-meyi öneriyorum' diyen ve bu görüşünü diğer merkez üyelerine onaylattırma çalışan ve de onaylatıran PKK Genel Sekreterinin direniş gibi anlamlı bir sözcüğü ağına sakız etmesine daha fazla tahammül etmek, gelinen noktada artık mümkün olmamalıdır".

Provakatorün, Parti Önderliğimize karşı saldırılarından bazıları buraya aktardık. Örnekleri daha da çoğaltabiliriz, fakat buna gerek olmadığı gibi bu kadar da yeterli-dir. Yine benzer düşüncelerin "genç kemalistler birliği"nin sözcüleri tarafından da sömürgeci gazetelerde dile getirildiklerini hemen belirtelim. Bu da saldırıların bir merkezden planlı ve sistimli bir şekilde yürütüldüğüne açık bir örnek oluşturmaktadır. Yoksa, Aydınlik'ın'dan Hürriyet'ine, UDG'den provakator çeteye varana kadar bu derece benzerlik göstermeleri mümkün değildir. Nasıl ki tüm devrim önderlerine karşı benzer uygulamalar geliştirilmişse, Parti Önderliğimize karşı da geliştirilmektedir. Lenin için Çar Okhranası, Castro için CIA'nın, Ho Chi Minh için Fransız, ABD ajanlarını uyguladıklarını bu gün de MİT ve Özel Harp Dairesi PKK Önderliği için geliştirmektedir. Provakatorün bu konuda bir hayli ileri giderek en alçaık deyimleri kullanmakta olduğu ve bunu da tüm sola dayatmak istediği görülmektedir. Bu yöntemler Parti Önderliğimizin değil prestijini zayıflatmak, daha da güçlenmesine hizmet etmektedir. Bu iddiaların geçersizliği üzerinde durma gereğini duymuyoruz. Bugün şehitleri ve mücadelesi ile kendisini kanıtlamış bir önderliğin bir günes kadar gerçek olduğu ve bunun hiç bir yöntemle karartılamayacağı açıktır.

Provakator çetenin gerçek yüzünü açığa çıkması ve faaliyetlerini yoğunlaştırması karşısında, geçmiş koro elemanları yeniden, bu kez daha azgın bir şekilde saldırılara giriştiler. Bir yandan provakator çeteye kol kanat gerekirken, diğer yandan da saldırılarını yoğunlaştırmaya başladılar. "UDG'nin organizatörlüğünü yapan ÖY'nun şefi Kemal Buray "Devrimcilik mi Terörizm mi? PKK üzerine" adlı 208 sayfalık ihanet belgesinde saldırı işareti verirken, sıra sıra diğer güçlerde devreye giriyorlardı. Bay Buray'da sömürgeci basında ve daha sonra provakator tarafından da dile getirilen bir çok düşünce parçasını bu kitabında işlerken, esas olarak da yine Parti Önderliğimizi hedeflemektedir. Kitabın 206. sayfasında şu iciller dizilmektedir. "PKK şeflerinin yaptığı yanlış bir kumanda ile ordusunu felakete sürükledikten sonra, uzak ve emin bir tepenin üstünde, düşmanın kendi birliklerini nasıl kırtan geçirdiğine bakıp, 'yaşasın bizimkiler ne de kahramanca ölüyorlar!' diye haykırın ve bundan kendine pay çıkaran bir kumandanın durumuna benzeyin." Benzer birçok demogojiyi kitapda bulmak mümkündür. Daha sonra yazdıkları ve dağıttıkları

ları bildirilerde örneklerine sık sık rastlanılan bu düşüncelere, adeta "denize düşenin yılanı sarıldığı" gibi sarılandığı ve ele ne geçirilmişse onun kullanıldığı çok açık olarak görülmektedir. Hemen hepsinde de aynı tema işlenerek, sonuç alınmaya çalışılmaktadır. "Apo'nun ve PKK'nin serrinden kurtulmak" gayesi ile provakator çeteye kol-kanat geren küçük-burjuva reformistleri de provakatorle aynı saldırılarda bulunarak, gerçekte kendi niyetlerini de açığa vurmaktadırlar.

Ama tüm saldırı ve komplolarla rağmen Partimizin ve mücadelenin gelişimi durdurulamazken, tam tersine Parti daha güçlü atılımların eşiyene kadar gelebildi. Ülkede büyük bir çaba, azim sonucu adım adım geliştirilen ve 15 Ağustos Atılımı ile, kitlelere içine kök salan mücademiz sonucunda bir çok çevrenin saldırılarında yeniden bir artış meydana geldi. İstisnasız hemen tüm güçler tarafından değerdendirme tabii tutulan bu yeni adım, bir kaç örgüt dışında geriye kalanlar tarafından "provakasyon, katliama götürür" vb. biçimlerde değerdendirilirken; sömürgeci elebaşların "bölücü eşkiyalık, terörizm" değerdendirilmesi de olduğu gibi benimsenerek, PKK "bölücülük yapıyor, terörist eylemlere girişiyor" denilmeye başlandı. Yayın organlarında bu yönlü birçok yazı çıkarken, sosyal-şoven ve küçük-burjuva reformist örgütler bu yaklaşımlarını pratik sonuçlara da dönüştürerek, saldırılarını üst boynutlara ulaştırdı. Biz bunların, 15 Ağustos eylemlerine ilişkin değerdendirmelerini burada ele almaya-çağız; zaten yazımızın konusu da bu değildir. Ama bu çevrelerin eylemlere yaklaşımı aynı zamanda Parti Önderliğimize yönelik saldırıların temelini de oluşturduğundan veya birbirinden ayrı görülme-ye-ğinden kısaca da olsa değinme gereği duyduk. 84 Ağustos'undan bu yana bu güçlerin saldırılarında boyut olarak bir genişlemeden bahsedilse bile, kullandıkları dil bakımından gelişmeye nazarın bir değışikliğini olmadığını belirtebiliriz.

15 Ağustos Eruh ve Şemdinli eylemleri ve HRK'nin ilanı ile birlikte sömürgeci basında PKK Genel Sekreteri'ne yönelik karalama kampanyalarının yeniden artış gösterdiğini görmekteyiz. Birbiri ardısıra çıkan haber ve yazılarda, bir yanda "öldürüldüğü, yakalandığı" vb. gibi gerçek olmayan söylentiler yaygınlaştırılırken, diğer yandan çeşitli demogojilere başvurarak "lüks içinde yaşadığı" vb. değerdendirilmekteydi. Bir hayli örneği bulunan bu değerdendirmelerden bazılarını ele alıp, incelemekte sorunun kavranılması açısından yarar vardır. 31 Ağustos 1984 tarihli, yani Eruh ve Şemdinli eylemlerinin hemen ardından Milliyet'de çıkan bir haberde aynen şu sözler yerliyordu: "Apocular arasında çatışma: Apo'nun öldürüldüğü öne sürülüyor... Öte yandan Apo denen Abdullah Öcalan'ın PKK örgütü içinde komiteye pasiflik suçlayan bir grup tarafından Suriye'de kısa süre önce pusuya düşürüldüğü öne sürülüyor." Biz, bu haber çıkarıldığı dönemde yayınladığımız bir yazıda bu sahtekarlığın gerçek yüzünü sergilemiş kısıda da olsa, Parti Önderliğimize yönelen saldırıların hangi amacı taşıdığını vurgulamıştık. 15 Ağustos devrimci atılımı ardından ve provakasyonun faaliyetlerini yoğunlaştırdığı bir dönemde böylesi bir iddianın ortaya atılmasının anlamı açıktır. Kitlelerde güçlü bir biçimde yerleşen önderliğe olan inanç ve güven sarsılırken, PKK ve önderliği üzerinde şaibeler yaratmaya çalışılmaktaydılar.

25 Ekim 1984 tarihli Hürriyet

gazetesinde bu kez değışik bir haber yayınlandı. Talat Polat adlı tescilli MİT ajanı tarafından yazılan; "Apocular, maceracı eşkiyadır" başlığı altında bir yazıydı, bu İ-KDP peşmergelerin belirttiği sözlerin aktarılması ve verilmiş biçimi sömürgeci Türk burjuvazisinin iki yüzölölüğünü çok açık olarak ortaya koymaktadır. Bir yandan Kürt halkına karşı en vahşi katliamları uygularken, devrimci-direnış mücadelerini her türlü yöntemle engellemeye çalışırken, adeta bunlara sahip çıkarmış gibi bir tavrın yansıtılmasının gerçek amacının ne olduğu açıktır. Sömürgeci Türk burjuvazisi de anti-Apocu ilkele bir çok güçle ortak hareket etmede hazır olduğunun sinyalini de böylece vermektedir. Bu yönlü bir çok faaliyetin önümüzdeki dönemlerde daha da açığa çıkacağını şimdilik belirtmekle yetineceğiz.

Yine Hürriyet'de 24 Kasım 1984 tarihinde bir başka haberde, "İşvec Hükümeti tarafından tam bir terör örgütü olarak nitelendirilen Apocuların lideri Abdullah Öcalan'ın siyaseti şıngına isteminin red edildiği..." denilmekteydi. Yine 1 gün

tuğı belli olan bir haberde ise, Aydın'lık'ın 6 sene önce öne sürdüğü iddialar yeniden vücut bulmaya başladı. "Lüks teröristler" başlığı altında çıkan yazıda ise, şu iddialara yer verilmektedir: "... Bu yıllarda çalışmalarını yürüten ve sıkı bir biçimde korunduğı ifade edilen Abdullah Öcalan'ın kurşun geçirmez bir Mercedes markası otomobilinin de bulunduğı bildirildi. Öcalan ve karısının bir süpermarketin sahibi oldukları da bildiriliyor" Geçmişte Aydın'lık da benzer bir biçimde yine Parti Önderliğine yönelik saldırıda bulunarak, "lüks içinde yaşadığını, en iyi besinleri kendisine ayırdığı" iddialarında bulunuyordu. Bu nedenle bayatlamış bu yöntemlerin fazla itibar görmeyeceğı açıktır. Her seferinde yeni bir yalanı ortaya atan bu gazeteler öyle bir noktaya gelmektedirler ki, kendi kendilerini bile yalanlamaktadırlar.

15 Ağustos eylemleri ardından yoğunlaşan bu saldırı kampanyasının ardı arkası bundan sonra da kesilmeyecek ve devam edecektir. Gazetelerin yanı sıra, radyo ve televizyonda yaygın olarak kullanıl-

demleştirdiler. 8 yoldaşımızın al-çağa katledilmesi ile sonuçlanan komponun bir benzerinin Parti Önderliğimize karşı da geliştirildiğı ve başvuru iki girişimin de sonuçsuz kaldığı bilinmektedir. Geçmişte Tekoşin adlı ajan-provakator örgüt eliyle Parti Önderliğimize yönelik olarak geliştirilen kompo, bu dönemde "sol" maskeli peşeng, KUK, SE, KUK, Sami Abdurrahman ve destekçileri tarafından uygulamaya konuldu. Bu kompo girişimlerinin de sonuçsuz kalmasının ardından iftira ve yalan kampanyası yeniden yoğunlaştırılmaya başlandı.

... tarihli Güneş gazetesinde, manşette A. ÖCALAN yoldaşın annesinin resmi yayınlanırken, düzmece olduğu çok açık olan bazı konuşmalar da verilmişti: "...Hasta olduğu annesini birgün dahi düşünmezken, kurşun siktığı askerler gelip beni muayene ediyor, ilacımı veriyor, tedavimi yapıyor. Şeker hastasıyım..." Evet, bu sözlerle Türk burjuvazisinin ne kadar da merhamet sahibi olduğu yansıtılmak isteniyor. Bir yandan zindanlarda, dağlarda ve köylerde binlerce insan işkenceden geçirilirken, yüzlerce de katledilirken, sömürgeci-faşist cuntanın bu kadar merhametli davranacağı beklenemez. Yaşamlarının her anı bir işkence olan ve hergün ağır baskılarla karşı karşıya bırakılan insanların böylesi düzmece bir habere hiç de aldrış göstermeyecekleri açıktır. Daha düne kadar karakollarda yaşına bakılmadan sadece oğlu devrimci olduğundan dolayı amansız bir işkenceden geçirilen anne Öcalan'a karşı, böylesi bir tavrın sergilenmesi büyük bir utanmazlık örneğidir. Bununla ulaşılmak istenen amaç nedir? İşte "PKK liderinin annesine bile devlet şefkatli davranıyor" sözünü söyletmektir. Ama halkımız sadece bugünkü uygulamalarından değil tarihte Türk egemen sınıflarının merhametinin sınırnın ne olduğunu biliyor. Derim'de kızıl kan akan Münzur, Palu, Genç-Hani'de darağaçlarına dizilen 70'lik dedeler, Ağrı'da-Zilan'da karınları deşilen anneler, bebeler ve bugün Diyarbakır zindanlarında boğularak, yakılarak katledilen savaş esirleri, Sason'da, Bozova'da, Karlıova'da, Şirvan'da, Mutki'de ve daha bir çok yerde katledilen bağımsızlık savaşçıları; işte tüm bunların hepsi sömürgeci-faşist cuntanın merhametli belgeleridir. Diğer yalanları gibi, kocaman doğduğu sanılan fakat dokunulduğunda bir balon gibi patlayan bu yalanı da tutmadi.

Tüm bunlara ek olarak Haziran sonlarında Milliyet gazetesinde bir haber daha yayınlandı: "Barzani yardımını kesince desteksiz kaldılar. Apoculara darbe" başlıklı habere, "Apocuların, Barzani'nin liderliğindeki KDP ile Talabani liderliğindeki KYB grupları arasında huzursuzluk yarattığı gerekçesiyle bölgeden uzaklaştırıldıkları da bildirildi. Bu ayrılıkçı grupların yardımını ve desteğini yitiren bölücü Apocuların yeniden Türkiye'ye dönmeye çalıştıkları da belirtildi" denilmekteydi. Sömürgeci-faşist cuntanın bir acizlik belgesi daha olan bu haberin inanılır derecesinin olmadığı çok açık iken, iç çatışmaların körüklenmek istenmesine hangi ellerin de yardım etmek istediğini göstermektedir. Kaldı ki, değışik yazılarımızda da ele alındığı gibi PKK, bu alanda

tümyle kendi öz gücüne dayanarak kalmaktadı. Yine tümüyle gücü bu alanda olmadığı ve ağırlıklı bölümlü ülke içinde olduğu çok açık olarak ortadadır. Bu nedenle bu iddialar da boş bir çabadan ve sıkışan sömürgeciğin acz çığlıklarından başka bir şey değildir. Ortaya atılan diğer tüm iddialar gibi bunun da fiyaskoya sonuçlandığı açıktır. Destek almayan birinin desteksiz kalması kadar gülünç bir iddianın sahibi olan sömürgeci-faşist cunta aynı şekilde Partiyi sürekli kıskırtıcılık yapan, huzursuzluk çıkaran bir örgüt olarak da lanse etmeye çalışmaktadır. Aynı iddiaların küçük-burjuva reformist baylarımızdan da geldiğini belirtirken, tüm bu oyunların gelişen ve sürekli güç kazanan ulusal kurtuluş savaşımız karşı-putmayacağını hemen ekleyelim.

Sonuç olarak Parti Önderliğine karşı geliştirilen ve daha grup aşamasından bu yana devam eden iftira ve saldırı kampanyası, kitlelerin daha fazla sahip çıkışından ve sempatisinin artmasından başka bir sonuç vermemiştir. Ve bundan sonra da veremeyecektir. PKK Genel Sekreteriyle ilgili haberlerin gazete ve televizyonlarda çıktığı dönemlerde ortaya çıkan büyük ilgi bunun açık bir kanıtıdır. Ama kompo ve saldırı faaliyetleri bundan sonra da artacaktır. Ulusal Kurtuluş Savaşımız geliştikçe, kitleleri temeli güçlendikçe, bunun örneklerine daha sık rastlanacaktır. Bunun karşısında devrimciler de, yurtseverler de ve bir bütün olarak Kürtistan halkına da görevler düşmektedir.

Tarihimizin karanlık sayfalarını parçalamak ve aydınlık dolu bir geleceğe yönelmede, geçmişte bir türlü yaratılamayan önderliğe, bu dönemde ulusal kurtuluş ideolojisi ve proletarya öncülüğünde kavuşmuş bulunuyoruz. Bugün varlığını PKK, ERNK ve HRK'de somutlaştıran bu önderlik, pratik olarak da kanıtlanmış bir önderliktir. Bu aynı zamanda dağlarda, zindanlarda ve mücadelenin her alanında yaşayanlar ve şehitleriyle gösterdiği direniş kanıtlanmış durumda olan bu önderlik, 15 Ağustos gibi bir adımı atan, Bahar Atılımında ve ERNK'nin ilanında somutlaşan yeni dönem yaratıcılarıdır.

İşte böylesi bir önderliğe bugün sömürgeciler ve her türden usakları tarafından saldırılarda teşhir ve tecrit edilmek istenmektedir. Bu önderliğe sahip çıkmak, bugün Kürtistan'da yükseltile ulusal kurtuluş savaşına daha aktif katılımın gerçekleştirilmesi doğrultusunda görevlerimizin başarılmadır.

Şu gerçeklik çok iyi bilinmek zorundadır: Halkımızın yüzyıllardır öndersizlikten çekmediğı acı ve zulüm kalmadı. Bugün gerçek kurtuluşu sağlayacak önderliğe kavuştı. Buna yönelik saldırılara sessiz kalmayacağı gibi, buna yönelen her türlü iftira ve yalanı da sahiplerinin suratına adeta bir tokat gibi yavaştırmaları bilecektir. Önderliğe uzanan elleri kırmaları, dilleri kesmesini bilen halkımız, halk savasını her türlü yöntemini geliştirerek, önderlerinin ışıkl yolundan yürüerek bağımsızlık ve özgürlük mücadelenin zaferle taçlandıracaktır.

*Parti Önderliğimize Yönelen Her Türlü Saldırı ve Kompo Boşa Çıkma Mahkumdur!

*Hiç Bir Güç Halkımızı Önderlerinin Işıklı Yolundan Döndüremez!

*Yaşasın PKK-ERNK-HRK'de Somutlaşan Ulusal Önderliğimiz!

*Biji Serok APO!

sonraki Tercüman gazetesinde yeni bir iddia ortaya atılıyordu: "Apo Ermeni asılı" başlığı altında çıkan yazıda bir sürü düzmece haber peşpeşe sıralanırken, "eroin kaçakçılığı, ASALA vb ile ilişkileri sıralanıyordu. Haberde şunlar dile getiriliyordu: "Apocular adlı bölücü eşkiya çetesi lideri Abdullah Öcalan'ın Ermeni olduğu ve ASALA tarafından eğitildiğı ortaya çıktı... Abdullah Öcalan, tamamen Ermeni mafiasının emrine girerek Avrupa'ya uyuşturucu madde sokmaya başladı... Öcalan, İşvec yönetimine kendisini Türkiye'de fikirleri yüzünden hapse mahkum edilecek bir aydın kişi olarak tanıtıp oturma müzadesi aldı." Birer gün arayla çıkan iki ayrı gazetede iki ayrı haber ve her ikisinde de birbirinin tersi iddialar. Yorumu okuyucuya bırakmakla birlikte, yine yararlı olacağını inandığımız bazı noktalara değinmek istiyoruz. "Apo'nun Ermeni asılı" olduğu iddiasına cevap vermeye bile gerek olmadığı açıktır. Bu iddiaya kimseyi inandırmayacakları gibi; yine buna dayanarak işleme çıkıştıkları "eroin, mafia şebekesi ile işbirliği, ASALA ile ortaklığı" vb. demogojilere inanarak tek allahın kulu bile çıkamaz. O halde ortaya atılan bu çamurlar neyin nesidir? Kitlelerin zihninde şüpheler uyandırarak giderek önderliğe karşı güvensizlik tohumlarını yerleştirmeyi amaçlamaktadırlar. Yoksa ortaya atılan iddiaların tutacağından değildir.

3 Şubat 1985 tarihli Hürriyet gazetesinde MİT'in kalemlinden çık-

TASFIYECİ SOL'UN PKK'YE YÖNELİK SALDIRILARININ KAZANDIĞI YENİ ÖZELLİKLER VE DAHA DA DAYATAN DEVRİMCİ GÖREVLER

Baştarafı Syf: 1'de

Gerçekten de Kürdistan 30-40 yıl kadar süren bir mezar suskunluğunu yaşıyor. Ülkesiyle, halkıyla, ulusuyla, evet tüm varlığıyla Kürdistan denen bir olgunun olmadığına inanılmıştı. Fakat sadece düşman bu inancı beslemiyordu. Halkımıza dost olması gereken güçler de Türk sömürgeciliğinin bu kanaatine ortak olmuş, vaftiz etmişlerdi.

Bir halk ve ülke gerçekliğinin bu kadar azgınca inkarına karşı mücadele etmek, onun kendi kaderini tayin hakkını savunmak, herşeyden önce egemen ulus devrimciliğinin, hiç bir gerekçeyle izahi mümkün olmayan kaçınılmaz bir görevidir. Bu, bırakalım "komünist" sıfatını taşımayış, demokrasinin de aşgari bir koşulu. Ne yazık ki, Türkiye devrimci-demokratik hareketinin geçmiş mücadelesi tarihi irdeleğinde görülecektir ki, hiçte böyleisi onurlu bir görevi yerine getirmemiştir. Bırakalım bu görevi yerine getirmeyi, sömürgeci burjuvaziden daha azgın saldırılarda bile bulunmuşlardır. Kürdistan adına herhangi dürist bir çıkışı, "bölücülük" ile veya "milliyetçilik" ile suçlayarak, hemen kendi burjuvalarıyla aynı cepheye bütünleştiklerini görüyoruz.

Elbette ki, Türkiye sol'unun bu onursuz geçmişine karşı, yüreklice ve onurlu çıkışlar da olmuştur. 1930'lu yıllarda Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın, 1971 hareketinde Mahir, İbrahim ve Denizler'in çıkışı da bunun şoulu örnekleridir. Fakat bunlarda, bir yandan Türk burjuvazisinin ağır saldırıları diğer yandan da sosyal-sovlenizm ortamına egemen olması nedeniyle mevcut olumsuzluğu etkisiz kılıp bunu aşabilmeye muvaffak olamamışlardır.

Kürt küçük-burjuva reformculuğu ise, Kürdistan ismini ağzına almakta çekimmiş; aynen sömürgeci gibi adını "Doğu" koymuş ve öyle nitelendirmiştir. Sorunu bir ulusal kurtuluş sorunu olarak görmeleri şurda kalsın, "var mıyız, yok muyuz" tartışması yapacak kadar sosyalizmişmişlerdir. Temel taleplerini ise, "Doğuya yol, sol, elektrik" sloganında formülleştirilmişlerdi. Bu uğurda mücadeleyi bile, kendi "önderliklerine" (!) ve adını "Doğu" koydukları halkımızın öz gücüne dayanarak geliştirme diye bir sorunları da yoktu. Daha çok egemen ulus demokratik-sosyalist hareketinin, 27 Mayıs Anayasası çerçevesini temel hareket tarzı olarak benimsemiş ve onun "sınırlarını" genişletmeyi önüne temel hedef koyan reformist kesimine dayanarak isteklerini gerçekleştirmeye çalışıyorlardı. Diğer bir kesimi de benzer bir biçimde Güney-Kürdistan'daki ilkel milliyetçiliğe ve Kuzey-Batı Kürdistan'daki bazı aşiret-feodal güçlere dayanarak sorunu çözmeye kalkışıyorlardı.

Kürdistan'da geliştirilen sömürgeci kapitalizmin, sosyal yapıda ayrışmaya yölemesiyle birlikte, ulusal kurtuluş mücadelesinin objektif koşulları da ortaya çıktı. Proletarya öncülüğünde ulusal kurtuluş hareketinin ilk tohumları 1973'lü yıllarda ekildi. Türk sömürgeciliği, yerel feodal eşkiya çeteleri, ajan-milis şebekelerden, sosyal-sovlenizm ve Kürt küçük-burjuva milliyetçiliğine varana kadar çeşitli engellemelerle ve zorluklarla karşılaşıldı. Fakat ulusal kurtuluş hareketi uğrunda yüzlerce militanı şehit vererek, gösterdiği görkemli direnişlerle proletaryanın öncü örgütü PKK Hareketi biçiminde somutluk kazanıp, günümüze kadar gelişimini sürdürdü.

İlk defa yılların karanlığı, inkarcılığı derinden parçalanıyor ve adeta uykudan uyanan dev misali ortam sarılsıyordu. Bu gelişmeler karşısında yıllardır halk ve ülke gerçekliğimizin inkarı üzerine strateji ve taktik bina edenler ve bunların Kürdistan'daki uygulayıcıları olan işbirlikçileri ne yapacaklarını şaşırıyorlar. İlk şaşkınlıkları, "olamaz böyle bir şey", "hani yoktu", "buda nereden çıktı?" diye geçiştirmeye, görmezlikten gelmeye çalıştılar. Daha sonra adlarını ÖY, DDKD vb. olarak değiştiren eskinin işbirlikçileri de, iki aylık "ömür" biçip, "gelişim süreci bir heves" olarak değerlendirdiler. Gerek "misak-ı milli" sınırlarını esas alarak Kürdistan gerçekliğini inkar eden sosyal-sovlenizm, gerekse de bir dönem kendilerini Kürdistan'ın hakimi olarak gören ve uzantısı oldukları CHP'liğin ve revizyonist-inkarcılığın stratejilerinin bir uzantısı olan Kürt küçük-burjuva reformcu-

luğu, gelişen KUKM gerçekliğinin kendisini dayatmasıyla açığa çıkan tüm yanlışlıklarının, inkarcılıklarının tutarlı bir biçimde öz eleştirisini verme yerine, gelişen mücadeleye karşı saldırılarda bulunarak işi provakasyonlar düzenlemeye ve tasfiyeciliğe kadar vardılar.

Kürdistan'da giderek varlığını hissettirmeye başlayan ulusal kurtuluş akımı, bu çevreleri doğrudan etkiledi. Tüm konularda birbirlerinden çok farklı şeyler söyleyen bu güçler, Kürdistan sorununda ağız birliği yapmışlarına aynı düşünceleri dile getiriyorlardı. Daha önceleri hiç dokunmadıkları Kürdistan sorunu hakkında, ideolojik-politik alanı bir yığın demogojiyile çarpıtarak bulundırıp gazetelerinde yazılar yazmaya, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını "savunmaya" başladılar. Fakat hiçte dürist niyetler taşıyan yaklaşımlar olmadığı, gelişmeler ilerledikçe daha net bir biçimde açığa çıkıyordu. Nitekim sosyal-sovlenizmin azgın mihrakları "Aydınlık", "HK", "DHB" gibiileri ulusal kurtuluş siyasetine ve ona önderlik eden PKK Hareketine karşı fiili azgın saldırıların yanı sıra yaygın bir ihbarcılık kampanyası geliştirdiler. Sosyal-sovlen, revizyonist-inkarcılık ise, başta TKP olmak üzere, bir yandan "provakasyon, maceracılık, terörizm... vb." nitelendirmelerle hareketi küçük düşürmeye ve tecrit etmeye çalışırken, diğer yandan kendi stratejilerinin Kürdistan'daki taktik uygulayıcılarından ÖY, DDKD, KUK gibi işbirlikçi siyasetler vasıtasıyla oluşturduğu "UDG" ile uzun vadeli bazı hesaplardan dolayı doğrudan değil, dolaylı saldırılarda bulundu. Böylece diğerlerine göre daha usta ve sinsice bir taktik izleyerek saldırganlığını ve ulusal kurtuluş hareketimizi tasfiye etme girişimlerini gizlemeye çalışıyorlardı. Geçmişte dolaylı olarak yer aldığı tasfiyeci oluşumun tuzla-buz olmasından sonra TKP, bugün KUKM'nin vardığı boyut karşısında, aynı amaçlarla sadece eskisinden bir ad değişikliği ile ayırt edilebilen "Sol-Birlik" kurdu.

Tüm bu engelleme çabalarına karşın KUKM ve ona öncülük eden PKK Hareketi giderek gelişti ve artık uluslararası politik arenada tartışılmaya başlanan ana konulardan biri haline gelmeye başladı. Özellikle de 12 Eylül sonrası dönemde PKK Hareketinin yaptığı hazırlıkları ülke zeminine taşıması ve 15 Ağustos'ta birlikte KUKM'nin yeni bir döneme girmesinden sonra bir çok çevrenin bu kez de ulusal kurtuluş mücadelesinin varlığından söz etmeye başladıklarını görüyoruz. Ama bu mücadeleye nasıl ve hangi temellerde oluşt? Bunun öncü gücü kim? Eylemlerden, cuntanın operasyonlarından bahsediliyor, ama bu eylemleri hangi güç düzenliyor? İşte bu konularda ısrarlı ve inatçı bir inkar var. Üstelik gazetelerinde, eylem alanlarına ilişkin gelişmelerle ve haberlere -ama çarpıtarak- yer vermelerine karşın, önemli siyasal gelişmelerle yüz açan eylemlerin hangi güç tarafından düzenlendiğine dair en ufak bir bilgi vermekten ısrarla kaçınıyorlar. Hem de tüm emperyalist basın organları ve haber ajansları ve Türk gazeteleri, faşist rejimin temsilcileri kimlerin düzenlediğini, hatta sistemli bir gerilla savaşıyla karşı karşıya olduklarını belirtmelerine rağmen böyleisi bir tutum takınıyorlar.

Bundan da öte yaşanan korkuncu bir utanmazlığı görüyoruz. Korkuncu pragmatik mantık kendisini gösteriyor. Herkes Newroz hakkında yazılar yazmaya ve hatta Newroz kutlamaları düzenlemeye başladı. Daha dün kadar halkımızın ve ülkemizin varlığını inkar ediliyordu. Kürtler'in varlığı bile gündem konusu yapılmıyordu. Bugün de Kürdistan adına hareket edilmeye kalkışılıyor. Bu neyle izah edilecek? Eğer bunda dürist bir amaç taşıyorlarsa, bu noktada geçmişin hesabının verilmesi gerekmiyor mu?

Demek ki, KUKM gelistিকে geçmişin kaba inkarı, yerini bu kez daha da inceltmiş bir inkara bırakıyor. Fakat bunun da uzun bir süre gizlenmesinin mümkün olmayacağı açıktır.

Belki devrimci ortamın durgunluğu koşullarında, ya da henüz devrimci ayrışmanın sınırlarının tam çizilmediği koşullarda bu olabildi. Ama gelişen devrimci savaşım safların daha da belirginleşmesine yüz açarken aynı zamanda sahtelik ile geçreğin

daha da ayrışmasını sağlamaktadır. İşte bunun temel ayrıç noktası da KUKM olmaktadır. Özellikle 15 Ağustos eylemlerinden sonra ayrışmalar netlik kazanıyor, kendisini gizleyen düşmanlıklar maskelerini atarak açık bir tutum alırlarken, proletarya anlayış temelinde soruna yaklaşım gösteren kesimler de proletaryanın devrimci doğrultusunu dayatmaktadır.

Genelde PKK Hareketinin çıkışına, özel olarak 15 Ağustos direniş eylemleriyle yeni bir aşamaya giren KUKM'ne karşı eskiden kendisini gizleyebilen sosyal-sovlenizmin saldırgan kimliği ulusal kurtuluş savaşımız ve devrimci gerçeklik kendisini dayattıkça tüm yönleriyle açığa çıktı. Bunların azgın kesimi devletle hızla bütünleşip açık saldırılara yönelirken -örneğin Seçenek TKP'lilere, Apoculara karşı savaşmak için silah istiyor- bir bölümü de kendisini yine de gizlemeye çalışmakla birlikte, bir çok yönden de inkarcılığını ve tasfiyeciliğini dayatmaktan vazgeçmiyor. Hatta bazı tutumlarıyla tamamen devlet varlığıyla bütünleştikleri bile söylenebilir. Elbette ki, Türkiye sol'unun bu kadar inkarcı bir konumda olmasının tarihsel nedenleri var. Daha ilk oluşumunda varlık nedeni, "devletin bütünlüğü ve milletin birliği"ni programının temelinde tutan İttihat ve Terakki Hareketinin ideolojik ve politik ortamında hayat bulmaya çalışmıştır. Ve ne yazık ki, halen bu gelenek, "legalleşme" uğruna en utanmazcasına sürdürülmemektedir. Bugün TKP tarihi irdeleğinde hiç bir zaman programının ve mücadelesinin temelinde devleti yıkmak hedefini koymadığını görmek mümkündür. Ne denilirse denilsin, devletin ideolojik ve maddi ortamında oluşan bu siyasetler daima devletçi olmuşlar ve devlete yönelik her türlü devrimci çıkışa da, bu nedenle karşı çıkmışlardır.

1960'lı yıllarda ve sonrasında oluşan sol'da da damgasını vuran özellik budur. Daha çok 27 Mayıs Anayasasının sınırları içinde ve legal ortamda gelişen bu dönemin sol'u, devlet varlığının sınırlarını aşabilecek bir devrimciliğe yönelememiştir. Türkiye sol'u, kendi öz gücüne dayalı demokratik bir kazanım elde edemediği için, adeta bir nimet olarak kendisine bahsedilen 27 Mayıs Anayasasına devamlı bağlı kalmış, gıdasını aldığı bu zemin nedeniyle her zaman için dolaylı-dolaysız burjuvaziyile uzlaşmaya yönelmiştir. Dolayısıyla bu güçler hiç bir zaman proletarya ve halka dayalı bir politikacılık yapmamışlar ve varlık koşulları devletle dayalı bir politikacılık olduğu için de tarihsel geleneklerine uygun olarak, tüm politikalarının merkezinde devleti nasıl kurtaracaklarını oturtmuşlardır.

Her ne kadar 1971 devrimci atılımı ile bu olumsuz yapıdan kopuşma sağlanmak istenmiş de, demokratik ve sosyalist hareket üzerinde oldukça ağır etkiler taşıyan legal Marksizmin ve icazetli sol'un ideolojik-politik sınırları fazla zorlanmadı. Önderliğin darbe yemesi ile birlikte bu kopuşma süreci de kesintiyi uğradı. Daha sonra bu devrimci atılımın mirası üzerinde varlık bulmaya çalışan Devrimci Yol, TKP-ML gibi küçük-burjuva sosyalistleri, hareketi, yeniden hem de daha tehlikeli bir biçimde o eski batağın ortasına çekip boğmaya çalıştılar. Nitekim bunda oldukça başarı da elde ettiler. Bu yönelimleri, 15 Ağustos örgütsel-eylemsel atılımıyla birlikte daha da açık bir biçimde ortaya çıktı. Oluşum tarzı böyle olan Türkiye sol'u, proletarya eğiliminin gelişmesi karşısında da oldukça olumsuz bir rol oynamıştır.

Gerek TKP'nin başını çektiği revizyonist-reformculuk ve gerekse de Dev-Yol ve TKP-ML gibi küçük-burjuva sosyalist akımları, kendi bünyelerinde veya kendileri dışında gelişen emaresi gösteren proletarya eğilimini boğuntuya getirerek gelişmesi önünde her zaman için engel teşkil ederek tasfiye etmeye çalışmışlardır. Özellikle işçi sınıfı hareketi içinde Türkiye proletaryasının devrimci eğilimini geliştirmek isteyen SVR başta olmak üzere bir çok olumlu çıkış yapmaya çalışan güçlerin, sendika ağalarıyla, patronlarla anlaşmalar sağlanarak etkinliklerinin nasıl kırılmaya çalışıldığı ve bunun da TKP için adeta bir yaşam tarzı olduğu bilinmektedir.

Gelinen aşamada Türkiye'de proleter

devrimciliğin her zamankinden daha fazla gelişme ve güçlenme şansı var. Bir kez oldukça gelişkin objektif zemin ve örgütsüz de olsa geniş bir sosyalist birikim var. Yine Türkiye proletaryası ve halkı sınıf mücadelesi yaşamında önemli pratik deneyimler edinmiştir. Tüm bunların yanı sıra geçmişte olmayan, ama bugün güçlü bir biçimde yani başında gelişen KUKM gibi önemli bir müttefik güce kavuşmuş ve bu, Türkiye devrimci demokratik hareketinin gelişimine önemli oranda ruh ve kan verecek, canlılık kazandıracak bir konumda bulunmaktadı. Artık gerici proletarya eğiliminin temsilcisi durumunda olan veya kendisini böyle gören güçlerin, oluşan bu elverişli zemin üzerinde, devlet ideolojisi ve bundan kaynaklanan TKP'nin başını çektiği revizyonist-reformculuk ile Dev-Yol, TKP-ML gibi küçük-burjuva sosyalizmi ve tüm bunların ortak bileşeni olan sosyal-sovlenizm ile her türlü maddi ve manevi bağı kopartıp -ittifakları reddetme anlamında değil- KUKM'nin stratejik bir müttefik güç olarak mücadeleyi ve kendi örgütlenmesini gerçekleştirmelerine bağlı olacaktır.

Bu konuda Devrimci Yol'un "sivil toplum" adına dayatmak istediği DYP platformu ile "Sol-Birlik" in dayattığı 27 Mayıs tüzüğüne dısmadan, bu gerici platform ve istemleri reddedip, KUKM'ne dayanarak ve tüm bu eğilimlere karşı köklü bir mücadele vererek geçmişin o prangalarından Türkiye proletaryası kurtarılmalıdır. Esas olarak bundan sonra gerçek bir demokratik ve sosyalist hareket doğacak ve bu, KUKM'ne çok yakından bağlı ve adeta onunla iç içe gelecektir.

Oluşumundan bu yana PKK Hareketine ve Kürdistan gerçekliğine karşı geliştirilen inkarcılık ve olumsuz tutum, 15 Ağustos örgütsel-eylemsel atılımıyla birlikte yeni bir boyut kazandı. Geçmişte çeşitli biçimlerde gizlenmeye çalışılan sosyal-sovlenizm ve tasfiyecilik bugün tüm çıplaklığıyla daha net bir biçimde ortaya çıktı. Bu olumsuzluğun merkezinde yer alan başta "Sol-Birlik", "Devrimci İşçi" ve "Partizan" olmak üzere bu güçlerin yayın organlarında, 15 Ağustos direniş eylemlerine ilişkin çıkan yazılarla, bazı yönleriyle değerlendirileceğiz.

PKK Hareketine karşı mücadeleyi temel almak üzere, karanlık güçlerle ittifak yapan bazı hapisane kaçkınların denetimine geçen "Mücadele" adında bir dergide, tam anlamıyla TC'nin resmi üslubunu yansıtan bir yazı yayınlandı. Yazı oldukça ilginç. PKK Hareketinin öncülüğünde gelişen KUKM ve 15 Ağustos eylemlerine karşı TKP-ML'nin takındığı TC yanlısı tutumu eleştirerek dürist ve demokrat bir tutum takınması ve TKP-ML'yi de böyleisi bir tavır almaya zorlayan bir okuyucu mektubuna verilen bir cevap mahiyetindedir. Ama gelişen devrimci-direnş karşı ruhalıyan azgınca bir düşmanlığın tam bir yüz halini ele vermektedir. Aynı zamanda, Türkiye'de gelişme eğilimi taşıyan tutarlı bir demokrat sesin nasıl boğulmak istendiğinin ve KUKM gelişip kendi gerçekliğini dayattıkça, küçük-burjuva feodal köylü sosyalizminin hemen nasıl devlet platformuna düşerek direniş saldırıcağının da bir vesikası niteliğini taşıyan bir yazıdır da. Dergide şunlar yazılmış:

"İkincisi; Eruh ve Şemdinli eylemlerinin, ardından suran siyasi çizgiden soyut olarak ele alan, eylemlerin biçimi karşısında secde eden teslimiyetçiliğin bir başka yönünü ifade eden oportünist yaltaklanmaya da karşılık. Evet bu da teslimiyettir; kendiliğindenci ekonomizmdir" (Mücadele, Sayı: 97)

Tam bir demogoj ve provakasyon. Kürdistan halkına ve ulusal kurtuluş mücadelesine destek arayan, dostluk geliştirmeye çalışan dürist bir sesi, başkılanma altında bırakarak boğmaya çalışıyor. İki halkın mücadele karşılığının gelişmesini ve birbirlerinin mücadelelerine ilgi duymalarını ve karşılıklı sempati beslemelerini dinamitlemekten başka bir şey değil. Bu mantığın, "sol'un vatan bütünlüğü üzerinde hassas olduğu, milli çıkarları gerektiğinde sağcılardan daha iyi savunabileceği", "sağcısıyla-solcusuyla, bu vatanın kendilerinin, bölücülüğe karşı ortak bir cephenin açılması gerektiğini" söyleyerek devletin resmi ideolojisi ve politikasını bir bütün olarak tasvip

edilmek üzere bu şekilde sol'a yansıtan mantıktan farklı bir yanının olmadığını belirtmeye dahi gerek yok.

Bugün KUKM'ne sahip çıkmak ve ona destek sunmak kadar dürüst ve demokratça bir tavır almaz. Ve bunun "teslimiyet" biçiminde yorumlanması büyük bir siyasi ahlaklılık ve seviyesizliktir. Esas olarak, mantığı "sağcıysa-solcusuysa vatanın birliğini" savunmaktan öteye gitmeyen bir anlayışın en kötü bir biçimde teslim oluşun gizlenmesi taleşiyle ele veren bir suçluluk duygusunu yansıtır.

"Bu çizginin Türkiye-Kürdistan'daki iddialarından vazgeçmeyeceğini veya Türkiye-Kürdistan'daki korkunç millî zulmü, ilerde ağına dahi almamasının garantisini nerede veya bugün çokça dümanınız dedikleri cuntaya ilerde Esad'lar gibi ögü düzmesinin garantisini nerede?"

Karşılıklı gerici emeller üzerinde Barzani ve Humeyni arasında sağlanan işbirliği uzun boylu anlatmaya gerek yok. PKK, bu konuda Barzani cephesinin önemli dostlarından biridir. Bu cephe içerisinde Rus sosyal-emperyalizminin usuşu İKP'de vardır. Bu cephe, Rus sosyal-emperyalizminin, Ortadoğu'da, özel olarak da Irak-Kürdistan'daki önemli bir mezusidir. Aynı türden bir mezu Türkiye-Kürdistan'da da sağlanmak isteniyor. Eruh ve Şemdinli eylemleri, bu eylemlerden soyut olarak değerlendirilemez.

Hepimizin de bildiği gibi 12 Eylül cuntası ile birlikte çalısın, çırpsını alıp nefesi yurtdışında olan PKK, bu anlayışını ne ile gerekçelendirirdi? 12 Eylül yurtdışına kaçışı mı emrediyordu? Şühesiz ki, hayır. O halde PKK, yurtdışına çıkış hiç bir gerekçe ile haklı çıkamaz. Direniş ve mücadele meselesinde en büyük hatalarda olan PKK'nin söz konusu durumu, onun bu noktadaki zaıflığını da küllemez." (Mücadele, Sayı; 97)

Her şeyin arkasında "Rus parmağı" ve "komşu devletlerde kamplardaki eğitim" de arayan Kenan Evren, "Güneydoğudaki olaylar, uluslararası terörizmin bir uzantısıdır" diye ABD kongresi ve yine; "bazen Kuzeyimizdeki bir komşu ülke, yahut Güney sınırlarımızdaki bir devletin bu eşkiyalıan hiyaye ettiği tarzında açıklamalar yapılmışsa da, ne hikmetse bu ülkelerin adı bir türlü zikredilmemektedir." diyen MİT'in dergisi Yeni Forum (15 Nisan 1985 tarihli sayısı) ile "Mücadele" dergisinde ifade edilen düşünceler arasındaki bir farklılık olup olmadığa, okuyucu karar versin. Söyleyi farklılığını olduğunu hiç hemen belirtilebilir; "Diplomatik" kuralardan dolayı TC temsilcileri, "ülke" adı vermekten sakınıyorlar. "Mücadele" eksik kalan bu görevi yerine getiriyor, o kadar.

Aslında cevap verilmesini gerektiren ve bir seviyette tutturmuş olan hiç bir siyasi izah yok. Fakat yine de bazı hususlara açıklık getirmek gerekiyor. PKK Hareketinin geliştirdiği mücadele, yedi yıldır kesintisiz uğramadan devam ediyor. Yurtdışında yaptığı hazırlıkları ülke zeminine taşıdığı günün ve özellikle de 15 Ağustos direniş atılımından bu yana onlarca değerli önder savaşçı militanın oluk oluk aktığı kan ve şehit düştüğü, zindanlarda görkemli direnişler sergileyen bir hareketin, "cuntayla uzlaşacağı" iddiasında bulunmak büyük bir utanmazlık ve saygısızlık değil midir? Bugün faşist cuntanın tüm politikalarını işlemez kılan PKK'nin mücadelesi değil midir? "Bitirdik, yok ettik" dediği bir sırada faşist rejimin suratına şaklayan 15 Ağustos eylemleri tüm dürüst devrimci ve demokratlar ile halka büyük bir siyasi canlılık ve moral kazandırmadı mı?

"PKK, yurt dışına kaçtı" deniliyor. PKK'nin mücadelesi bu iddialarını çürütmeye yeter. Dost da düşman da biliyor ki, PKK halkının bağında hem örgütleniyor, hem de savaşıyor. Ama, karanlık güçlerle yapılan belirli bir ittifakın sonucu olarak Paris'in varoşlarında kulac atan hapishane kaçınlarının, arkadaşlarını dağların ortasında soysuza bırakarak, hem de halkta dinlenme eğiliminin açıkça görülmeye başlağı 1984'lü yıllarda mücadele alanını terkettiler diye biliniyor. "Özgürlüğü" kavuşturulmanın bedelini ise baylanmış, "Mücadele" dergisinde anti-PKK'çilik yaparak, Türkiye ve Kürdistan halklarının davasına büyük bir soysuzlukla sırt çevirerek ödüyorlar. Bu, belki baylarımızın verdikleri sözlerle sadakati ifade edebilir, ama halklarımızı asla.

Bu soysuz güruh, Avrupa'lara kaçışını neyle izah edecek? Bir yandan bir kırma tüfeğiyle mücadelenin başlatılması gerektiğini ve "Avrupa'da polis korkusundan uzak yerlerde" partiyi örgütlendirmek ve mücadeleyi geliştirme ögüdünde bulunanları lanetleyen ve bunu soylu direnişle de kanıtlayan İbrahim KAYPAKKAYA'nın direniş ruhu; diğer yandan "Avrupa'ya geri çekilme" - aslında kaçış- kararı alan bu soysuz güruhun devrimci-direnış saldıran tasfiyeci, dönek ruh halı. Tüm dürüst ve direnişçi saygılı, özellikle de İbrahim'in direnişine sahip çıkmak isteyen kişi ve gruplar, bunun hesabını sormalı ve İbrahimlerin direniş ruhunu mücadelesine yataarak direniş şehitlerinin yüreklerini ferahlatan PKK'nin direnişine ve şehitlerine sahip çıkmalıdır. Bu gerici güruhuna Kürdistan dağlarının doruklarında faşist Türk devletine karşı elde silah halkımızın canını, namusunu ve onurunu kurtarmak için savaşan ve bu uğurda en değerli kadrolarını şehit veren PKK'ye düşmanlık yapmalarının nedenini sormalıdır.

Aslında biz bu eğilimin fazla yabancıcağı değiliz. Partimizin mücadele tarihinde, özellikle Şahin-Yıldırım-Semir çetesiinden de biliyoruz ki, nice idamlik unsurlar rahatça ortaklık kol geziyor. Bunları, faşist cuntanın çanak yalayıcısı Türk basınında boy gösteren itirafçı hiyanet çetelerinin ve sıkıyönetim komutanlıklarının açıklamalarında görmek mümkün. Yaşamlarının bağışlanması ve özgürlüklerine kavuşmaları bir tek koşula bağlanıyor: Anti-PKK'çilik. Son "pişmanlık yasası" ise bunun yasa düzeyinde de resmîlik kazanmasıdır.

Orta çağın sapkın köylü mezhepçiliği ile küçük-burjuva lümpenizminin karışımı, edep ve kişilikten yoksun çingene çadırında kültürü, devrimci kültürü diye halkımıza dayatan bu ucube yaratıklara ne demeli, nasıl cevap vermeli? Veya bunlara daha fazla cevap vermeye gerek var mı? Ancak şunu diyebiliriz ki, hiç olmazsa ortaçağda ilericiler bu muhtevası olan ve halkımızın şanlı direnişlerinde önemli bir rol oynayan mezhepçiliği, Mustafa Kemal'in ruhu ve ağızyla modern bir siyasete büründürülen ve gerici bir güruha dönüşen bu sapkınlardan, kara cüppeli gözü dönmüş Papaz Gaponlardan, dürüst militanlar, yurtsever Türk ve Kürt halkı kendilerini kurtarmalı, bunları teşhir ve tecrit etmelidir. Bu gericiler güruhunun oyununa gelmeden ve politik madrabazlıklarına kanmadan, devrimci-direnış mücadelesi uğrunda kızıl kanlarını akıtarak en soylu direnişleri sergileyen İbrahimler başta olmak üzere tüm direniş şehitleri adına bunlardan hesap sormalıdır. Bu sapkın mezhepçileri değerlendiren "Mücadele" okuyucusu arkadaşın da sorunları daha kapsamlı değerlendirerek bu güruhtan cesaretle hesap sorabilmeli, İbrahim KAYPAKKAYA'nın direniş ruhuna sahip çıkabilmelidir.

Son olarak yazıda belirtilen İKP'ye karşı tutum sorununa da bir açıklık getirmek istiyoruz. Kürdistan sorunu karşısında, İKP ve TKP, yıllardan beri sosyal-şoven ve revizyonist-inkarıcı bir tutum takınmaktadır. Aynı zamanda, PKK'nin öncülük ettiği KUKM'nin bölgede "statüko'yu bozduğu" ve "nükleer savaşa yol açabilecek bir servet" olduğu ileri sürülmektedir. Bu nedenle de bu güçlerin PKK'ye karşı korkunç bir tasfiyeciliği ve komploculuğu dayattığı; PKK'nin de buna karşı geliştirdiği mücadeleyi ağır sultan bile duymuşken ve Serxwebün gazetesinde konuyla ilişkin bir çok detaylı değerlendirme varken, "Mücadele" gazetesinin bu konudaki sahtekarlığının ve demagogik çarpıtmalarının sonuç veremeyeceğini belirtmekle yetinelim.

15 Ağustos eylemleri sonrası dönemde, faşist Türk devleti, Kürdistan'a yığıldığı iki ordusunun yanı sıra, özel eğitimli hava ve komando birliklerini de getirecek. Kuzey-Batı Kürdistan'ın güney sınırlarında (Hakkari, Siirt...vd.) yoğun bir operasyon düzenledi. İnkarcılık bu konuda da kendisini somut bir biçimde gösterirken, bunlar da mümkün olduğu kadar gerçekliği gizlemeye çalıştılar. Kurtuluş siyaseti doğrultusunda yayın yapan Sosyalist işçi şunları yazıyor: "Sömürgecilerin bu yığınağı hiç bir şekilde kendilerinin de o sıralarda ifade ettikleri gibi bir kaç yüz PKK'li için değildir. Asıl hedef İran ve Irak Kürdistan'ındaki yığınsal ve askeri olarak oldukça gelişmiş Kürt örgütleriydi.

Türkiye Cumhuriyeti ordusu Türkiye solunun bazı gruplarının iddia ettikleri gibi Irak-Kürdistan'ında bir işgal hareketine çok gönüllü değil. Böyle bir hareket uzun vadede TC için pahalı maceradır." (Sosyalist işçi, sayı 13)

Her şeyden önce şunu belirtelim ki, başka yerlerde izah edilen nedenlerden dolayı Güney ve Doğu-Kürdistan'daki örgütler, TC için fazla tehlike teşkil etmiyor. Zira onların Kuzey-Batı Kürdistan'a yönelik mücadeleleri olmadıkları gibi, program hedefleri emperyalist sistemin çıkarlarını fazla etkilemiyor. Tersine sistemin politikalarının uygulanmasında birer araç durumundadırlar. Sınırda yapılan yığınaktan sonra "Güneş" ve "Huzur" operasyonları kime karşı geliştirildi? Sorunun "bir kaç yüz" PKK'li olarak konması kadar siğ bir yaklaşım olmaz. Orada PKK Hareketinin, ortaya çıkan objektif boşlukları yararlanarak Kuzey-Batı Kürdistan'a yönelik geliştirdiği Bağımsızlık mücadelelerinin engellenmesi çabaları var. Yani TC tohumun toprağa düşüp yeşermesi olanaklarını ortadan kaldırmaya çalışıyor. Ve Kürdistan'ın diğer parçalarındaki örgütlere yönelik zaman zaman tehditlerde bulunursa, bu da ağırlıklı neden olarak PKK Hareketinin o zeminde doğan boşlukları değerlendirmesinden dolayıdır. Sosyalist işçinin de belirttiği gibi, Güney Kürdistan'a TC ordusunun girmesi maceradır? O zaman sınırda ki yığınak kime karşı oluyor? Ve o alana müdahale macera ise, diğer parçalar da Kürt örgütlerine yönelik bir "yığınaktı" demek ne anlama geliyor? Baylarımız gerçeği fazla zorlamamalı ve kafalarını da kuma sokmamalıdır.

Burjuvazinin bile operasyonları PKK Hareketine yönelik olarak düzenlediğini belirtmesine karşılık, bu baylar hala gerçeği kabul etmeyecekler mi? Sıradan bir demokratik bile gelişen mücadeleyi desteklemeyi zorunlu kılmaz mı? Kurtuluş siyaseti on yıldır Kürdistan'ın sömürge olduğu tezini işliyor, doğru tezleri sahip çıkıyor. Fakat bu tezlerin gerekli kıldığı tutumları sergilemiyor. Usulal Kurtuluş Mücadelesinden bahsediyor, ama O'nun öncü gücünü ve yarıttığı değerleri görmemekten geliyor. Kendilerini öyle bir şeye kaptırmışlar ki, mutlaka bir gün gelecek ve her şey kendi önderlikleri altında gelişecek. Bir yığın gerçekliği bu kadar inkar etmelerinin ya da çarpıtmalarının asıl nedenini işte burada aramak gerekiyor.

Şimdi de iki kırk milliyetçiliğin -TKP'nin başını çektığı) Kemalist milliyetçilik ile Kürt küçük-burjuva reformist milliyetçiliği- "Sol Birlik" adı altında kurdukları çirkin izdivacın gelişen Ulusal Kurtuluş Mücadelemize karşı tutumları üzerinde duralım.

Bu "birlik" in kuruluş amacı anlaşılırsa, bugün işleri girdikleri tutumlarının kavranması daha da kolay olacaktır. KUKM'nin gelişmesi karşısında hem sosyal-şoven, revizyonist-inkarıcılık ve hem de Kürt küçük-burjuva akımları önemli oranda teşhir ve tecrit oldular. 1988'li seçim yıllarına göre, DSP ve SODEP gibi burjuva partilerin parlamentoya girmelerini sağlamak için mücadele eden bu güçler, bu çevrelerden alacakları destekle "legalleşme" hedeflerini gerçekleştirmek istiyorlar. Bu da, ancak devrimci-direnış mücadelesinin tasfiye edilmesiyle mümkündür. Bu "birlik" in oluşumunda ki diğer bir etmen de-ki asıl etmendir-Kürdistan'daki varlıklarının devam ettirilebilmek için PKK Hareketine karşı birbirlerini korumak ve dengelemektir.

Ekşiden İzzet-Herakki içinde, Abdullah CEVDET, Ziya GÖKALP gibi uşak bir kaç Kürt tipi vasıtasıyla gerçekleştirilen bu tür birlikler, bugün işe Kürt örgütü yaftasının yapıldığı bu güçler tarafından yapılmaktadır. Bu gün "Sol Birlik", "legalleşme ve demokrasi" gibi çirkincesine bir emeline kavuşmak için, Türkiye devrimci hareketini ve KUKM'ni, "Türk ve Kürt örgütleri" adına utanmazcasına Türk burjuvazisine pazarlayarak uzlaşma yolları arıyor. Hatta burjuvaziye, "Biz solu tasfiye ederiz. Bu görevi siz bize bırakın. Ama bir an öncede demokrasiye geçin" diyorlar. Zaten tüm yönelimlerinden, PKK Hareketine saldırılarından da bunu anlamamak mümkün değil. "Sol Birlik" denilen tasfiyeci oluşum içinde yer alan örgütlerin, PKK Hareketinin çıkışından bu yana ve en son olarak da önderliğinde gelişen 15 Ağustos direniş eylemlerine karşı takındıkları tutum, gerçek kimlikleriyle açığa çıktığını gösteriyor. Bu güçlerin

soruna yaklaşımlarını, kendi yazdıklarından ve söylediklerinden aktaralım:

TKP'nin sesi: "Bu tür olaylar emperyalizmin ve faşizmin ürünü yarıyor. Kritik olan bölgede Mayıs 83'teki gibi olaylar gelişebilir. Bunlar Kürt ve Türk halklarının çıkarına karşıttır."

"Türk sömürgecilerinin Irak topraklarından derhal çekilmesini, Kürt halkına karşı saldırının, Kürt köylerin boşaltılmasının, ilericiler yurtseverlere karşı operasyonun derhal durdurulmasının, Kürt halkına ve her iki ülkedeki yurtsever, ilericiler güçlere karşı ahlak dışı askerinin yurtdışına talep ederler!" (TKP ve İKP'nin ortak açıklama metinlerinden)

Şunlarda TİP'in yayın organlarından: "Üçüncüsü halkların-elbette somut olarak Kürt halkının-Özgürlüğüne kavuşmak için, silahlı savaşın da içinde her yöntem ve biçimi kullanma haklarına tümüyle sahip olduklarına inanmaların kararlılığı sarsmaz." (Çark-Başak, Ocak 1985 sayısı)

"Kürt ulusunun varlığını, haklı ve meşru savaşını yadsınmak ve redetmek, onun yurtsever evlatlarına ve güçlerine sürekli ve sistemli kara çalmaya yönelik ideolojik saldırılara bilerek ya da bilmeyerek araç olmak, Kürt ve Türk halklarının birlikte yaşama koşullarını tüketmektedir. Ayrıca anti-faşist, devrimci, demokratik güçleri karşı karşıya getirme sonucunu yaratmaktadır." (Birlik sayı 4)

Kürdistan halkına ve KUKM'ne karşı kurulmuş olan ve Kürt küçük-burjuva reformist örgütlerinden oluşan 5'li ihanet ittifaki ise, hazırladıkları bir bildiride şunları söylüyor:

"PKK, sömürgecilğe karşı silahlı bir savaş yürüttüğünü söylemesine rağmen, silahları en az olarak sömürgeci devletin askeri ve polis güçlerine yöneltmedi. Yer yer görülen bu tür olaylar ise daha çok provakatif bir karakter göstermektedir.

Bu hareketin yayınlarını izleyen her kesin hemen fark edebileceği bir gerçek daha var, PKK sürekli olarak Kürdistan'da sömürgeci güçlere karşı silahlı bir savaş yürütüyormuş gibi yaygara koparıyor. Oysa bugün onun içerisinde düştüğü kızmaz, Kürdistan'da sesinin, soluğunun kesildiği her keşce iyi biliniyor."

Yine bir başka bildiride, ama bu sefer imza sayısını arttırdı, yada eskiden PKK aleyhtarlığını ve tasfiyeci çabalarını gizli yürütenlerin, mücadelenin dayatmaları karşısında açık oynamak zorunda kaldıkları bir bildiriyi yayınladı. 11 örgütün imzasına şayan bir bildiride şunlar yer almaktadır.

"Türk cuntası Eruh ve Şemdinli kazalarında meydana gelen sorumsuzca ve Kürt halkının haklı mücadelesine zarar veremektten başka bir şey hizmet etmeyen bazı şiddet olaylarını bahane ederek ve dünya kamu oyunu yanıltmak için olayları abartarak, Kürdistan'ın diğer parçalarını işgali de içeren baskı ve yökme operasyonlarında komando birliklerinin, zirhli araçların, helikopter ve jet savaş uçaklarının yer aldığı büyük askeri kuvvetlerin harekete geçirdi."

Kısacası şöyleniyor: "Şemdinli ve Eruh eylemleri, Irak devrimini sabotaj etmede faşist Türk ordusuna yarayan provakasyon eylemleridir."

Okuyucuya, yazılanları ve söylenenleri daha iyi karşılaştırılabilir olanağı sunmak için uzun da olsa bu alıntılar almak zorunda kaldık. Kendilerini farklı örgütler olarak göstereseler de, KUKM karşısında takındıkları tutum, hiç de özerlerinin farklı olmadığı, tek bir stratejinin ayrı ayrı uygulayıcısı birer taktik halka ve örgütler olduğu açığa çıkıyor. Fakat uslupte biraz farklılık var. Yazılanlardan da korkunç bir siğ kininin kuldüğünü hemen farketmek de mümkündür.

Bu güçler, hiç bir zaman halkımızın elde silah Bağımsızlık ve Özgürlük mücadelesi için savaşıcağına inanmayıp, halkımızın öz gücüne de güvenmediler. Onlar daha Osmanlı döneminden bu yana; Kürt Teali Cemiyet'lerinden kalma bir gelenegi sürdürmektedirler. Yani sömürgeciliğin icazetiyle ve ona övgüler dizme temelinde bir çalışma içine girdiler. Bu ara işbirlikçiliklerini gizlemek içinde kırık-teki işi, bazı kültürel hakların verilmesi taleplerinde de bulunuyorlar. Aynı geleneğin sürdürücüleri olan 5'li ihanet şebekesi de, geçmişte önce CHP'çiliğe, daha sonra Ecevit "bölücülüğü ve aşınlara" partisinde yer vermeyeceğini belirtince, "yahu bunlara güvenemeyiz demeyip" hızla sosyal-şoven, revizyonist-inkar-

çılığın kucağına gitmediler mi? 12 Eylül sonrası dönemde de, geleneksel işbirlikçi karekterine uygun olarak bu kezde Avrupa'dan alacakları destekle DSP'çiliği zorlayarak kendi reformist amaçlarına varmak istemedikleridir. PKK hareketinin çıkışı Bağımsızlık ve Özgürlük hedefleyen ulusal kurtuluş siyasetinin silahlı savaşım temelinde geliştirmesi, reformist işbirlikçi Kürt miliyetçilerinin "program" hedeflerine varmalarının önünü tıkadı.

PKK Hareketi ilk şekillendiği yıllarda -1976'larda- reformistler iki aylık ömür biçtiler. Halkımızı katliama götürceksiniz dediler. Bugün PKK'nın örgütsel yapısı ve mücadelesi gün geçtikçe gelişip güçlenirken, onların, Kürdistan'da en ufak bir örgüt birimleri olmadığı gibi, çok sevdiikleri bildiri eylemlerine dahi rastlayan yok. Bırakalım örgütsel yapılarını geliştirmeyi, hergün amip-ler gibi parçalanıp parçalanıp tükenme noktasına kadar geldiler. Madem o kadar doğru bir çizgiye sahipsiniz, neden en ufak bir gelişmeye yol açamadınız? Belli ki, siz kendi kişiliğinizi dahi yaşatamıyorsunuz. O halde siz hiç bir zaman halkımızın adına hareket etme hakkına sahip değilsiniz ve zaten buna muktedir de değilsiniz. Katliam olur diye mücadelenin hep sağlıklı temellerde gelişimine engel olmaya çalıştınız. Pekala Filistin'de, El Salvador'da, Afrika'da mücadele nasıl gelişti? Sayısız katliamlara ve baskılara maruz kalmalarına karşın silahlı savaşından hiç vazgeçtiler mi? Eve! Filistin devrimini silahtan arındırma çağına Ararat'ın vardığı yer neresi oldu? Demek ki halkın devrimci şiddetini örgütlemeyen ve silahlı savaşımı temel amayanların varacakları nokta, uzlaşmacılık, işbirlikçilik, uşaklık ve tasfiyecilikler. Bu dolaylı-dolaysız böyle sonuçlanacaktır. Nitekim 15 Ağustos eylemleriyle birlikte faşist rejimin temsilcileriyle, aynı üslubu kullanmanızı bile, KUKM, PKK öncülüğünde gelişip güçlendikçe, gireceğiniz doğrultuyu şimdiden göstermektedir.

Kürdistan halkının "silahlı savaşım da dahil her yöntem biçimi" kullanma hakkına sahip olduğunu belirten TIP'e sormak gerek: Halkımızın PKK öncülüğünde 7 yıldır kesintisiz sürdürdüğü ve 15 Ağustos direniş eylemleriyle birlikte bir üst boyuta sıçrayan savaşımı halkımızın silahlı savaşımı değil midir? Bırakalım ezen ulus proleter devrimci olmayı, sıradan bir demokratik bile buna destek vermeyi zorunlu kılmıyor mu? Kürdistan'da halkımızın Ulusal Kurtuluş Mücadelesinden ve hem de silahlı mücadelesinden bahsediliyor. Kim bu mücadeleyi geliştiren güç? O halde neden yüzlerce şehidi, yaşayan militanlarının yoğun emeği ve halkımızın en zor koşullarda, ölümlü göze olarak verdiği destek temelinde oluşan bu değerlerin yarattığı gücü PKK Hareketinin öncülüğü inkar ediyor? Desteğin verilmesi gerektiği belirtiliyor. Ama destek bu mücadelenin öncü gücüne mi, yoksa onu tasfiye etmek isteyen işbirlikçileri veriliyor? Açık ki ne kadar iyi niyetli hareket edilirse edilsin, ortaya konulan tutum ve mevzileniş KUKM ve onun öncü gücü PKK Hareketini tasfiye etmeyi önüne temel hedef koyan zemindir.

Yine "yurtseverlere saldırın ve kara çalmalardan bahsediliyor. Kim bu yurtseverler? Kim kime kara çalıyor? Bunlara açık yanıt verilmez zorunluluğu yok mu? Bir yandan azgın saldırı ve tasfiyeciler çabaları içinde yer alarak güç katacakların. Ama diğer yandan da devrimci gelişmelerin mutlak dayatıcılığı karşısında da tercit olmamak, ya da belirli çevrelerin geçiş yapmasını sağlamak için köprü rolünü üstlenerek açık bir kapı bırakacakların. Bu belirsiz ve bulanık politikalarından, yılan gibi sağa-sola kıvrımlardan, suraya buraya gülcükler dağıtmakla vazeçilimi. Halklarımız arasında samimi, dürüst ve gerçek dostlukların güçlü bir şekilde örülmesine çalışılmalıdır.

5'li ihanet çetesi, PKK'nın silahlarını sömürgeci devletin askeri ve polis güçlerine "yönlendirdiğini" yayınlarında söylemekte, Kürdistan'da "sesinin soluğunun kesildiği" ve istelik bunun da herkes tarafından "bilindiğini" belirtmektedir. Kürdistan'da patlayan silahlar-hem de bir-iki bölgede değil, Kürdistan'ın her tarafında; Kürdistan dağlarının doruklarından en küçük yerleşim birimine kadar yürütülen örgütsel çalışmalar; ve adeta kulakları sağır edersine Türk faşist rejiminin başı Evren'den bakanlıklarına kadar hergün açıklama üstüne açıklama yapılarak bölücülüğe karşı "birlik ve

beraberlik ruhuyla" hareket etmeleri gerektiğini bar bar bağırlarken, "bölücülüğe ve eşkıyaya" karşı etkin tedbirler almak için toplantı üstüne toplantı yapılarak; yine yabancı basın ve haber ajansları yaygın bir biçimde "Kürt gerillalarının" eylemlerinden bahsederken, bu 5'li ihanet sebekesi ve içinde yer aldıkları tasfiye "Sol Birlik" neden bu kadar gözü dönmüşçesine bir inkarcılıkta bulunuyor? Halkımızın, dürüst olmayan bu tutumların hesabı verilinceye kadar hiç kimsenin yakasını bırakmayacağı bilinmelidir.

15 Ağustos eylemlerinin önemini karartmaya ve yolaçtığı siyasal gelişmeleri inkar etmeye kalkışmaları, bu güçler açısından hiçbir zaman iyi sonuçlar vermeyecektir. Eylemler, belki sayı ve bilesim olarak az olabilir. Ama bir Ulusal Kurtuluş Hareketinin başlangıcı için çok büyük anlam ve öneme sahiptir. Sömürgecilğe karşı sıkılan ilk kurşunlar ve arkasından devaminin getirilmesi zaferin en büyük garantisidir. Vietnam devrimi Giap önderliğinde bir karakol baskısıyla başlamadı mı? Türk ulusal kurtuluş hareketinin ilk eylemi de gazeteci Hasan Tahsin'in tabancasından sıkılan ilk kurşun değildi mi? Ve dünyanın bir çok ülkesinde, örneğin Osmanlı imparatorluğuna karşı Ulusal Kurtuluş savaşı veren Bulgaristan'da, Yunanistan'da hala ilk kurşunu sıkırlar saygıyla anılıp heykeller dikilmiyor mu? O halde tüm bu gerçeklikler biliniyorsa, hala bu inkarcı ve gerçekliği görmeme tutumlarından ısrar etmek, açıkça burjuvaziye uzlaşma yolları aramanın vesikası olmuyor mu?

Yıllardır-kuruluşundan bu güne kadar bir türlü kemalizmin kuyrukçuluğundan kurtulmayan, onun daima sol içindeki temsilcisi olan, sosyal-şoven, revizyonist-inkarcı TKP hakkında gazetemizin birçok sayısında ayrıntılı değerlendirmeler yapılmıştır. Şunu burada bir kez daha belirtelim ki, tüm bu gelişmelerden ve PKK Hareketine yönelik tasfiyeciler, KUKM'ne ve ülke gerçekliğimize karşı takınılan inkarcı tutumların arkasından, dolaylı-dolaysız TKP vardır. Gerçek Türkiye devrimci demokratik hareketinin tıkanmasından ve gerekse de Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşına karşı takınılan inkarcı-tasfiyeciler tutumların baş sorumlusu TKP'dir. Bu nedenle hem Türkiye devrimci demokratik hareketi ve hem de KUKM, TKP barikatını aşmadan, engelini ortadan kaldırmadan devrimi bir adım bile ilerletemez.

TKP ve IKP, yayınladıkları ortak bildiride, Kürt halkının "ilerici, yurtsever güçlerine" yönelik saldırı ve "ahlak dışı" anlaşmalardan bahsediyorlar. Ve otonomi talebinin bile çok gerisinde olan talepler uğruna İran ve Irak'ta yürütülen mücadeleyi silahlı savaşım olarak değerlendirmiyorlar. Ama bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi için PKK öncülüğünde gelişen modern ulusal kurtuluş mücadelesine ve onun görkemli 15 Ağustos eylemlerine "provakasyon" diyecek kadar utanmazlığı işi vardiıyorlar. Sormak gerek: İran'daki, Irak'taki silahlı savaşım oluyor da, neden Kuzey-Batı Kürdistan'daki eylemler "provakasyon" oluyor? Yargıyı halkımıza ve okuyucuya bırakıyoruz.

Bu açık saldırıların yanı sıra, KUKM'ne daha acıklı, yani Enver Paşa'nın maceracılığı yerine Mustafa Kemal'in "gerçekçi" tutumunu takınılmasını isteyenler de var. Nasıl ki, M.Kemal, Kürdistan'daki potansiyeli, potasında eritip Türk ulusal kurtuluş hareketinin gelişmesinde bir kalık noktası haline getirdiyse, onun Avrupa'daki türetmesi yeni Jön-Türkler, ya da neo kemalistler de Türkiye'deki faşist devlete demiyeciz -zira öyle bir hedefleri yok- ama faşist hükümetle karşı mücadelesinde DSP'li-SODEP'li alanlarda kulak atarak, "Kürt halkı'nın devrimci potansiyelini çar-çur" ettirmeden kendi denetimlerine almanın daha akıllıca hesaplarının yapılması gerektiğini söylüyorlar. Bu konuda Devrimci-İşçi'de sunlar yazılmış:

"Bu bakımdan dört yıldır onur kırıcı bir yaşamla mahkum edilen, kendi topraklarında nefes alamayacak hale getirilen Kürt emekçilerin ve yoksul köylülerinin, faşist rejimin politikalarına bu politikayı uygulayan kurum ve kişilerle doğrudan ve dolaylı şekillerde gösterdiği ve göstereceği tepkiler ve direnişler son derece haklıdır ve meşhurdur.

Ulusal varlığına karşı her alanda savaş açılması ve milli zulüm altında itilen bir ulusun, ulusal temelde yükselen mücadelesi-

nin, direnişinin meşruluğunun kabulü, bu mücadelede yeralan ya da bu mücadelede önderlik etmeye çalışan herhangi bir örgütün siyasal çizgisinin olumluluğu ya da benimsenmesi anlamına gelmez, gelmemelidir.

... Son eylemlerin Sovyetler tarafından kendi devlet çıkarları ve Ortadoğu'da yeni nüfus alanları yaratma, ya da varolanları koruma noktasında, dün olduğu gibi bu gün de karartılması başka yönere akıtılması ihtimali mevcuttur. Bu noktadan bakıldığında son eylemleri düzenleyen örgütün programının bugünkü SSCB'de ve onun takipçilerinde hakim olan sosyalizm anlayışları ile çeşitli düzeylerde paralellik taşıması son derece önemli bir konu ve Kürt halkının geleceği açısından ciddi bir handikaptır. Bu handikap ise, bu durumun ne kadar tehlikeli, PKK'nın... anlayışının da ne kadar yanlış olduğunu da tekrarlayıp durmakta değil, Kürt halkının taşıdığı devrimci potansiyelinin çar-çur edilmesi, onun mücadelesinin mutlak şekilde bağımsız bir çizgide gelişmesi... için çaba harcamak... aşılacaktır." (Dev-İşçi, Özel Sayı: Aralık 1984)

Devrimci-İşçi de diğerleri gibi bir mücadelede bahsediyor. Ancak bu mücadele nasıl gelişti, hangi siyasi çizginin damgasını taşıyor ve kim buna öncülük ediyor noktalarında tam koyu bir inkarcılığa yöneliyor. Haklı ve meşru görülmeye yetiyor mu? Bunun en anlamlı karşılığı faşist zulme karşı halklarımızın mücadele birliğini örnek ve KUKM'ne destek vermek değil midir? PKK öncülüğünde 7 yıldır planlı, programlı ve en ince ayrıntısına kadar kararlaştırılarak geliştirilen örgütsel ve eylemsel çalışmalar, bu aşamaya kadar getirildi. Sizler ve devam ettiricisi olduğunuzu belirttiğiniz Devrimci-Yol siyaseti bir tek Kürdistan kelimesini ağıza almaktan kaçınırken, bugün Kürdistanı gücü bir devrimci direnme merkezine dönüştüren PKK Hareketini, kendi öncülüğünde geliştirdiği ulusal kurtuluş mücadelesi için bir handikap olarak görüyorlusu.

Daha da tehlikeli olanı, bu değerleri yaratan gücün varlığını görmezlikten gelerek, "devrimci potansiyeli çar-çur" ettirmeden, mücadeleyi "bağımsız bir çizgi"ye doğru çekmenin gerekliliğinden bahsediyor. Oldukça büyük bir tehlikeyi bünyesinde taşıyan bu yaklaşım, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi geliştikçe, "devrimci potansiyeli çar-çur" ettirmeme pahasına Türk burjuvazisiyle bütünleşip, halkımıza karşı elde silah savaşmaya kadar götürür. Sonu macera olan bu politikaların vazeçilmesi gerektiğini hatırlatmak isteriz. Kürdistan halkı artık eskisi gibi sahipsiz değildir. PKK gibi bir öncüsüyle birleşerek, zorlu savaşımını geliştirmek üzere ayağa kalkmış ve gireceği doğrultuyu kavramıştır. Bir kez daha halkımızın Türk burjuvazisinin çıkarları doğrultusunda savaştırılmasına ne pahasına olursa olsun izin verilmeyecektir. Eğer gerçek doğru bir çizgiye, en azından asgari demokrat bir noktaya gelineceyse varılacak yer, "Aydınlık"ın davet ettiği yerdir. PKK Hareketine ve onun öncülüğü ettiği KUKM'ne karşı olan güçlere "Aydınlık" çizgisinin savunucuları "Seçenek" te şu çağrıyı yapmaktadır:

"Apoculağa karşı mücadelenin en eski stratejisini çizen TİKP'e ses verilmelidir... Apocular, bildiri ve dergiler kanalıyla cinayet ve terörlere karşı çıkan örgütlere 'Aydınlık'ın yolunda gidiyorsunuz' diyorlar. Apoculara karşı çıkan herkes, özellikle de ayrılan grup, Aydınlık ve TİKP'nin gösterdiği cesareti göstermelidir... Bugün onlara karşı, onlarla aynı ideoloji ve siyasetleri benimseyenlere dayanarak mücadele edilemez. Apocuların karşısındaki devrimci kaleye sığınmak ve oradan hücumla geçmek gerekir."

Bir yandan faşist Türk sömürgecilğine karşı, en kıt olanaklarla ve en az donanımla ve düşmanın en azgın saldırılarına rağmen dost güçlerden en ufak bir yardım görmeden, ölüme yaşamı, devrimde zaferi yaratmak için elde silah savaşarak ve genç ömürlerinin en olgun çağında halkına, direniş şehitlerine ve partisine sonsuz derecede bağlı olmanın gereklerini yerine getiren PKK militanlarının oluk oluk akıttıkları kanla kızıllaştırıldıkları devrimci-direnş yolu var. Diğer yandan ise, dolaylı-dolaysız, maddemannen faşist orduyla birleşip bu mücadeleye alçağa küfreden, küçük düşürmeye çalışan, seçkin cuntadan, "Apoculağa karşı

savaşmak için" silah isteyen "Aydınlık" çizgisinin ihanet yolu var.

Kim hangi saflarda yer alacaksa, sözde değil örgütsel ve eylemsel faaliyetlerle belirlenmelidir. Halkımız dürüst ve devrimci-demokrat güçler, kişiler şimdiden yerlerini belirliyor ve direnişle sahip çıkarak anti-faşist, yurtsever saflarda yerlerini almaktalar. Ancak, biz bu sürecin daha da hızlanarak sonuç alıcı bir noktaya gideceğine dair en ufak bir kuşkuymuzun olmadığını da belirtmek isteriz. Şimdiden bunun belirtileri görülmektedir.

Gelişen KUKM ve onun öncü gücü PKK'ye karşı böylesine tehlikeli yaklaşımların yanı sıra, yetersiz de olsa dürtme-demokrat bazı yaklaşımları da görmek mümkündür. Bu, SVP, Acilciler, Devrimci Sol, Roja Wetat, Bolşevik Partizan ile TKSP'den ayrılan değişik bazı çevrelerden gelen bir tutumdur. Fakat yanlışlıklardan annarak daha da geliştirilmesi ve derinleştirilmesi gereken bir tutumdur. Ayrıca dostluk bağlarımızın gelişebileceği güçler olarak gördüğümüzü de belirtmek isteriz.

Konuya ilişkin bir yazı yayınlayan Bolşevik Partizan, 19-20. sayısında şunları söylüyor.

"Faşist Türk hakim sınıfları bu yüzden özellikle de Kürdistan bölgesinde en küçük bir kıpırdanmaya bile izin vermemeye çalışmaktadır. Türkiye Kürdistan'ında bir işgal ordusu gibi hareket eden Türk hakim sınıflarının faşist ordusunun bölgedeki olağanüstü yoğunluğunda varlığı öncelikle Kürt halkını sindirme; onun mücadelesini bastırma, engelleme amacına. Türk faşistleri "devlet bütünlüklerini" koruma amacına yöneliktir. Saldırıların halkın kendiliğinden hareketinin hemen bastırılması olduğu bir dönemde, öncelikle örgütlü güçlere yönelmiş olması tabiidir. Ama saldırının gerçek hedefi kesinlikle yalnızca örgütlü güçler değil, bir bütün olarak Kürt halkıdır. Yuğun saldırılarla Kürt halkına verilerek istenen ve verilen mesaj, "siz de bunlar gibi devlete karşı gelerseniz, sizin de sonunuz geldi demektir" şeklinde bir mesajdır.

Bolşevik Partizan'ın, Kürdistan'daki "kendiliğinden hareket" konusundaki saptaması fazla gerçekçi değildir. İşçi sınıfı hareketinin kendiliğinden eylemliliğinin görüldüğü ülkelerdeki gibi bir hareketin, Kürdistan'da gelişmesinin objektif temelleri, olanaksız denilebilecek kadar zayıftır. Bir kez böylesi bir harekete, kendiliğinden de olsa öncülük edilebilecek düzeyde bir sınıfla oluşmamıştır. İkincisi eğer ulusal kurtuluş hareketi gelişmesi anlamında belirtiliyorsa, böyle bir gelişme de şimdiki kadar olmadı. Çünkü yılların sömürgecilği, her ayaklanmanın yenilgiye uğraması, arkasından geliştirilen hile, pasiflasyon vb. uygulamalar kendiliğinden bir hareketin gelişmesini olanaklı kılmamaktadır. Sorunun bu yönü fazla tartışma konumuz olamaz birlikte önemli bir husus olan bu konuya da dikkat çekmek maksadıyla değindik.

Faşist cuntanın hedefi Kürt halkı ve onun mücadelesi olduğu saptaması doğrudur. Ancak Bolşevik Partizan'ın bir adım daha ileri gitmesi gerekiyordu. Bu mücadele nedir, nasıl ve kimin önderliğinde gelişiyor? Sorularına da açıklık kazandırılmıyordu. Açık ki, bugün Kürdistan halkı, PKK öncülüğünde bir ulusal kurtuluş mücadelesi vermektedir. Ve bu mücadele hiç bir surette kendiliğinden de gelişmedi. Daha baştan yoğun bir bilinç ve güçlü bir irade ile yürütülen örgütsel-eylemsel faaliyetlerle bu aşamaya gelindi. O halde, Bolşevik Partizan, KUKM ve onun öncü gücü PKK gerçekliğine biraz daha kapsamlı ve derinliğine yaklaşmalı, en azından asgari demokratizmin gereklerine uygun bir tutum takınmalı ve bu noktada Türkiye'de demokratlaşma eğilimine güç katma görevini yerine getirmeyi bir sorumluluk gereği olarak ele almalıdır.

Diğer bir husus saldırıların salt örgütlü güce değil, halka yönelik olduğunu belirtilmelidir. Birincisi, halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesini geliştiren başlıca örgütlü güçler kimlerdir? Kürdistan'da elini-etegini çoktan çekmiş, sosyal-demokrasi ve Türkiye'deki revizyonist-inkarcılığa, DSP'çiliğe Kürdistan'ı çoktan satmış Kürt küçük-burjuva reformistlerinin örgütlü olduğu mu varsayılıyor? Bugün net bir biçimde açığa çıkmıştır ki, PKK dışında Kürdistan topraklarında hiç bir gücün örgütsel varlığından bahsetmek mümkün değildir. İkincisi, saldırılar elbette ki, halkımıza yönelik bir

tehdit mesajı taşıyor. Ancak şu noktayı da görmek gerekir: Türk faşist ordu sürüsü "denizi kurutup balığı avlamak" taktiği gütmektedir. Halkın üzerinde baskıların yoğunlaştırarak PKK Hareketini tecrit ederek imha etmek istemektedir. Bunun da bir çok sömürge ülkelerinde olduğu gibi Kürdistan'da da hatta Türkiye'de de sık sık uygulanan bir özel harp olduğu son saptamak gerekir. Bu nedenle, Kürt halkı üzerinde uygulanan baskıları protestolarla yetinmek, ayrıca PKK Hareketine karşı uygulanan özel harbe de karşı çıkmak gerektir. Şu biliniyor ki, halklar kölece yaşama başkaldırını ancak ona önderlik edecek örgütleri vasıtasıyla başarıya ulaştırabilirler. Bu açıdan öncü üzerine uygulanan baskıya karşı çıkmayıp sadece halk üzerindeki baskıya karşıyız demek hiçbir anlam ifade etmeyen soyut bir istek olmaktadır öteye geçmez. Daha da ötesi halk dalkavukluktan başka bir şey değildir.

"Biz, bugünkü Türkiye sınırları içinde gelişecek bir milli hareket: 'Türk vatanının' bölünmezliği (!), vatanın elden gitmesi..." (!)ub, penceresinden değil; böyle bir hareketin proletarya önderliğindeki devrimi ilerletip ilerletmediği; emperyalizme darbe vurup vurmadığı vb. bakış açısından yaklaşır; tavrımız ona göre belirliriz. Böyle bir hareketin önderliği ne olursa olsun; o hareketin milli zulme baskıdan demokratik yanı, bizim her halükarda öncelikle destekleyeceğimiz, propagandasını yapacağımız yön olur." (ayrı dergi)

Bugün PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, Türk faşizmine ve emperyalizme darbe vurup gerektirmiyor mu? Faşizme, sömürgecilğe ve işbirlikçi Kürt egemen sınıflarına, Kürdistan'da oluşturulan yeni ajan-milis faşist cetveline karşı mücadeleyi yükselten, Türk faşizmini çıkarmazla sokan PKK Hareketinin mücadelesi demokratik bir muhteva taşıyor mu? Tüm devrimci hareketleri bitirdiğini iddia ettiği bir sırada, faşist cuntanın suratına şaklayan 15 Ağustos ve sonrasında gelişen eylemler, Türkiye proletaryasına da büyük bir moral, destek sunmamış mıdır ve bu anlamda da olsa Türkiye proletaryasının mücadelesinin ilerlemesini sağlamış mıdır? Eğer tüm bunlara olumlu yanıt veriliyorsa, o halde bunun somut biçimi olan PKK Hareketinin geliştirdiği mücadeleyi desteklemek ya da "önderliği ne olursa olsun", böyle bir hareketin "öncelikle destekleyeceğimiz, propagandasını yapacağımız" tutumunuza pratikte işbirlik kazandırmak bir devrimcilik, bir demokratik görevinin gerekleri değil midir?

"Eylemler geniş bir askeri operasyonun bahanesi oldu, o kadar! Bu askeri operasyonun hedefinin -Türk faşistlerinin "eşkiyalar" dediği örgütlü partizan savaşçıların olmadığı-, bu eylemlerde göz altına alınan, işkenceye çekilen, binlerce köylü ve başıaltı olanlar o köyle de ispatlanmıştır.

Bu eylemler, yükselen bir halk hareketine bağlı olarak, onun unsurları olarak gerçekleştirilmiştir. Halk yığınlarının kendiliğinden eyleminin hemen hiç bulunmadığı bir ortamda, bütünüyle gezginci gerilla gruplarının gerçekleştirdiği eylemler söz konusudur.

Biz, PKK'nin bu eylemlerini bir bütün olarak Türkiye devrimi açısından ele aldığımızda; bu eylemlerin Türkiye devriminin temel ihtiyaçlarına hizmet eden; temel taleplerine; bolşevik bir parti inşasına hizmet etme talebine, Türkiye işçi sınıfının bilinç ve örgütlenme seviyesini yükseltme talebine cevap veren eylemler olmadığını görürüz.

Böylece PKK, kendi eylemliliğini halk yığınlarının eylemi yerine geçiriyor. Ve halk yığınlarının 'heyecan' verici bu eylemlerin sonra kendisini izleyeceğine... söylüyor" (Boşevik Partizan, Sayı: 19-20)

Bolşevik Partizan, askeri operasyonların hedefinin "örgütlü partizan savaşçıları olmadığı" nı belirtiyor. Eğer bilinçli bir şekilde gerçekliğin üstünü örtme ve diğer siyasi güçlerde görülen biçimliliği inceltmiş bir inkarıcı yoksa bu bir yanılgıdır, gerçeği kavrayışta bir yetersizliğin ifadesidir. Halkla öncü karşı karşıya getirilmemeli. Elbette halk da hedefleniyor. Ama TC'nin, halkı daha çok baskı altına alıp sindirebilmesi için öncüyü imha etmesi gerekir. Nitekim "Güneş", "Huzur" operasyonları adı altında doğuşta demeden yaklaşık üç ay kadar üst üste sürdürülen operasyonlar, "sıkıştırdık, yakaladık, kaçtırdık" diyerek hergün beyan-

larda bulunmaları, "izale-i şekavet" ve "köy koruyucuları" kanunlarını yeniden gündemleştirmeleri, "eşkiyaya" karşı savaşacaklar silah verilmesi vb. tüm bunlar, doğrudan "örgütlü partizan savaşçıları"nın hedeflendiğini göstermiyor mu? Soruna en gerçekçi yaklaşım budur ve Bolşevik Partizan'ın da sorunu böyle ele alması daha doğru olmaktadır.

Eylemlerin, yükselen halk hareketinin unsurları olarak gelişmediği, bütünüyle örgütlü gezginci gerilla grupları vasıtasıyla gerçekleştirildiği saptaması doğrudur. Ancak buradan eylemlerin "heyecan" yaratarak "halkın kendisini izlemesi" gerektiği amacıyla gerçekleştirildiği sonucuna varılmamalı. Böyle bir yorumlama, PKK ve Kürdistan gerçekliğini kavrayamamadır. Bolşevik Partizan, Kürdistan'ın sömürge bir ülke olduğunu ve proletarya önderliğinde bir ulusal kurtuluş savaşı vermek gerektiğini belirten PKK'nin bu tespitlerine katılmayabilir. Bunlar ideolojik sorunlardır. Fakat, somut olarak PKK'nin geliştirdiği bir eylem değerlendirilecekse, o zaman PKK'nin stratejisi gözönünde bulundurularak bu değerlendirme yapılmalıdır.

Bağımsız ve özgür bir Kürdistan yaratma mücadelesinde PKK Hareketi temel mücadele biçimi olarak uzun süreli halk savaşı stratejisini benimsemiştir. Kürdistan somutunda ise buna varmanın ön çalışması olarak silahlı propaganda ve ajitasyon faaliyetlerini geliştirmeye önüne hedef koymuştur. Bu taktik, düşmana karşı yürütülen doğrudan askeri bir faaliyet değil, siyasal kapsamı bir amaç taşımaktadır. Yani siyasal çalışmayı esas alır, askeri eylemler ise buna tabidir. Bu nedenle eylemler "heyecan" yaratmak için değil, tam tersine adım adım halkımızın siyasi ve askeri kuvvetlerini örgütlemek için, onun yolunu açmak için geliştirilen eylemlerdir. Kürdistan gibi en ince aile birimlerine kadar örgütlenmesinin dağıldığı, kendiliğinden hareketin nesnel temellerinin olmadığının bilincine hareket eden bir hareketin, stratejik amaçlarına varmak için geliştirdiği eylemlerini "heyecan" verici, "kitlere bizi izlesin" anlayışıyla gerçekleştirilen eylemler olarak değerlendirmek, Bolşevik Partizan'ın, ancak kendi gerçekliğine göre yaptığı subjektif bir yorum ve değerlendirme olur ki, bunun da politikada tehlikeli noktalara kadar sürükleyeceği açıktır.

Bu eylemlerin "Türkiye proletaryasının bilinç ve örgütlenme seviyesini ilerletmeyeceğini" belirten Bolşevik Partizan, burada da yanlış sonuçlara varmaktadır. Sorunu salt bu eylemlerle de sınırlamadan, genelde KUKM'nin gelişmesi, Türkiye proletarya hareketinin gelişmesinde dayanılacak güçlü bir potansiyel oluşturduğu gibi, somut olarak da bu eylemler, güçlü bir moral desteği sunmuştur. Geçmişte Türk sömürgeciliğinin ve yerel işbirlikçi gerillinin, karşı-devrimci amaçlar için kullandıkları Kürdistan potansiyeli, bugün PKK'nin geliştirdiği mücadele ile devrimci amaçlar için ve özellikle de Türkiye proletaryasının örgütlenmesinde ve mücadelesinde geliştirilmesinde önemli bir temel dayanak oluşturmaktadır. Artık bunun gerekli bir biçimde değerlendirilerek örgüt gücüne dönüştürülmesi Türkiye devrimciliğinin bir görevi olmaktadır.

Son olarak, "PKK'nin kendi içindeki çatışmada karşı-devrimci yöntemlere başvurmaması" (Bolşevik Partizan) konusuna da bir açıklık getirmek istiyoruz.

Türkiye devrimci-demokratik ve sosyalist hareketi, tarihi irdelendiğinde görülecektir ki, sayısız komplö ve provakasyonlarla karşılaşmıştır. 12 Eylül askeri faşist darbesinden sonra -aslında daha önceden örgütlenirilirip hazırlanıyordu- PKK Hareketine karşı, hem zindanlarda, hem de dışarda örgütlenmiş bir komplö ve tasfiye dayatıldı. Bunlar, Partimizin içinde, Kenan Evren adına hareket eden eli kanlı canavarlardı. Mazlum, Kemal, Haydi daşlar başta olmak üzere birçok yoldaşımızın katledilmesi karar veren yeni faşist milislerdir. İçerde Partimize karşı geliştirilen katliamlar, bu kez, çetenin uzantıları tarafından da dışarda geliştirilmek istendi. Bu nedenle bunlar PKK'den "aynırlar" değil, komplocu bir çetedir. Aynı amaçlarla hareket eden birçok çet, dışımızdaki örgütlerin de başına musallat olmuşlar ve bir çok örgütün bitirilmesi noktasına kadar gelmesine sebep olmuşlardır. PKK, Türk burjuvazisi tarafından yıllardır Türkiye sol'una

dayatılan bu provakasyonları, kendi şahsında boş çıkartmış ve böylece tüm geçmişin de hesabını sormuş oldu. Bu nedenle, PKK, bu noktada eleştirilen değil, örnek alınması gereken bir Hareketir. Eğer en ufak bir dürlüştük taşınyorsa, ve PKK'nin onlarca militanın oluk oluk kan akıtarak Türk faşizmine karşı geliştirdiği mücadeleye saygı duyuluyorsa, PKK gerçekliği doğru kavranmalı ve değerlendirilmelidir.

PKK'nin hataları, yanlışlıkları yok mudur? Elbetteki vardır. Ancak en çok PKK, kendisini eleştiriyor ve bu hatalarını, direnişini daha da geliştirerek aşılıyor. Dost olması gerekenlerin en ufak bir yardımı olmazken, düşmanın en azgın saldırılarına karşısında, tarihte ender rastlanan bir direniş geliştiriyor. Buna saygı duyulması kaçınılmaz bir zorunluluktur.

Olumlu Bir Yaklaşım

Kemalizmin, TC'nin resmi ideolojisinin etkileri ne kadar ağır olursa olsun ve bundan kaynaklanan sosyal-şovenizm ve revizyonist-inkarıcı, proletarya eğiliminin gelişmesi önünde ne kadar boğucu ve tıkayıcı bir rol oynarsa oynasın, Türkiye proletarya hareketinin devrimci eğiliminin gelişmesi önünde engel teşkil etmesi mümkün değildir.

KUKM'nin geliştiği, ya da ağırlığını hissettirdiği koşullarda, Türkiye devrimciliğinin proletarya eğilimi, gelişme kaydetmede çok ciddi zorluklarla ve sancılarla karşılaşmıştır. Fakat günümüzde artık bu elverişsiz ortam aşılma ve enternasyonalist-proleter devrimcilik Türkiye'de yeni yeni güçlenmeye ve varlığını hissettirebilir bir derecede şekillenmeye başlamaktadır. Yeter ki, bu adım cesaretle ve özveriyle geliştirilebilsin, salt teorik saptamalar düzeyinde kalmasin. Doğru tezler ve yaklaşımlar proletarya hareketiyle bütünleştirilirdiği, işte ancak o zaman bilinçli ve örgütlü bir proletarya devrimciliği ete-kemige bürünecektir.

Böyle bir eğilimin savunucusu durumunda olan SVP'nin yayın organı Kuvılcım gazetesinde şunlar yazılıyor:

Halk demokrasisi ufkundan bakanlar için, faşizme karşı mücadelede ittifaklar konusunda Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi ile demokrasi güçleri arasında bir çelişki yoktur. Onlar için, faşizme karşı mücadelede yapılan bir ittifak eğer, halk demokrasisi hedefine ve ulusal soruna hizmet etmiyorsa, bu hedefleri gölgeliyorsa, kabul edilemez. Sol-Birliğin platformu buna en güzel bir örnek. Proletarya hareketi ve devrimci-demokratik güçler, eğer faşizme karşı mücadelede sözü edilen orta tabakalarla atılacak adımlar olursa, bunu elbette ki, en iyi biçimde değerlendireceklerdir. Fakat, bunu hiçbir zaman esas hedeflerini gölgelemeden yapacaklardır. Orta tabakalarla kurulacak bir anti-faşist hükümet programıyla, bugünden ellerini kollarını hiçbir zaman bağlamayacaklardır. Orta tabakalarla böyle bir yolla faşizme karşı mücadeleye ikna etmeyi uman "Sol-Birlik", bu yolla onların siyasi takipçisi haline gelmektedir. Oysa ancak Türkiye proletarya hareketinin ve Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin bağımsız gücü arttıkça bu güçler, ya ittifaka zorlanacak ya da buna cesaret edemeyecek karşı-devrim saflarına savrulacaklardır.

Son olaylar, 12 Eylül sonrası açılan mücadele döneminin ana özelliklerinin ilk filizlerini vermektedir.

12 Mart'tan çıkılarak faşizmin yıpratılmışlığın çatlaklarından ilerleyen Ecevit'te taze kan almış bir CHP, halkın ortalaması bilinç seviyesinin göstergesiydi. Yıpranıp çözülmeye bir beş yıl gerekti. Sımdı 12 Eylül faşizminden yeni mücadele dönemine adımlar atılırken, cuntanın kurdurduğu HP ve sosyal-demokrasi için taze kan olmak şöyle dursun, tam tersine baba yadigarı antika gibi yola çıkan E. İnönü'ü SODEP, halk yığınlarındaki biriken öfkenin ve bilinçlenmenin seviyesinden çok gerilerdedir. Ve daha bu sosyal-demokratlar sahneyi yeni doldurmuşken, hemen bunun yanında Kürdistan'da partizan mücadelesinin ilk adımları atıldı. Bu, 12 Mart çıkışıyla hiç benzeşmeyen yöneltiş, hem sosyal-demokrasi ve takipçilerinin ömrünün ne kadar az olacağı, hem de yaklaşan mücadele döneminde, doğuş biçimlerinin nasıl hızla en amansız şekillere yükselebileceğinin ilk ve açık işaretleridir. Yaşanan durgunluk, özellikle

Türkiye'de yığınlarda henüz egemen olan suskunluk, mücadelenin bu ana özelliklerini değiştirmekten çok, ortaya çıkış süreçlerini uzatıp kısaltabilir.

Ote yandan, 12 Mart'tan devrimci güçlerin çıkışında ilk adımları atan Kuvılcım'ın -Kuvılcım gazetesi kastedildiği b-n- 36 yıl ile susturulmasından sonra, ortaltığı TSİP, ardından TKP gibi burjuva sol güçler kaplamış, radikal devrimci çizgiler ancak bunlardan sonra şekillenebilmiştir. Şimdi ise, 12 Eylül'ünden Kürdistan'da PKK ile önemli adımları atmıştır. Kürdistan sol'unda, PKK dışında hemen hemen genel bir çürümeye vardır. Türkiye sol'unda da henüz netçe yığınların canlı sempatisini toplayan adımlar atılmamıştır. Burjuva sosyalizmi, "Sol-Birlik" adı altında sosyal-demokrasi ile uzlaşma ararken, küçük-burjuva radikalizminin sahneye çıkması için çok uzun bekleyişler gerekmecektir. Bununla birlikte, şu momentte bütünüyle Türkiye ve Kürdistan'daki mücadeleyi dikkate aldığımızda, hareketlerin mücadeleye hazırlık ve örgütlülük seviyelerindeki farklar mücadelenin gelişmesinde kaçınılmaz zorluklar yaratmaktadır. Ve bu dengesizlik hemen önümüzdeki belki de en sancılı yönünü meydana getirecektir.

Türkiye devrimci hareketi, Kürdistan'daki hareketin taktik zaaflarını eleştirmekle yetinemez, bunun yanında ve hatta bundan çok, mücadele için kendi hazırlıklarını hızlandırmalı ve sağlamlaştırmalıdır." (Kuvılcım, Sayı: 45, Mart 85)

Türkiye proletaryasının döneme ilişkin verilmesi gereken doğrultu konusunda bu olumlu yaklaşımların daha da gelişip güçleneceğini umut ediyoruz. Savaşım daha yeni başlıyor ve bundan sonra da oldukça iyi geçecektir. Halka dayanmayan, TC'nin icazetine ve 27 Mayıs gibi gerici hayallerle dayanmaya çalışan kısıacası devlet fideğinde gelişme şansı arayan "devrimcilğin" yaşam şansı artık ortadan kalkmıştır. Bundan sonra 27 Mayıs anayasası eozlemleri de gerçekleştiremeyecektir. Buna, her şeyden önce KUKM izin veremeyecektir. Tekrar halklarımıza dayatılan bu içgenc uzlaşma ve burjuva usaklığı zeminini, devrimci direniş parçalamıştır.

Bugüne kadar yerine oturamayan proletaryanın enternasyonalist devrimciliği, esas olarak bundan sonra yerine oturacaktır. Ve bu gerçekleşinceye kadar da Türkiye sol güçleriyle ilişkilerimiz taktik düzeyde sınırlı kalacaktır. Böyle bir hareketin gelişmesinde de FKBCD, en uygun bir platformdur. Bu platform temelinde iki halkın enternasyonalist mücadele birliğinin örgütlen-dirmesiyle bir ki, faşist diktatörlük yıkılacak, halklarımızın öz iktidarı kurulacaktır.

Sonuç olarak; 1985'te, Kürdistan ve Türkiye'yi, tarihlerinde ilk defa devrim ve karşı-devrim ile nihai bir hesaplaşmanın eşğine getirmiştir. Artık ne 27 Mayıs darbesi sonrasında reformcu hayalleri, ne de 12 Mart sonrasında icazetli sosyal-demokratlığı kitlelerin muhalefetine damgasını vurabilecek durumdur. Orta ve küçük-burjuva kökenli çıkışlar için objektif ortam daraltıldığı kadar, subjektif planda da bilinç ve örgütlülük düzeyi, 12 Eylül anayasası ile de ortadan kaldırılmıştır. Artık bu çevrelere, bundan sonra uluslararası ve işbirlikçi sermayenin politikalarını onaylamak dışında bir imkan tanınmamaktadır. Daha şimdiden sosyal-demokrat bir hareketin yaratılması için harcanan tüm cabalar, bu kesimin bağımsız liberal bir parti bile yaratmakta çok beceriksiz ve aciz olduğunu göstermektedir.

Küçük-burjuva radikalizmi ve sosyalist maskeli reformculuğun konumuna ise, rejim, kendi sınırları içinde en ufak bir hareket serbestisi tanımamaktadır. Rejim, onlara, bir yandan baskı ve "pişmanlık yasa"ları, diğer yandan provakasyon ve tasfiyeciliği dayatarak kendilerini feshetmelerini açıkça istemektedir. Bunların kurtuluşu için red-i miras temelinde hazırlanacak af, tek çıkış yolu olarak önlerine konulmaktadır. Ne acıdır ki, bu çevrelerin bir kesimi halen utamzasına bir yandan eski 27 Mayıs ve 12 Mart sonrası "sol"culuk hayallerine tapınmayı sürdürerek o "güzel" günlerin geleceğini bir kez daha umut ederken, daha önemli bir kesimi ise, daha da ilerleye giderek kimlik değiştirme "yeni demokrasi" ve "yeni sosyalizm" e adapte olma adı altında Kenan Evren-Turgut Özal faşizminin sol'daki bir uzantısı olma konumuna meşruyet kazan-

Devamı Sayf: 19'da

Muş Mektubu

UKM Hızla Boyutlanıyor;

Muş ve Çevre Alanlarda da Sömürgeciler Varlıklarını Koruma Telaşındalar

15 Ağustos'ta belirgin olarak Eruh ve Şemdinli'de meydana gelen olaylar, dünyanın içerisinde bulunduğu bunalımlı ve çatışmalı bir ortamın yaşandığı bir dönemde çeşitli olayların patlak vermesine rağmen, her halde çok büyük bir öneme sahip olmalıdır ki, aniden tüm dünyanın dikkatini kendi üzerine çekmeyi başarmış ve tüm dünya kamuoyunun bu konuda yorumlar yapmasına, dış politikalarını gözden geçirmelerine, başta da Kürdistan ile ilgili politikalarını yeniden gözden geçirmelerine bunun üzerine ciddi bir şekilde düşümlerine neden olmuştur.

Elbette ki 15 Ağustos eylemleri, gerek dost ve gerekse düşman güçleri açısından, farklı biçimlerde ele alınmış ve farklı zeminlerde değerlendirilme talebi tutulmuştur. Yani her güç eylemleri kendi çıkarlarını zedelemeyecek ve kendi çıkarlarını en uygun olan bir biçimde değerlendirip kamuoyuna yansıtmaya çalışmıştır. Tabi ki birçok gücün kamuoyuna yansıttıkları biçimde mücadelelere yönelik olan yorumların ve haberlerin kasıtlı bir biçimde yalan ve iftiralarla suslenip sunulmasını göz önünde bulunduracak olursak, gerek dost ve gerekse düşman güçlerin olsun ülkemiz Kürdistan sorunu karşısındaki gerçek tavırlarını pratikte yapılan uygulama ve takinlan tavrı değerlendirmek bu güçlerin gerçek yönelimlerini ortaya sermek en uygun yöntem olacaktır. Bu temelde çıkaracağımız sonuçlar, söz konusu güçlerin ileriki dönemlerde mücadelemize karşı takinabilececekleri tavrın biçimi hakkında elimize belli ip uçları da verecektir. Bir anlamda eylemlerimiz, sürekli tartışma konusu olan, dış güçlerin ülkemiz sorunu karşısındaki bulanıklığı gidermiş ve bu konuda kesin belirlemeler yapmanın olanağını bizlere sunmuştur.

Yapılan eylemlerle birlikte, emperyalist kampın gerek eylemler hakkında yayınladıkları haberler olsun, gerekse bu konudaki yorumlarında olsun, biçimde ve izahat dilinde bazı farklılıklar arz etsede özünde tüm emperyalist blokun Kürdistan ile ilgili politikalarında hemfikir oldukları açık bir biçimde ortaya çıkmış durumdadır. Yani tüm emperyalist-kapitalist ülkelerin yönetici klikleri, Kürdistan Ulusal Kurtuluş mücadelesi diye ortaya çıkan mücadeleyi mümkün mertebe küldürmeye çalıştıkları bunu başaramadıkları ölçüde de her çeşidinden yalan propagandalarla "bölücü", "terörist", "milliyetçi" tarzındaki belirlemelerle dünya ilericileri kamuoyunun gözünde küçük düşürmeye çalışmışlardır. Bu tür hareketler yanında ulusal kurtuluşçu güçleri kendi içinde bölerek birbirlerine düşürme entrikalarından da hiçbir zaman vazgeçemedikleri görülmüştür.

Bazıları kalkıpta, Fransız emperyalizmiyle, ABD emperyalizminin Kürdistan'la ilgili politikası aynı tutulabilir mi diye bir soru ortaya atabilir. Evet bu iki emperyalist ülkenin başka sömürgelelere ilgili politikaları birbirleriyle çelişebilir. Fakat Kürdistan'la ilgili politikaları asla birbirleriyle çelişmez, tam tersine bu politika birbirleriyle Kürdistan'da çakışır. Ulusal kurtuluş hareketlerinin mücadele tarihlerine baktığımızda emperyalist ülkelerin onlara karşı takındıkları tavrın, daha da katmerlisini bize karşı koyacaklarını bildiğimiz için, onların mücadelemiz hakkındaki çabaları pek bizi fazla kaygılandırmamaktadır. Çünkü o yaşamını biraz daha sür-

dürmek için gerçekleri tersyüz etmek ve tükenmişliğini gizleyebilmek için yalan, iftira ve karalamalara başvurmak zorundadır.

Sosyalist sistemin, dünyada büyük yankılara yolaan 15 Ağustos eylemleri ve ülkemizdeki gelişmeler karşısında nasıl bir tavır takındıklarını bazı imkansızlık ve olanaksızlıklar yüzünden pek fazla bilemeyeceğiz. Ancak sosyalist ülkelerin, izledikleri kadariyla 15 Ağustos eylemlerini bir haber biçiminde dahi, gerçekleri ne olursa olsun, dünya ilericileri kamuoyuna yansıtmaması bile, onun ülkemiz Kürdistan sorunu karşısında takındığı tavrın değişmediğini en açık bir biçimde göstermiştir. Dünyada gelişen en ufak bir olayı ve hatta olay bile sayılamayacak bir meseleyi aylarca yayın ve basınlarında uzun uzadıya işlemleri karşısında bir halkın geleceğini en açık bir biçimde belirleyen, bu konuda konuşmak istemeyen emperyalist güçleri dahi koşturan, güçlü eylemlerimiz karşısında taş kesilip, duyarız ve sessiz kalmalarına gerçekten de haklı bir anlam vermek hayli zorlaşmıştır. Sosyalist ülkelerin takındığı böylesi bir tavrın Leninizme aykırı olduğunu belirttikten sonra buna ne isim takınacağımızı bizlerde kestiremiyoruz. Sosyalist ülkelerin böylesi tavrını acaba Kürdistan sorununun ciddiyetinden mi, yoksa bölgemizde halkların kurtuluşu önünde, gericilerden daha etkin bir şekilde engel teşkil eden, klasik komünist partilerinin gözü ve bey-niyle mücadelemizi değerlendirmesinden midir? Her halde bu her ikisi dışında başka bir neden yoktur. Ki anlayış bu nedenlerden kaynaklanıyorsa da böylesi nedene dayanan anlayışın haklı bir yanının olmadığını belirtmek gerekir. Aslında içinde bulunduğumuz dönemde, onların mücadelemiz için yapabilecekleri bir çok şeyleri vardır. Ve bu olanaklarından çok cuzzi bir kesimini bize esirgemeleri halinde, mücadelemizi birçok zorluktan kurtarıp gelişmesini etkileyeceği açıktır. Doğrusu onların mücadelemiz karşısında izledikleri bekle-gör politikası, halkımızın haklı davasına zarar, emperyalizmin bölgedeki yeltenişlerine yarar sağladığı gibi, sosyalizmin genel çıkarına da ters düşen bir politikadır. Sosyalist ülkelerin Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz için destek ve yardım beklemeye, bu konuda onların eksikliklerini eleştirmek bizim en doğal hakkımızdır. Çünkü halkımızın sürdürdüğü anti-emperyalist, anti-sömürgeci mücadelesi sosyalist sistemin ayrılmaz bir parçasıdır. Sosyalist ülkelerden söz konusu tavır takınmasını beklemek, asla Hareketimizi ve Hareketimiz bünyesinde yeralan devrimcileri dış desteğe bel bağlamaya ve her şeylerini bu temelde hal-letmeye götürmemiştir. Ve bundan böyle bizim öz gücümüze olan güvenimizi sarsılmadan, temel güç olarak kalacaktır. Mücadelemizi öz gücümüzle dayanarak önümüzde çıkabilecek zorlukları aşma fedakarlığına katlanarak, Partimizin doğru çizgisinde yolumuza devam edeceğimizi ve mutlaka bağımsız Kürdistan'ın yaratılacağına olan inancımızı, tüm dünyaya ilan etmek istiyoruz. Bunun yanında bilimesi gereken bir gerçek te ölümlü pençeleşen bir halkın, bilhassa sosyalizmi temsil eden, insanlık namına hareket eden bazı güçlerin, suni gerekçelere dayanarak tek başına bırakılması, hayate insanlığı güldürücü bir tarzda tarihe geçmeyecektir.

15 Ağustos eylemleri, PKK'nin ülkeye girişleriyle birlikte, onun sö-

mürgeciler tarafından imha edileceğini hayal eden, yaşamlarının şansını bu hayallerine bağlayan ve daha da ileri giderek PKK Hareketinin imhasına kesin gözle bakarak, bundan sonra ne alçaklıklar yapacaklarını hesabını yapan, sosyal-şoven ve Kürt küçük-burjuva reformistlerini ürküttükçe ürküttükçe, korkutukça korkutmuştu. Yaptıkları bazı hesapların tam zıttıyla karşılaşan bu gruplar, eylemlerimize ve yürüttüğümüz mücadeleye karşı, emperyalist çevrelerden daha da gerici bir tavır içerisinde girip, Hareketimize ve Onun önderliğindeki Ulusal Kurtuluş Mücadelemize alçakça saldırılarına hız vermişlerdir. Öyleki onlar gerçek yüzlerini, içine girmiş oldukları panik ortamında bir kez daha göstermek zorunda kalmışlardır. Bu noktadan sonra ne yurt içinde ve ne de yurt dışında yaşama zeminini ve hakkını bulmayan bu mahluklar, eylemlerin dünyada yol açtığı gelişmelere ve ortaya serdiği gerçekleri tersyüz etmek için, Türk sömürgecilerinden daha aktif bir şekilde faaliyet içerisine girip, sömürgecilerin halkımıza ön gördüğü dayanılmaz

Sömürgeci yetkililerin geliştirdikleri yeni baskı yöntemleri de onları kurtaramayacaktır...

yaşamı bir bildiriyi dünyaya duyurma gereksinimi duymazlarken, Avrupa emperyalistlerine dayanarak ve kendilerini sunulan bazı olanakları kullanarak, eylemlerimizi kınama alçaklığı bile göstermişlerdir. Kürt küçük-burjuva reformistleri böylesine alçakça tavırlar içerisine girenken, sosyal-şoven ve oportünist çizgi de geçmiş uzun mücadelesiz tarihinden aldığı tek tecrübe olan sunun bunun yarattığı değerlere alel acele komma ustahlığı kullanarak eylemleri kendi tipindeki Kürt küçük-burjuva reformistlerine mal etmeye çalışmıştır. Bu kesimlerin ne olur ne olmaz belki Türkiye'de demokrasi gelebilir düşüncesiyle kendilerini avutukları bir sırada, eylemlerin patlak vermesi onların bu düşüncelerinin de ne kadar boş ve ne kadar anlam-sız bir hayalden ibaret olduğunu ortaya çıkarmıştır. Baylanımızın istem ve arzularının dışında da olsa eylemlerin etkisi, onların Kürdistan sorunu karşısında biraz da ciddi ve duruşu karşısında başlangıcını ortaya koymuştur. Biraz daha yaşama hakkı bulmak için bu gerçeği kabul etmek ve içlerine sindirmek zorundadırlar.

15 Ağustos eylemlerinin dünyadaki yankılarına ve yol açtığı siyasal gelişmelere izlenimlerimiz dahilinde ve konumuzun kapsamı dışında olduğu için kısa ve öz bir biçimde değindikten sonra bu eylemlerin faaliyet alanımız olan Muş ve Çevresinde ortaya çıkardığı siyasal gelişmeleri, gerek düşman açı-

sından, gerek halk açısından ve gerekse alanımızdaki Parti faaliyetleri açısından ortaya çıkan gelişme ve değişimleri ele alıp son durumu incelemeye çalışacağız. Son durumun doğru ve somut bir şekilde değerlendirilmesi halinde önümüzdeki dönemde ne gibi etkili adımları atacağımızı da değerlendirmenin sonucundan çıkarmak mümkün olacaktır.

Eylemlerimizin Türk Sömürgecilerinde ve Onların Yerli Uşaklarında yol Açtığı Siyasal Gelişmeler

Sömürgeci Türk burjuvazisinin askeri zoruna olduğu gibi, politika ve siyasetine de damgasını vuran, ona biçim veren ve bu politikayı ülkemiz Kürdistan'da hayata geçiren tek ve etkin güç sömürgeci Türk ordusudur. Onun için bugün mücadelemize karşı her alanda savaşım veren ve bu savaşımında baş rolü oynayan tek güç ordudur. Bu anlamda sömürgeci Türk burjuvazisinin bize karşı uyguladığı politikayı

lamda düşman, her ne kadar eylemlerin basit bir olay olduğunu beyan etmeye ve kamuoyunu bu temelde uyutmaya çalışıyorsa da onun pratik faaliyetleri eylemlerin hiçte küçük olaylar olmadığını, bu eylemler karşısındaki korku ve paniği en açık bir şekilde göstermektedir.

Doğaldır ki yenilmez bir güç gibi görünen ve tarihinde en büyük şamarı bu eylemlerle PKK önderliğindeki Kürdistan halkından yemisi olan sömürgeci Türk devletinde bir çok gelişmeler ortaya çıkmıştır. Öyle ki Türk burjuvazisi tarafından sinsice saklanması rağmen ve bu konuda önemli ölçüde başarılar elde etmesine rağmen, PKK Hareketi Türk burjuvazisinin özelliklerini teorik olarak doğru bir biçimde ortaya koymuş ve bugünde eylemlerin yol açtığı siyasal sonuçlar sayesinde söz konusu özellikleri kendisini pratikte kanıtlamıştır. Umarız ki Türk burjuvazisinin kendisini gösteren bu zayıflıkları, gözleri korkutmuş Ortadoğu devrimci güçleri tarafından olduğu gibi kavranıp, bu temelde doğru tavırlar ortaya koyulacaktır.

Eylemler, sömürgeci Türk burjuvazisinin, en küçük bir gelişme karşısında içine girdiği panik ve korkuyu en açık bir şekilde ortaya koymuştur. Genelde korkunc bir panik ortamında kıvranıp dururken, alanımızda da sömürgecilerin içine girdiği pratik faaliyetler onların nasıl bir paniğe kapılıp hareket ettiriyor ortaya koymuştur. Öyleki eylemlerden hemen birkaç gün önce tüm tatbikatlarını bitirip, araç ve gereçleriyle birlikte kırsısına çekilen ordu güçleri, eylemin kamuoyu tarafından anlaşılmasıyla birlikte alel acele tüm askeri güçleri dağılara çekip alarma geçti. Zaman zaman dağılıp kuşatan, zaman zaman şehir ve köylere operasyonlar düzenleyen ordunun adeta sarhoşca hareket ettiği gözlenmiştir. Adeta o, şuraya buraya saldırarak vücudundan açılan gedikli kapataleceğini sanmıştır. Ama bu yanlışlığı belli bir süre sonra kendisi tarafından da anlaşılınca sa seferde halkla devrimcileri birbirinden ayırmak için yoğun çabalar içerisinde girdi. Halki devrimcilerden ayırmak için zaman zaman uygulamaya koyduğu seker-kamçı politikasını ele alıp gütmeye çalıştı. Bu temelde halk kitlelerini yumaşak bir dille korkutup tehdit etmeye çalışırken devrimcilere karşı da yalan ve iftira dolu propagandalar düzmeye çalışmıştır. Halk kitlelerine "bunlar ermenidir" deme cesaretini kendisine bulamayan sömürgeciler, şimdiye bizleri "terörist" olarak nitelendirip "teröristlerin ermenilerle ilişkileri vardır. Bunlar Ermeniler, Ruslar ve diğer yabancı güçler tarafından Türkiye'yi bölmek için kullanılmaktadır" vb. biçimde yalan propagandalar düzup durmaktadırlar. Sömürgeci generallerin düzdükleri bu ve bunlara benzer propagandalar, sömürgeci tüm güçler tarafından koro halinde bağırıp durmaktadırlar. Öğretmeninden tutulmuş en üst düzeydeki devlet memurları ve kırdaki ajanlarına kadar hemen hemen herkes, bu sakızı çiğnemekle uğraşmaktadır. Bu propagandanın yer edimesi ve taban tutturması için derinlerde, televizyonlarda, gazete ve dergilerde günlerce ve sayfalar dolusu işlemlerdedir. Bununla yetinmeye veya istenilen sonuca ulaşamayan sömürgeciler, Okullarda "bilimsel" derslere son verip "Atatürk İnkılaplarını", "terörizm ve bölücülüğü" işlemlerinde. Öyleki derslere giren öğretmen-

ler açık açık şöyle demektedirler. "Türküğümü bilmeden sonra, matematiği ne yapalım, feni veya sosyoloji ne yapalım önce Türküğümü öğrenmemiz gerekir." Camilerde din hakkındaki vaazlar ya bir yana bırakılmış, bunun yerine Türkçülük vaaz edilmekte, ya da islami Türkçülüğün yaygınlaştırılması temeline işlenir olmuştur. Devlet daireleri veya özel kuruluşlarda Türkçülük konusunda adeta memurlara ders verilmektedir. Şehir merkezinde sürdürüldüğü bu çabalarıyla yetinmemiş, kırsal alanlarda da söz konusu faaliyetlerini sürdürür olmuştur. Kırsal alanda yürütmeye çalıştığı bu faaliyetini ajan, muhbir, muhtar vasıtasıyla vb. gezginci insanlar vasıtasıyla yaymaya çalışmıştır. Örneğin muhtarlar böylesi görevler altına zorla sokulurken ve yüzbaşlıların direktiflerinde hareket etmeleri zorunlu kılınırken, toplumun tortu kesimlerinden olan bazı insanlar ise gönüllü veya bir kırıntı için sömürgecilere usaklık yapmakta adeta kendilerini zorlar durumdadırlar. Alanımızda sömürgecilerin sistemli olarak izledikleri bir taktikte, devrimciler arasında korku ve panik havası yaratıp, onları şu dağdan bu dağa koşturmaktadır. Bunun içinde bazı yaygaracı insanlar vasıtasıyla çeşitli biçimlerde yaygaralar koparıp durmaktadır. "filan mınıkade devrimcilerin sığınacağına gördük, filan alanda 15-20 ye, devrimci vardır, yakınlarda oralar basılacaktır. Haber aldık bu sefer büyük bir operasyon yapılacak, bütün ormanlar ve dağlar aranacaktır" gibisinden yaygaralar sürekli bir şekilde tazelanmaktadır. Açık ki yapılan bu yaygaralar bilinçli olarak yapılmakta, devrimcilerin ve halkın huzursuz olmasına yöneliktir.

Sömürgeci Türk burjuvazisinin eylemlerle birlikte düştüğü panik ortamının bir benzerini de alanımızdaki ajan yapı ve feodal-kompradorlar yaşamıştır. Yani söz konusu bu kesimler, geçirdiğimiz dört yıllık bir zaman zarfında hiçbir engel tanımadan hareket etmelerine rağmen; eylemlerin patlak vermesiyle sus-pus olmaları, kaçacak delik aramaları onların hiçte sömürgecilerden daha az korkak olmadıklarını göstermiştir. Eylemlerle birlikte bir kez daha korkaklıkları ve koflukları anlaşılabilir. Bu tip insanlar toplumun en "temiz" insanları olduklarını çevrelerine kabul ettirmek için yoğun bir çaba içerisindeydiler. Diğer bir kesim ise alelacele savaş ortamını terk edip Türkiye'ye sığınmaya çalışmaktadırlar.

Evet düşman, topyekün olarak neyin nasıl sonuçlanacağını kestirmeden panik ve korku içinde hareket etmektedir. Bu temelde kah askeri şiddet uyguluyor, kah yalan propagandalar düzüyor. Kah ekonomik önlemler alıp halkın yaşam standartını yükselteceğini iddia ediyor. Kah Atatürk İnkılaplarını ve Türkçülüğü yaymaya çalışıyor derken gömlek değiştirircesine siyaset ve politika değiştirmektedir. Böylesine ard arda ve hızlı bir biçimde politikalarla başvurmalannın tek nedeni de onun bu konudaki başansızlığı ve yetmezliğinden kaynaklanmaktadır.

Onun hiç bir çaba ve uğraşı kendisi açısından pek de olumlu sonuçlanmıy olmalıdır ki yine en son çaresini kendi zor yöntemlerini hayata geçirmede bulmuştur. Gelişmeler şu gerçeği bir daha kanıtlamıştır ki, sömürgecilerin barbarlık ve zor yöntemlerini kullanmadan yirmidört saat dahi ülkemizde hegemonyasını sürdüremeyeceği apaçık ortaya çıkmıştır. Öyleki sömürgeciler şu sıralarda faşist uygulama ve dedelerinden kalan barbarlıklarına yeni boyutlar kazandırarak insanın dayanamayacağı işkence ve zulmü yaygın bir biçimde uygulamaya koymuştur. Sömürgeciler bu uygulamalarını da ordunun daha fazla nefret toplamasını engellemek için polis teşkilatının vasıtasıyla yapmaktadır. Bu temelde son dönemlerde gerek Muş şehir merkezinde olsun ve gereksede kırsal alanlarda olsun 50'ye yakın kişi tutuklanıp göz altına alınmıştır. Toplumun içinden tek tek toplanan bu en ileri ve genç insanları öylesine bir işkenceye tabi tutmuşlardır ki, bunlardan kimileri hemen şimdiden sakat bırakılmış durumdadırlar. Artık bir iki ay önce gibi halka giderlerken "özür dileriz, kanun icabıdır, kusura bakmayın, bizimle sizin aranızda hiç bir fark yoktur" demeye gereksinim duymamaktadırlar. Artık direk askeri zoruyla bu kesimler üzerine de saldırmaktadırlar. Şimdilik sömürgeciler halkımıza karşı olan kin ve öfkelerini gizlemeye gereksinim duymadan açığa vurmaktadır. Kesinlikle o ortaya çıkabilecek en ufak bir kıvılcımı dahi kan ve barutla imha etme kuduzluğuna hareket etme ve, bu konuda yapabileceği kadar baskı yapmaya çalışacağı gün gibi ortaya çıkmıştır. Şu gerçeği açık olarak belirtelim ki alanımızdaki düşman güçleri, gerek alandaki halk ve gerekse devrimciler üzerine tüm şiddetiyle ve elindeki tüm olanakları harcararak gelmektedir. Düşmanın bundan sonraki yönelimleri bunlardan biride farklı olsa da özünde bunlardan pek de farklı olmayacaktır. Çünkü şu dönemde düşman son kozunu kullanmaktadır. Böylesine kesin gerçekler bizim ileri ki dönemde alanda atacağımız adımların belirlenmesinde derslerle doludur. Yani bu sonuca bakarak alandaki halkın ve devrimcilerin kaldırılabileceği yük belirlenebilir.

15 Ağustos olayları halkımızın sömürgecilik tarihinde öylesine bir rol oynamıştır ki eylemlerin etkinliği ne düşmanın ne de halkımızın hafızasından silinmemecesine her geçen gün daha da geniş kesimler arasında yankılanıp yayılmaktadır. Sömürgecilik tarihi boyunca tüm sömürgecilerden mahrum bırakılmış, adeta susturulan ve bilhassa son dört yılda faşist Türk devletinin barbarca uygulama ve tek taraflı savasına maruz bırakılan halkımız sömürgecilğe, emperyalizme ve gericiğe karşı kararlı bir cevap verdi. 15 Ağustos eylemleri halkımızın kendi varlığını tüm dünyaya hatırlatan eylemleri olmuştur.

Bir halkın kurtuluşu ve bağımsızlığı uğruna, o halkın düşmanlarına karşı koyulan planlı ve örgütlü bir eylemin, herkesten çok o halkın içinde olumlu yankılar uyandırması veya onu coşuklu kılması düşünülemez. Hele hele böyle bir eylem, dört yıl gibi uzun bir süre vahşice uygulamalara sessizlik ve büyük bir bekleyiş içerisinde maruz kalan Kürdistan gibi bir zeminde ortaya çıkmışsa, bu eylemlerin halkı coşturmadığını, sevince boğmadığını ve daha da ileri giderek halkı yok olma götürceğini iddia etmek, ya tam bilinçsizliğin ürünü ya da bilinçli olarak bu davanın düşmanlığını yapan bir anlayışın ürünüdür. Oysa 15 Ağustos'ta konuşulan eylemler gerçekten de umudlu-

ğundan daha güçlü bir şekilde yankısını bulmuştur. Bu temelde alanımızda çeşitli sınıf ve tabakalar çeşitli biçimlerde eylemlere sahip çıkmış ve eylemler karşısında gerekli olan tavır ortaya koymuşlardır. Tabi ki halkımızın eylemlere karşı takındığı tavrın sürgündeki Kürt küçük burjuva oportünistlerinin tavrından farklı ve onların tavrını lanetleyen bir özellik taşıdığını belirtir, şimdide halkımızın kısaca bu konuda yaklaşımını izah etmeye çalışacağız.

Yoksul köylülük (ki bu kesim nüfusunun %70'ini oluşturmaktadır) yoksul işçiler, devrimcilerle ilişkisi olan veya şu veya bu biçimde tanışan insanlar, siyasi nedenlerden dolayı işkencelerden geçirilenler, cezaevleri öünde bir çok hakaretlere maruz kalan ve uzun bir süredir oralarda sürdürülen kitleler, rüşvet, vergi, haraç vb. gayri meşru yollarla soyulup soğana çevrilenler, 15 Ağustos eylemleri karşısında en olumlu tavır takınan kesimlerdir. Bu kesimler hal-hazırda ve tavrılarında adeta şöyle demektedirler: "Nihayet yıllarca özlemini çektiğimiz günü görebildik, çektiğimiz acıların azda olsa hesabı sorulmaya başlanmıştır." Bu kesimler eylemler karşısındaki sevgi ve coşkularını bir türlü gizleyememek, eylemleri halk kitleleri içinde müjdeleme biçiminde hızlı bir şekilde yaydıkları gözlenmektedir. Toplum içinde en olumlu bir tavırla eylemlerimize yanan bu kesimlerin mücadelemiz karşısında da tavrılarını da en olumlu bir biçimde gelişme ve değişime kaydetmektedir. Bu anlamda toplumumuzun geriliğinden kaynaklanan ve gidereken toplumun içinde geleneksel sosyal meselelere karşı olan duyarsızlık, eylemlerin etkinliği sayesinde yerini tam bir duyarlığa bırakmıştır. Öyleki artık kitleler, siyasi gelişmeleri öğrenmeye, bunların sebep ve sonuçlarını araştırmaya başlamışlardır. Artık kitleler içindeki tartışmalar, sohbetler vb. biçimdeki konuşmalar ağırlıklı olarak siyasi meseleler üzerinde yapılmaktadır. Verdiğimiz mücade- lenin bir hayalden ibaret olmadığı bunun başarıya ulaştırılması mümkün olan, ciddi, gerçekçi ve sürdürülmesi zorunlu olan bir dava olduğu bu kesimler tarafından giderek anlaşılmaktadır. Ulusal Kurtuluş Mücadelemize karşı varolan güvensizlik ve bu konudaki bazı kuşklar, bulanıklıklar aşılıp, bunlar açık bir tarzda yerlerini mücadeleye karşı güvene bırakmıştır. Giderek siyasi meseleler hakkında tecrübe ve bilgi birikimine sahip olan mücadelenin nasıl gelişebileceğini azda olsa kestirebilen bu kesimlerde korku ve panığın izlerine rastlanılmamaktadır. Her ne kadar düşman terör havası estiriyorsa da bu kesimlerin düşmanın söz konusu faaliyetlerinden etkilenmediği görülmüştür. Çünkü bu kesimler mücadelenin kesin bir biçimde başladığını, bunun zafere kadar sürdürüleceğini çok iyi bildiğinden korkunun ecele bir fayda getiremeyeceğini inanmaktadırlar. Zaten bu kesimlerin elinde tahrip olacağından veya elden gideceğinden korkacakları herhangi bir şeyleri olmadığı gibi, "böyle yaşamak, ölmek daha iyidir" deyip mücadelenin sürdürülmesinde yana olan tavrılarını ortaya koymaktadırlar. Gerek ekonomik nedenlerden olsun, ve gerekse bazı kısıtlamalardan dolayı oluşan toplumun en geri kesimi olan bu kitleler eylemlerin yarattığı siyasi ortamdan en çok nasibini alan ve hızlı bir biçimde bilinçlenen kesimler olacaktır. Çünkü gelişmeler en çok bunları ilgilendirdiğinden, mücadeleye en fazla yakınlıkta bu kesimde gösterilmektedir. Öyle ki ayda yılda

konuşulmayan siyasi meseleler şimdi güncel konular haline gelmiştir.

Orta ve zengin kesimlerde eylemleri değerlendirirken birazda kendi ailevi çıkarlarını ön plana alıp hesaplayarak siyasi tavrılarını belirlemektedirler. Yani bu kesimler tavrılarını belirlerken, ne kesin olarak devrimcilerden yana olan bir tavır ne de sömürgecilerden yana kesin bir tavır ortaya koymaktadırlar. Ortada yalpalayan, herhangi bir tarafın etkinlik kurması halinde hemen ondan yana tavır takınan bir görünüm arz etmektedirler. Onun için şu dönemde kendilerini açığa vurmamaya büyük özen göstermektedirler. Fakat bu kesimler her ne kadar tavrılarını belirlemeye çalışıyorlarsa da, yinede eylemleri ciddi gelişmeler olarak nitelendirmektedirler de açıktır. Geçmişte devrimcilerin varlığı-yokluğu tartışma konusu olurken ve sömürgecilerin bu konudaki propagandalarına en çok bu kesimler aldanırken, şimdi böylesi bir düşüncenin hayalden ibaret, asılsız bir düşünce olduğu bu sınıflar tarafından da çok iyi anlaşılmıştır. Bunlar da böylesine haklı bir davanın öyle kolay kolay çürütülemeyeceğine, kökünün kazılamayacağına kesin olarak kendilerini inandırmak zorunda kalmışlardır. Gelişmelerin nasıl olacağını şu veya bu biçimde kestiren orta ve zengin kesimler, her şeyden önce yaşam ve geleceklerini her ne biçimde olursa olsun sağlama almak için yoğun bir çaba ve uğraşı içerisinde girmişlerdir. Bunlardan kimileri "gelişmeler bana bulaşmasın" deyip, savaş alanında huzur içinde yaşama sevdasına kendisini kaptırıp bocalarken, kimileri ise bin bir hileyle sağdan-soldan ele geçirdiği birkaç kuruş sermayesine dayanarak, pılsını pırtısını toplayıp atesten kaçarcasına Kürdistan'ı terk edip Türkiye'ye sığınmaktadırlar. Bunlardan çok cuzzi bir kesimi de (birazda olsun yurtseverliğini yitirmemiş olanlar) gerçek devrimcilerle ilişkiler içerisine girmeye meyillidirler.

Alandaki halk kitlelerinin mevcut durumu açıkça göstermiştir ki Kürdistan'daki konulacak her hangi bir eylem her ne kadar düşmanın faşistçe terörü ve azgınlaşmasına yol açıyorsa da halkın bilinçlendirilmesinde, ayağa kaldırılıp örgütlenilmesinde güçlü bir kaldıraç rolü oynayacağı açıktır. Her ne kadar sömürgecilerin şiddetle dayalı propagandaları, gözdağı verme hareketleri, operasyon, işkence ve katliamları bazı kesimlerin gözünü korkutmuşsa da bunun geçici olacağı ve hatta kitlelerin daha da politikleşmesiyle noktalanacağı söylemek mümkündür. Ve bu durum genel durumu belirleyemeyecek nitelikte zayıftır.

Eylemler tüm Kürdistan'da olduğu gibi Muş yöresinde de Partimizin devrimci özünü, ihtilalciliğini, devrime olan bağlılık ve kararlılığını açık bir şekilde pratikte kanıtlamıştır. Bu anlamda Partiye karşı var olan güvensizlikler, kuşklar giderilmiş olumsuz davranış ve hareketler yerini ciddiyete bırakmıştır. Eylemler dört yıldan beri sömürgecilerin "kökünü kazdı, belini kırıdık, bir daha belini doğurtamaz" biçiminde yalan propagandalarını

tamamını ortaya sermiş ve böyle bir propagandanın gerçek dışı olduğunu kitlelere kavratmıştır. Öyleki sömürgeciler bu yönlü propagandalarla kendilerini olduğu gibi kitlelerin ve belli bir kesiminin bu iddiayı inandırmışlardı. İşte böylesine tehlikeli bir düşünceye kendisini kaptırmış olan kesimler arasında yapmış olduğumuz siyasi ve örgütsel faaliyetler beklenen sonucu ve verimi vermezken alanımızda yankılanan eylemlerin etkisi sonucu kitlelerin içindeki siyasi ortam ani olarak kabarmış durumdadır.

Eylemler halk kitlelerini bilinçlendirip siyasileştirdiği ve siyasi gelişmelere karşı duyarlı kıldığı için artık Parti kadrolarının basit bir propaganda yapmaktan ziyade (ki bu propaganda halk kitleleri içinde kendiliğinden yapılmaktadır) halk kitlelerini örgütleme, onları çeşitli görevlere koşturma ve onları yönetmek gibi yüce bir görevle karşı karşıyadırlar. Tabi ki bu böyledir diye hiç propaganda yapılmaz, veya ikinci plana itilir gibi bir anlayışa yerleşir. Propagandaya her zamankinden daha çok ağırlık vermek gerekir. Çünkü; düşmanın aleyhi-mişe geliştirdiği yoğun propaganda ancak bu yolla etkisizleştirilebilir. Ama her zamankinden daha yüksek ve seviyeli bir propaganda yapmak gerekir.

Eylemlerin yarattığı siyasi ortamdan daha çok yararlanılabilmesi meyvelerinin en verimli bir tarzda toplanabilmesi için devrimci faaliyetlerin planlı bir şekilde hazırlanması, geçmişe oranla arka-dışların önüne daha büyük ve yüklü çalışma planları konulması gereği ortaya çıkmıştır. Eylemlerden önceki çalışma planlarını aşamayan bir planla hareket edilmesi, durulan yerde sayma ve siyasi ortamın meyvelerini toplayamamaya yol açacaktır. Çünkü geçen bir yıllık zaman zarfında kadro arkadaşlar en basit bir işle ilgilenme ve günlerce zamanlarını bunun için harcama gibi bir durumda iken, şimdi devrime karşı ciddileşen ve ona inanan bir yığın insanın böyle görevler yürütmek için hazır olduğunu söyleyebiliriz. İşte bu ortamda usta bir kadro böyle insanları yönlendirebilir, bir kişinin yapabileceği iş kadar değil, birçok kişinin yapabileceği kadar iş yapmış olacak ve görevlerini bu temelde yerine getirmiş olabilecektir.

Eylemlerden hemen sonra panide geç kapılan ve bu panik içerisinde sağa-sola barbarca saldıran sömürgeci Hareketimizden yedici darbenin yankılarını durdurmak ve birazda olsun sancılarını dindirmek için kesin bir darbe indirmenin uğraşı ve sevdasına kapılmış durumdadır. Açık ki böylesine sıcak bir ortamın yaşandığı şu dönemde Hareketimizin düşman tarafından darbe yemesinin, mücadelemiz açısından çok büyük tahribatlara yol açacağına hesaba katarak, düşmanın bu amaçlarını kursağında bırakmak için çok yönlü tedbir alınması zamanı gelmiştir diyebiliriz. Öyle ki bu dönemde eylem insiyatifi elden bırakmadan şartlara uygun bir yöntemle faaliyetleri sürdürüp geliştirmek gerekmektedir.

Sömürgeci-faşist baskılar amacına ulaşamayacaktır!

Yaşasın halkımızın kutsal bağımsızlık mücadelesi!

Kahrolsun sömürgeci faşist barbarlar!

Zeki

EMPERYALİZMİN ÖZEL SAVAŞI ve TÜRK ORDUSUNUN KÜRDİSTAN'DA YÜRÜTTÜĞÜ SAVAŞIN NİTELİĞİ ÜZERİNE

GİRİŞ

Eskiyen, çürümüş ve miadını doldurmuş olan larshey doğanın yasaları gereği yerini yeniyer terk etmek zorundadır. İnsanlık her alanda katettiği çağdaşlaşmayı kurtuluşa ulaşma savaşımında da gerçekleştirmek zorundadır. Asırlardır süregelen, ezilenlerin boyunduruktan kurtulma çabaları ilk kez 1917 Ekim Sosyalist Devrimi ile gerçek oldu. İnsanlık, artık, insanın insana zulmü ve insanın insanı sömürüsünün son aşaması olan kapitalizmin "yenilmez" diye ilan edilen ordularını yenmiş ve insanın insanı sömürüsü ve zulmünü sona erdiren savaşsız sömürsüz bir dünyaya ilk adımlarını atmıştır.

Yüzyıllara dayalı tecrübe ve muazzam bir savaş gücüne sahip bir orduyu alt edilebilir taktiği bugün bile henüz aşılmamıştır. O günden bu yana 70 yılı yakın bir süre geçmiş, ancak emgen sınıflar bu savaş taktikini alt edilebilirlik şöyle dursun, bu taktiği bir kılavuz olarak benimseyen ve kendi ülke gerçekliklerine uygulayan halklar, birbiri ardına kurtuluşlarına ulaşarak kapitalist sistemin bağrında onmaz yaralar açtılar. Aslında bu savaşın sırrı, süresini dolduran bir sınıfın, geleceği temsil eden bir sınıf tarafından yollanması gereken yere havalı edilemesiydi.

Bir kural gereği insanlar başarısızlıklarının nedenini araştırır ve bundan ders çıkarırlar. Bu kural ezilen sınıflar açısından olduğu kadar ezen sınıflar açısından da bir o kadar geçerlidir. Ezilen sınıflar nasıl ki tarihin derinliklerinde başarısızlık ve yenilgiler içinde yüz yüze kurtuluş yolunu buldularsa, bugün emgen sınıflar da almış oldukları yenilgilerden çıkardıkları dersler temelinde sistemlerini yavaşta çabası içindedirler.

Her ne kadar, restore edilerek yapılmak istenen köleci Chatlemenge İmparatorluğu ile Avrupa feodal monarşilerinin akıbeti gibi, kapitalizmin de sonu aynı olacaktır, bu kendiliğinden gerçekleşmeyecektir. Sonu yaklaştıkça daha da saldırganlaşacaktır.

Nitekim, önceleri, kaba ve açık zor yöntemleri ile halkların kurtuluş mücadeleleri engellenmeye çalışırken, bu öz daha da vahşi bir seviyeye ulaşarak sürdürülmesine rağmen çeşitlendirilen yöntemde oldukça değişiklikler de yapıldı. Fakat savaş yöntemlerinde yapılan modernize her ne kadar başaşağı gidişi durduramıyorsa da kendisi açısından bazı kısmi başarılar elde etmesini sağladı. İşte, "Özel Savaş", yükselen halk hareketlerinin klasik sömürgecilik politikalarını yerle bir etmesi sonucu, dünyaya egemen kılınmak istenen, yeni-sömürgecilik hareketinin, Halk Savaşı'na alternatif bir savaş tarzı olarak gündeme sokuldu.

Günümüzde savaşlar artık bazı istisnalar dışında klasik siper çatışmaları biçiminde olmuyor. Bunun yerine savaşlar daha değişik biçimlerde gerçekleştiriliyor. Savaşlar tarihi de bunu doğrulamaktadır. Zira günümüzde savaşların sonuçlarını teknik ve sayısal üstünlüklerle belirlemede dair sayısız örnekler bulunmaktadır. Ve esas olarak devrim ve karşı-devrim artık bugün uluslararası ama, aynı zamanda özgü koşullara da uyarlanabilen genel savaş stratejilerine sahiptirler. Örneğin Halk Savaşı ve buna alternatif olarak öne sürülen "Özel Savaş", bu genel savaş stratejilerinin, aynı zamanda özgü taktikleridir.

Emperyalizm bugün artık halkların kurtuluş mücadelelerini sadece şiddet unsuru ile boğamayacağı anladığı için ekonomik ve psikolojik savaşın yanısıra sosyal, siyasal, kültürel, dinsel, tarihsel, etnolojik, jeolojik... vb. birçok etmeni de gözönünde bulundurarak, söz konusu etmenlerin aleyhine veya lehine yayınlıkları ve üstünlükleri temelinde bir savaş yürütüyorlar.

Devrim ve karşı-devrim güçlerinin kıyasıya çatışmaları ve mevcut güç dengesini kendi lehlerine çevirmek istedikleri alanların başında Ortadoğu gelmektedir. Ortadoğu'da güçler dengesi çok hassas dayanaklar üzerinde kurulmuş ve her an değişme ihtimali mevcuttur. Ancak köklü ve kalıcı değişme proletarya önderliğinde gerçekleşme şansına sahiptir. Böylesi bir gelişmeye yol açabilecek, güçler dengesini değişmez ve kalıcı bir biçimde devrimden yana değiştirebilecek koşullar Kürdistan'da vardır ve bun-

dan dolayı da giderek ısınan bir savaş, bu topraklarda yaşanmaktadır.

Kürdistan tarihi ağırlıklı olarak istilacılarla, halk arasında süregelen savaşlar tarihidir. Ama bu savaşlar halkımız açısından köleliğin pekiştirilmesinden başka bir sonuca yol açmamıştır. Oysa günümüzde halkımızın gelişen bağımsızlık ve özgürlük savaş, başarı istidadi göstermekte ve zafere adaylığını koymaktadır.

Betonladığını, bitirdiğini, artık bir daha gündeme gelmez sandığı bir halkın beton mezarını parçalayarak ayağa kalkışını gördükçe panigle kapılan faşist-sömürgecilik; bu kez daha bir vahşice ve tüm savaş hünelerini -daha doğrusu barbarlığını- tecrübelerini birbiri ardına devreye sokmakta ve ne pahasına olursa olsun, bu sorunu noktalamak istemektedir. Çünkü o bu savaş bir ölüm-kalım savaş olarak görmektir. Onun içindir ki, Kürdistan'da hiçbir kural, sınır, hak, hukuk tanımayan bir savaş yürütmektedir. Emperyalizmin dünya halklarına yönelik olarak her alanda ve her düzeyde sürdürdüğü savaş, bugün kuklaları faşist Türk sömürgeciliği eliyle Kürdistan'da sürdürülmektedir.

Kürdistan'da Türk ordusunun eliyle sürdürülen bu savaş sadece askeri zor biçiminde yürütülmektedir. Kaldı ki, geçmiş tarihimize baktığımızda direnme hareketlerimizin yenilgiye uğratılmasında istilacı orduların güçlüğü pek fazla rol oynamamıştır. Düşman daha çok cephe gerisinden savaşarak, yani zayıflıklarımızdan faydalanarak bizi alt edebilmiştir. Günümüzde hareketimize yönelik sürdürülen savaşın ağırlıklı yanını da bu oluşturmaktadır. "Truva atı ile kalenin içten kuşatılmasına" çalışmakta veya klasik bir yöntem olan "Kürdü Kürde kurdirtma" uygulanmaya çalışılmaktadır. Ve zaten istilacıların Kürdistan üzerindeki bugüne kadar süregelen hükümlerinin temelinde de bu vardır.

"Özel Savaş"ın özü, bir toplumun kendi iç zayıflık ve çelişkilerinden dolayı birbirine düşürülerek, egemenlik sağlama yöntemi-dir. Bu yanıyla bakıldığında Kürdistan Özel Savaş'ı a pek yabancı değildir.

Başlı başına bir savaş tarzı olarak kullanılması yeni olmasına rağmen "Özel Savaş" geçmiş savaş tecrübelerinin ve başarısızlıklarından çıkarılan derslerin özellenmiş biçimi olduğuna göre Türk hakim sınıflarının tarihi bu konuda oldukça zengindir.

Bugün modern ve teknik araç ve yöntemlerle uygulanılanlar, daha Osmanlı döneminde bugüne göre ilkel de olsa uygulanmaktaydı. Halkların birbirine veya kendi içinde kurdirtılması, yani "böl-yönet taktiği" ekonomik baskı, kalenin içten fethedilmesiyle ezilen halklardan oluşan devşirme yenici ve Enderun ocakları ile Hamidiye alayları gibi "özel kuvvetler" vasıtasıyla iç isyanların bastırılması, istilaların gerçekleştirilmesi vb. gibi uygulanan daha birçok yöntem, Türk hakim sınıflarının hiçte bu işin yabancı olmadığı göstermektedir.

Bütün bunlardan ne sonuç çıkar? Kürdistan'da bizim ile düşman arasında süren savaşın "olağan" bir savaş olmadığı, "özel bir savaş" olduğu sonucu çıkar. Demek ki savaş her alanda yürütülmek zorundadır. Savaşın sadece askeri bir çatışma olarak kavranması ve diğer yönlerini görememe veya ihmal de büyük kayıplara, hatta yenilgiye yol açabilir.

PKK tarihi, düşmanın bize karşı yürüttüğü "özel savaş" ile buna karşı direnme tarihidir. PKK şimdiye kadar kendisine dayatılan bu savaştan büyük acılar ve kayıplar pahasına da olsa galip çıkmasını bilmiştir. Ancak savaşın henüz yeni başladığı giderek daha da gelişip süreceği hafızalarda sürekli canlı tutulmalıdır.

Ulusal Kurtuluş Hareketimiz henüz bir çekirdek halindeyken bile, "özel savaş" uygulanmasının en vahşi ve acımasız biçimini maruz kalmıştır. Daha ideolojik bir grupken, ideolojisi sulandırma veya provake etme; grup hareketi döneminde içten ve dıştan kompo ile örgütü ele geçirme, ajan-provokatör faaliyet ve önderlerini imha girişimi; politik bir güç için ise, sosyal-şoven, faşist, reformist küçük-burjuva örgütlenmeler ve feodal-kompradorların saldırılarını yoğunlaştırma vb. gibi yöntemlerin yanısıra toplu tutuklama, eşine ender rastlanan işkence ve baskılarla teslimiyet ve ihanet dayatılarak,

adeta bir kuşatma altına alınmıştır. Geri çekilme döneminde bir yandan cezaevlerinden, bir yandan Avrupa üzerinden, bir yandan da içten örgütlenilerek dayatılan teslimiyet ve ihanet, II. Kongre'de ülkeye dönüş kararıyla birlikte elimizin tersiyle bir kenara itilince; bu kez provakasyon, 2 Mayıs Kandil Dağı, Hezil Çayı en son Güney Kürdistan'da 8 yoldaşımızın bir kompo ile katledilmesi, vb. yöntemleri ile toplu idamlar ve ulusal birliğimize set oluşturma çabaları yürürlüğe konuldu.

Hareketimiz tarihi hesaplaşma öncesi adeta gölge boksı ile yorgun düşürülerek düşmanın önünde kolay yutulabilir bir loka haline getirilmek istendi. Son Zoxo mıntkasındaki 8 yoldaşımızın şehit edilmesi komposu da bu çabaların bir devamıdır.

15 Ağustos eylemleri ile HRK (Kürdistan Kurtuluş Birliği) ve 21 Mart ERNK (Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi) nin ilanı düşman kampında telaş ve panik yaratmıştır. O bunun için bizimle karşı karşıya gelmekten çekince, kaytaracak, sürekli bizi değişik alanlarda değişik sorunlarla meşgul etmeye çalışarak, bizi yormak isteyecektir. Çünkü hesap verme saati gelmiştir. Bizim koşullarımızda dönüşmeye yanaşmayarak kendi zeminine çekmeye çalışmaktadır. Bundan dolayıdır ki, Hareketimizin karşısına ordu yerine daha değişik güçler ve engeller çıkartılmaktadır. Kontregerilla'sından, sahte birliklere, pişmanlık yasasından, köy korucusu kanununa kadar çok çeşitli ve karmaşık bir engelleme ile karşı karşıyayız. Bu daha çok cephe gerisi faaliyetidir. Bir nevi oyalamaya ve gafil avlamaya da düşebiliriz.

Ayrıca ülkemiz Kürdistan ve halkımız uzun yıllar benzerli tarihe karışmış klasik sömürgecilik cenderesi altında tutulmaktadır. Kürdistan'ın şimdiye kadar egemenlik altında tutulabilmesi başarısının sırrı zayıflıklarımızın ve çelişkilerimizin düşman tarafından iyi bilinerlek kullanılmasıdır. Bu zayıflıklarımız ile çelişkilerimiz henüz aşılmış veya çözümlenmiş değildir. Bunun bilincinde olan düşman, bizim üzerimizde bir kez daha, ama daha dikkatli ve bilinçli bu zayıflıklarımızı kullanmaya çalışmakta; hatta uluslararası düzeyde de bir çok kompolar geliştirmektedir.

Savaşın tüm yönlerinin kavranmayıp bazı yönlerinin ihmal edilmesi halinde acı ve ağır yenilgilere uğradığına tarih çokça şahittir. Öyleyse Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'da yürüttüğü savaşın tüm yönleriyle bilince çıkartılması, bunun halkımıza kavratılması, ve buna karşı savaşın her alanda geliştirilmesi vazgeçilmez ve ertelenmez bir görev haline gelmiştir.

"Böl ve yönet" politikasına karşı birlik ve dirençlilik; inkarcılık ve uzlaşmacılığa karşı yurtseverlik ve bağımsızlık; bireysel, ailesel, kabilesel, bölgesel çıkarlara karşı ulusal ve toplumsal çıkarlar dayatılmaktadır. Düşmanın bizimle doğrudan karşı karşıya gelmemesi için ileri sürdüğü "özel savaş" uygulamaları boşa çıkarılarak halk savaşımız mutlaka yükseltilecektir. Ama bu düşmanın bize karşı yürüttüğü savaş yöntemini tanıyarak ve onu etkisizleştirerek mümkün olabilir.

İçinden geçtiğimiz dönemde uygulanan "özel savaş"ın tüm yönleriyle bilince çıkarabilmek için tanımını, ortaya çıkış koşullarını, örgütlenme ve çeşitli ülkelerdeki uygulama biçimlerini inceleme temelinde Kürdistan'daki uygulanmasını ele almak, kavranılması ve buna karşı mücadelenin yürütülmesi açısından, daha yararlı olacaktır.

"ÖZEL SAVAŞ" NEDİR? ORTAYA ÇIKIŞ KOŞULLARI ve BİÇİMLERİ

"Özel savaş" II. Dünya Savaşı sonrasında, halkların kurtuluş mücadeleleri ile tasfiye edilen klasik sömürgecilik yerine yerleştirilen yeni-sömürgecilik hareketinin yeni savaş tarzıdır. Emperyalizm önceleri direkt kendi orduları ile gerçekleştirdiği sömürü ve hakimiyetini günümüzde kukla ordular ve yönetimlerin eliyle gerçekleştirmektedir. Bu açıdan işgal ve istila ötürüldür. Savaş da buna bağlı olarak yabancı işgal kuvvetleri ile halk arasında değil, aynı ülkenin insanların birbirine kurdirtılması, kukla orduların

veya sivillerden oluşan kontregerilla birimleri tarafından kendi halklarına karşı çıkartılması biçiminde geçer. Bunun için yeni-sömürgeciler ordular içi savaşa göre teşkilatlandırılmışlardır.

"Özel Savaş" klasik sömürgecilik döneminde olduğu gibi açık ve kaba zor temelinde yürütülmez. Kaba, açık ve doğrudan uygulanan zor tepki doğurduğu; bunun ise, çıkarları tehlikeye düşürdüğü bilinmektedir. Bunun için zor, örtülü, ince ve daha çok ikinci elden denemektedir. Ekonomik, psikolojik, siyasal ve kültürel zor "özel savaş"ın askeri zor yanıyla iç içe geçmiştir. Sosyal yapı, etnolojik bileşim, dinsel farklılıklar, jeopolitik konum, tarihsel özellikler ulusal-siyasal, iktisadi yapı vb. birçok etmenler "Özel Savaş"ın üzerinde yükseldiği ve uygulandığı birimlerdir. Bu birimlerde hangisinin ağırlık kazanacağı "özel savaş"ın uygulandığı ülkenin özelliklerine ve koşullarına göre değişir.

İlk uygulama alanlarından birisi olan Vietnam'da yürütülen "özel savaş"ı Gıap şöyle tanımlamaktadır:

"ABD emperyalistlerinin 'istikrarlı sorumluluk' stratejilerinde, 'özel savaş' dünya nükleer savaşından ve sınırlarımlı savaşta sonra üçüncü sırada yer almaktadır. Dünyadaki güçler dengesinin kendilerinin lehine elverişsizliğinden ve geniş kapsamlı bir savaşın tutuşturulmasındaki önemli zorlukları değerlendirmiş olmalarından ötürü, ABD emperyalistleri konvansiyonel silahlarla, bilhassa zayıf ve küçük ulusların kurtuluş hareketlerini bastırma amaçlayan 'özel savaşlar'ı 'sınırlanmış savaşta' başan kazanmayı umut ettiler. ABD, bu çeşit bir savaş için kütaşçasına her türlü gayreti gösterdi. Kendi görüşlerine göre, bu tür bir savaşın amacı, bir halk savaşları olan gerilla savaşına karşı koymaktır. Bu bakımdan, özel savaş, sabit olmayan bir cephe hattı ve büyük birliklerin nadiren seferber edilemesiyle birlikte, o ülkenin sınırları içinde yapılır. Öte yandan askeri, siyasal, psikolojik ve ekonomik faaliyetin çok yönlü bir şekilde birbirleriyle birleştirilmesi gerekmektedir. Sınırlı, alana ve gerçek karakteriyle ilgili olarak, önde gelen özellikleri; tabiatında bir değişikliğe yol açmaz. Özel savaş, saldırgan bir savaştır... Bu 'özel savaşa' askeri kuvvetleri esas olarak, kukla ordular... (Bu Kürdistan'da, kukla ordular yerine kukla Kürdistan'ın ve feodal-komprador çeteleridir. bn.) (Gıap, Halk Savaşının Askeri Sanatı s. 207-208)

"Özel savaş" esas olarak güçler dengesini emgen güçler aleyhine bozulmaya başladığı koşullarda ortaya çıkar. "Özel savaş"lar yoluyla "istikrar" yeniden oluşturulmak istenir. Ancak uluslararası alanda ortaya çıkan her çatıştan faydalanma da "özel savaş" statüsüne girer. Buna göre emperyalizm aleyhine oluşmuş dengeleri de yeniden lehine çevirmek için "özel savaş" yöntemlerine başvurmaktadır. Bu da, "istikrarı bozma" biçiminde gelişir.

Halk savaşının çalışma zemini halk olduğuna göre, "özel savaş"ın yürütülme zemini, daha doğrusu hedefi halktır. Gerilla halkı örgütleyerek savaş kitleleştirerek düşmanı altetmeye çalışırken, düşman ise gerillanın yükseldiği zeminin dibini oyararak, halkla gerillanın bağıni koparmaya çalışarak "özel savaş"ı yürütür. Gerilla kendisini halk içinde barındırdığına göre, "özel savaş"ın amacı da gerillayı açığa çıkarmak için onun barınağına gösine yani halka yönelir. Bu açıdan savaş engeli halkın birlik ve örgütlenmesi üzerinde geçer. "Özel savaş" halk içindeki çelişkilerin köklerini derinlik olmalarının ve dolayısıyla örgütlenmelerinin esası yani "böl ve yönet taktiği" üzerinde geliştirilirken; halk savaşı ise, bu çelişkilerin çözümlenmesi ve tali plana atılması ile ulusal birliğin yaratılması temelinde direnişin örgütlenilmesi biçiminde gelişir. Halk savaşının esası oyalamaya ve yıpratma savaşı olduğuna göre, "özel savaş"ın da esası gerillayı yıpratma ve savaşın yayılmasını önlemek için suni çelişkiler yoluyla toplumun birbirine düşürülmesi ve gerillanın hedefinin bulandırılmasına hizmet eden çatışma ve kompoların yaratılmasıdır.

"Özel savaş"ın dayandığı sosyal zemin, ortaya çıkış koşulları, toplumsal ilişkiler, bu dönemi olduğuna göre, bu dönemde en kararsız kesim ara tahakkat ve sınıflar

dir. Bu katmanlar buhran dönemlerinde karşı-devrimcilige en yatkın ruh halini yaşarlar. Egemen sınıflar bu katmanlar aracılığıyla "özel savaş"ı proletarya ve yoksul köylülüğe karşı yürütürler. Angola'da, Unita ve FNLA, Arnavutluk'ta Balli Kombetar en belirgin örnekleridir. Günümüzde ise, Eden Postora'nın Kontr-gerilla hareketiyle, Kürt reformistlerinin dörtlüleri, beşlileri buna en canli örneklerdir. Yine Paris Komünü'nün yenilgiye uğratılmasında proletaryaya karşı savaş, burjuvazi adına bu kesim yürütmüştür.

"Özel savaş"ın yürütülüş biçimleri uygulanan zemine göre değişmektedir. Bu Polonya ve Çekoslovakya gibi sosyalist ülkelerde eski toplum kalıntıları olan din, kültür, ideoloji ve politika ile sosyalizmin inşası sürecindeki tarım ve sanayileşmede yanlış uygulama -Polonya'da tarımda kolektifleşmenin gecikmesi gibi- halkın militan sosyalizm ruhu ile eğitimi eksikliği vb. temelinde istikrarı bozma, gericiliği kıskırtarak iç karışıklık yaratma yoluyla karşı-devrimci kompolar peşinde koşma; Küba ve Nikaragua gibi iktidarların henüz yeni işbaşına geldiği ülkelere, yönetme tecrübesizliğinden kaynaklanan boşluklar, ekonomik zayıflık, devlet otoritesinin henüz tam yerleşmemiş olması ile iktidardan düşürülmüş olan güçlerin kınıra kesimlerin istikrarsızlığı ve daha tam anlamıyla yenilgiye uğratılmamış olmaları nedeniyle karşı-devrimci darbe için kompo, kontr-gerilla faaliyeti ve dış ekonomik, siyasi yaptırımlar biçiminde; İran, Guatemala ve Şili gibi ülkelere yönetimlerin sosyal dayanaklarının istikrarsız ve yavaş oluşturmaya, bu ülkelere uygulanan dış ekonomik ambargolar, iç ekonomik sabotajlar, suni bir biçimde piyasada tüketim mali darlığı yaratma, terör yoluyla ölüm ve can güvenliği korkusu yaratma, psikolojik savaş vb. yöntemlerle halkla iktidarın arasını açma; böylelikle karşı-devrimci darbeler için hazırlama; Vietnam gibi ülkelere parçalama, katliam, dizginleştirme, psikolojik terör vb. yöntemlerle savaş sulandırma veya pasifikasyon ya da Kürdistan gibi ülkelere uzun yıllar süren kölelik ve yeniklik psikolojisinin sürekli ve canlı tutulması, toplu katliam ve ulusal eritme politikası ile yaratılmış olan inkar ve işbirlikçi sosyal yapıya dayalı sosyal-şoven, reformist küçük-burjuva veya sahte parayan ajan örgütler aracılığıyla, ekonomik nedenler veya zor ile yaratılan suni bir nüfus göçü vb. biçimlerle değişiklik gösterir.

"Özel savaş" faaliyeti alanlarına göre örgütlenir ve yürütülür. Askeri alanda kukla ordular temel olmak üzere -bu sömürgelerde yerli silahlı güçlerdir- kontr-gerilla gibi yarı asker, ölüm mangeları gibi sivill, köy veya semt savunma birimleri gibi yerli örgütlerin yanısıra, hava indirme birlikleri, dağ komandoları, motorize birlikler veya uluslararası müdahale gücü olarak yerel nüfustan örgütlenilerek donatılan çevik kuvvetlerdir. Ancak düzenli birlikler yerine özel birlikler, yarı askerî veya sivil birimler esaslıdır. Bunların görevi baskı, terör, sindirme, öldürme vb. şeylerdir.

Ekonomik olarak esnaf ve tüccar kuruluşları karaborsa ve piyasa darlığı yaratmak için stokçuluk yapıpda kullanılır. Ayrıca bu ordu, polis ve işbirlikçiler eliyle halkın mahsulü yakılarak, talan edilerek veya zehirlenerek, rüşvet alma veya rüşvete zorlama, mal yağmalama ve gasp biçiminde de sürdürülür.

"Özel savaş"ın en etkili silahı psikolojik propaganda ve bunun araçları olan radyo, televizyon, gazete ve sinema vb'dir. Bu araçlar vasıtasıyla çok yönlü ve her kesime yönelik propaganda yürütülür. Konulardan bazıları -duruma göre kimileri ön plana geçip-panik, tedirginlik, ölüm korkusu, ulusal veya dini duyguları tahrik, toplumun dikkatini temel meselelerden uzaklaştırmak için spor, fuhuş, polisiye veya bilim kurgu filmler ve diğerleridir. Moral bozma, umutsuzluk yaratmak için, devrimci harekete yönelik yalan yakalanma -özellikle önderlerin- ve hareketin bitirdiği, bölündüğü haberleri, yanısıra teslim alınan zayıf unsurlar veya parayla satın alınmış sıradan kişiler aracılığıyla, aleyhte çirkin ve düzmeye açıklamaların radyo, TV ve basın yolu ile duyurulması. Bütün bunlar özel fısıltı ağı ile yaygınlaştırılmaktadır.

Sendikalar, meslek örgütleri, gençlik, öğrenci veya kadın birlikleri, kooperatifler, sanat ve kültür kuruluşları, futbol, boks, güreş, karete, dağcılık, avcılık vb. spor kulüp-

leri "Özel Harp Dairelerince" kurulur ve yönlendirilir.

Bundan başka kamu kuruluşları olan sağlık-hastahane, sağlık ocakları, dispenseler, sızma savaş ekipleri vb. -posta, öğretim, ulaştırma, bayındırlık imar, yol-su elektrik hizmeti veren daireler; şirketler, seyahat büroları, fabrikalar vb. "Özel Harp Dairesi"nin çalışma ve örgütlenme alanları içindedir.

Kamu ve kitle örgütleri "özel savaş" için hem istihbarat toplayabilecek, hem yığınların nabzını kontrol altında tutabilecek, hem devrimci faaliyetin kanallarına sızabilecek, hem karşı devrimin ideolojik-politik faaliyetini yürütmek, hem de bu kuruluşlar aracılığıyla toplum üzerinde dolaylı baskı uygulayabilen en elverişli araçlardır.

Bütün bunların merkezinde ise, dünya çapında "özel savaş"ın kurmayı olan CIA ve direkt kendisine bağlı -Özel Harp Dairesi gibi- istihbarat örgütlenmeleri "özel savaş"ı yürütme organlarıdır.

En genel tanımı ortaya çıkış koşulları, örgütlenme ve yürütme biçimleri bu olan "özel savaş"ı daha yakından ve özgün halıyla tanımak için, dünya örneklerine bakmakta yarar vardır.

DÜNYADA ÖZEL SAVAŞ ÖRNEKLERİ

İRAN

1953 yılında İran başbakanı Musaddık CIA tarafından tezgahlanan bir darbe ile devrildi. Darbeyi CIA adına örgütleyen, ABD eski başbakanlarından Roosevelt'in torunu Kermit (Kim) Roosevelt idi. CIA çevrelerinde "Bay İran" diye tanınan Kim daha sonra mukafat olarak Ortadoğu'da büyük çıkarları olan Golf Petrol Şirketinin başkan yardımcılığına getirilmişti.

Darbenin nedeni doğal olarak petrolün ulusallaştırılması idi. Musaddık İngilizlerin elinde bulunan Angola-İran Petrol Şirketinin elindeki rafinerileri ve petrol kuyularını devletleştirmişti. Bu girişim emperyalizmin bölgedeki çıkarlarını önemli ölçüde sarstı. Ve aynı zamanda yaşamasına müsaa-de edilirse, diğer bölge ülkelerine "kötü" bir örnek olacaktı.

İngiliz teknisyenleri olmaksızın Abadan'daki rafineriyi çalıştırmak mümkün oluyordu. Bu binlerce işçinin işsiz kalmasına yol açtı. İran petrolünün emperyalistler tarafından boykot edilerek satın almaya yaptırımının uygulanması ekonomik bunalmın derinleşmesine neden oldu. Bu gelişmelerin ortaya çıktığı sırada eski bir nazî işbirlikçisi olan içişleri bakanı general Feyzullah Zahidi içişleri bakanlığında istifa edince(!) mevcut bunalıma bir de hükümet krizi eklendi. Tüm bunlar Amerikalıların ve İngilizlerin, yönetimi devrilmesinin zamanı geldiği kararını alarak gerekli pratik adımlar atmaya yönelmelerine yol açtı.

Durumun elverişli olduğu tesbitinden hareketle Kim Roosevelt gizlice İran'a geldi ve ortadan kayboldu. Zira İran'ın yabancısı olmadığı için tannabilirdi. Kim'e Amerikalıların yanısıra iki İranlı gizli polisi sefi ile birkaç İran ajanı yardım ediyordu. Hedef, koşulları değerlendirilerek halkı Şah'ın yanına çekmek, Musaddık'ı sosyal dayanaktan yoksun bırakarak devirmektir. Bu çalışmalar sırasında, Amerikalı tümgeneral Norman Schwarzkopf da Tahrân'a geldi. Ziyaretin amacının "eski dostlarını" görmektir(!) olduğunu söyledi. Ama Norman Ortadoğu işlerinde uzman biri olarak daha önce Şah'ın gizli polis kuvvetlerini örgütlemeye görevini de yapmıştı. Esasen Norman darbenin iki numaralı tezgahçısıydı.

13 Ağustos günü Şah, Musaddık'ın görevinden alınarak, yerine Zahidi'nin atandığını bildiren bir kararname çıkardı. Kararnameyi tebliğe giden muhafız alayı komutanı Musaddık tarafından tutuldu. Bunu duyan halk sokağa döktüldü. Şah durumu kötüye gittiğini görünce Roma'ya kaçmak zorunda kaldı. Halk bunu Şah'ın heykellerini parçalayarak kutladı.

Gelişmelerin giderek kötüleştiğini gören Norman, Musaddık muhaliflerine el altından dolar dağıtmaya başladı. Bazı İranlıların bir gün içinde zengin oldukları görüldü. O günlerde Norman'ın CIA tahsisatından 10 milyon dolar dağıttığı söylenmektedir.

Ve 6 gün sonra yani 19 Ağustos'ta durum birdenbire değişti. Musaddık'a karşı olanlar kendi aralarında birleşmişlerdi. Bu arada

ordu ise, gösteri yapanları tutuklamaya başladı. Kim Roosevelt, gizli karargahından, İranlı ajanlarına, taraftarlarına sokaklara dökme emrini verdi. Ajanlar, Tahrân'daki spor kuluplerine giderek güreşçileri, boksörleri ve akrobatları caddelerde yürütmeye başladılar. Kalabalık gittide artarken, "yaşasın Şah" diye bağrışmalar duyulmaya başladı. Dağıtılan dolarlar etkisini göstermişti. Musaddık'ın kuvvetleri, bu çeşitli savaşlara alışkın Amerikalı ajanların fahişeleriyle ustalıkla hareket eden karşı-kuvvetler karşısında bozguna uğrayarak, Musaddık devrildi. Bunun üzerine Şah Roma'dan geri döndü. Böylelikle 1979'lara kadar süren azgın bir baskı, işkence ve katliam dönemi başlayordu.

GUATEMALA

1944'te büyük bir öğrenci ayaklanmasıyla devrilen diktatör Jorge Ubico'nun yerine 1954'lere işbaşına kalacak olan Jacobo Arbenz Guzman önderliğinde radikal-küçük burjuva iktidarı geçiyordu. Bu yönetim işbaşına kaldığı süre içinde bir dizi reformlar gerçekleştirdi. Bu reformlar arasında Amerikan tekelî olan United Fruit Kumpanyasının 900 000 dönümlük en verimli toprakları ile 40 milyon dolarlık yatırımını da kapsayan bir kamulaştırmada mevcut idi. Arbenz, United Fruit Kumpanyasının 3 milyon 200 000 dönümlük arazisini kamulaştırarak, köylüye dağıtmıştı. Bu reformlarla ABD'yi çileden çıkaran Arbenz, toplan ağına alındı. Bunun ardından ABD'nin aleyhine gelişmeleri ortaya çıkaran bu hükümet devrilmeli kararı, CIA'ya karargahından verildi.

United Fruit Kumpanyası bir muz tekelidir. Guatemala denilince akla kahve ve muz gelir. Ülkenin demiryolu şebekesinin %33'ü United Fruit'e, geri kalan tümü ise, yine Amerikan sermayesine aittir. Bu şirketler Amerika'da %38 kazanç vergisi öderler ama Guatemala'da ise, tek kuruş bile vergi ödememektedirler. Guatemala'nın en önemli limanı Puerto Barrios yine United Fruit'in idaresindedir. PANAM (Pan Amerikan Hava Yolları) ise, Guatemala hava yolları "AVITECA" da %25 pay sahibidir. United Fruit bu ülkede yaptığı toptan yatırımlarının %72'si oranında yıllık kâr sağlamaktadır. Bu kâr her türlü vergiden muafıtır. Ayrıca binlerce dönüm toprağı da ortaklıklıklarla işletir. Guatemala'da toprakların %70'inden fazlası nüfusun %2'sine aittir. Bu toprak sahipleri de ABD işbirlikçisidir. Ve reformlardan nasiplerini almaktadırlar.

Yukarıdaki etmenler ve gelişmeler zamanın başkanı Eisenhower'ı Guatemala'da yönetimin devrilmesi kararını almaya itmiştir. 1953 yılı sonlarına doğru alınan bu kararın hemen sonrasında CIA ajanı E. Peurifoy Guatemala City'e (başkentte) büyük elçi olarak atandı. Komplonun diğer jönlere ise, Guatemala'nın komşuları olan Costa Rica'daki ABD büyükelçisi Robert Hill ile Nikaragua'daki ABD büyükelçisi Tom Whelan idi. Komplonun yerli piyonu ise, 1950 yılında başarısız bir darbe girişiminden sonra Honduras'a kaçan Albay Carlos Castillo-Armaz'dı. Bu CIA'nın tercihi idi. Armaz bu arada 1957'de cumhurbaşkanı "seçilecek" olan Ydigoras ile temas halindeydi. Armaz CIA'nın yardımıyla karargahını Honduras'ın Tegucigalpa kentinde kurarak istila planlarına başladı. Bu hareketin merkezi Nikaragua'nın başkenti Managua idi. Ayrıca bu hareketi Nikaragua diktatörü Anastasio Somoza ile Dominik Cumhuriyeti diktatörü General Rafael L. Trujillo destekliyorlardı. İsyançılar, daha sonraları Küba Domuzlar Körfezi çıkarmasının üssü olacak olan, Somoza'ya ait bir çiftlik ile Managua gölü üzerindeki Monotambito adasında eğitiliyor, sabotaj ekiplerinin eğitimini Amerikan ordusundan emekli Albay Carl T. Struder yönetiyordu. Silahları Batı Almanya'daki H. F. Cordes Kumpanyasından geliyordu. Nikaragua'daki eğitimi "Albay Rutherford" takma adıyla Amerikalı bir CIA subayı yönetiyordu.

Darbe tamamen Amerika tarafından gerçekleştirilecek rağmen, bir halk ayaklanması süsü verilecek ve kuklalar işbaşına getirilecekti. Nitekim darbenin en önemli askeri unsuru CIA'nın hava kuvvetleriydi. Bunlar Managua havaalanında bulunan P-47 Thunderbolt ile C-47 nakliye uçaklarıydı. Ve pilotları Amerikalıydı.

1954 yılının Mart ayında Caracas'ta yapılan 10. Amerikalılararası Kon-

feransı'nda Guatemala aleyhine bir karar alınınca, Guatemala kendini savunmak için Çekoslovakya'dan silah satın aldı. Ancak silah alması haber alan CIA silah yüklü gemiyi havaya uçurdu. Bu bardağı taşırın son damlaydı. CIA faaliyetlerini hızlandırdı. Ve dev nakliye uçaklarıyla Nikaragua'ya silah yığmaya başladı.

1954 Haziran'ında Guatemala Hava Kuvvetleri Komutanı ile Guatemala'da uçuş dersleri veren Amerikalı bir pilot, Hava Kuvvetleri Komutanının özel uçağı ile El Salvador'a kaçarak sığınma istedi. Bu hareketin başladığını işaretledi.

Plan gereği Armaz, kendi komutasındaki 150 kişilik mültici "ordusu" ile Honduras Guatemala sınırını 6 mil geçerek, bekleyecek hükümet devrildikten sonra başkentte "muzaffer" bir yürüyüşle girecekti.

18 Haziran'da plan uygulanmaya başlandı. Armaz 150 kişilik "ordusu" ile sınırı geçerek beklemeye başladı. Aynı gün P-47'ler Guatemala'nın, Pasifik Kıyılarındaki önemli limanlarından Son Jose'yi bombardıman etti. Hükümet yabancılardan istilânı başlatmış, ABD dışişleri bakanlığı ise, "halkın hükümeti karşı ayaklandı" bildirdi. Gazeteciler savaşı izlemek için Guatemala ve Honduras'a akin ettiler, ancak ortada savaş falan yoktu. Sadece CIA uçaklarının hava bombardımanı vardı. Armaz ise, sınıra yakın bir yere yerleşmiş bekliyordu.

İlk gün başkent üzerine sadece propaganda broşürleri atılmıştı. Daha sonraki günler ise bomba. Ama iki P-47 isabet alınca işler değişti. Birleşmiş Milletler'de, Guatemala delegesi, iki Amerikalı pilotun ülkesini bombardıman ettikten sonra Meksika'ya zorunlu olarak iniş yaptıklarını açıkladığından, Amerikan delegesi, "durumun Guatemala'daki halkın hükümeti karşı ayaklanmasından başka birşey olmadığını" açıklamasında bulunuyordu. Oysa durum tam tersiydi. Çünkü o sıralarda CIA müdürü Allen Dulles, Eisenhower'ı daha fazla uçak vermesi için ikna etmeye çalışıyordu. Uluslararası hukuk gereği uçakların ABD mülkietinden çıkması gerekiyordu. Uçakların Nikaragua'ya verilmesi kararlaştırıldı. Peşin ödenmesi gereken 150 bin dolar CIA fonundan bu ülkeye el altından ödendi ve uçaklar Nikaragua'ya aktarıldı.

Ekonomik sabotaj ve psikolojik savaş hızlandırdı. Önce başkentteki benzin depoları havaya uçuruldu. CIA tarafından haberleşme bozuldu. Cephe ile karargah arasındaki haberleşmelerin sürdürüldüğü an frekans üzerinden yenilgi haberleri gelmeye başladı. Bu gelişmeler devlet başkanı Arbenz'in moralinin bozulmasına ve boyun eğmesine yol açtı. ABD elçisi, dışişleri bakanı ve silahlı kuvvetler komutanı ile görüştüğünden sonra Arbenz radyodan istifasını verdi. Yerine Silahlı Kuvvetler Komutanı Albay Diaz geçti. Diaz "Guatemala'yı işgale gelen korsanlarla savaşın devam edeceğini" açıklayarak, "Albay Arbenz görevini bitirmişti. Şimdi aynı işi ben devam edeceğim" diyordu. Bu açıklamada Diaz'ın işi pek kavramadığını gösteriyordu. Bu durum CIA'yı telaşlandırdı. O kadar ki, elçi beline silah takarak olaya bizzat katılmak, müdahale etmek gereğini duydu. Ve nihayet ertesi gün radyo istasyonu ve askeri tesislerin bombalanması, tesirini gösterdi. Bir günlük başkan namurlar eşliğinde görevinden ayrıldı. Yerine ABD'nin onayıyla Monzon geçti.

Geriye Monzon ile "muzaffer kurtuluş ordusu"nun başı Armaz'ı uzlaştırmak kalıyordu. El Salvador'da Monzon ile Armaz, ABD elçisi gözetiminde 2 Temmuz 1954'de barış anlaşmasını imzaldılar. Ve Armaz Guatemala City'e döndü. Ama "muzaffer ordusu"nun başında değil, ABD elçisinin yanında, uçakla.

ABD dışişleri bakanı Dulles'in (CIA'nın müdürünün kardeşi) açıklaması ise, utanmazcaydı. "Guatemala'daki mücadele (abc.), Amerika kıtasında yuvаланmak isteyen Kremlin'in şeytanca amaçlarını bir kez daha dünyanın gözleri önüne sermiştir. Guatemalalı yurtseverler Albay Armaz'ın önderliğinde komünist yönetime karşı ayaklanmışlar, böylece durum, bizzat Guatemalalıların tarafından düzeltilmiştir." (!)

İşbaşına gelen cunta, okuma yazma bilmeyenlerin oy hakkını iptal etti. Bu ülke nüfusunun %70'i oranında denkti. Nüfusun %60'ını oluşturan kızdillerilerin hemen hemen tümü bu hakkı yitirdiler. Cunta 8 Temmuz'da Armaz'ı cumhurbaşkanlığına getirdi. İlk iş Anayasanın iptal edilmesi oldu. Vaad edilen seçimlerde Armaz'ın tek aday

oylamanın "si" ya da "no" (evet-hayır) biçiminde tercih edilmesini ve nüfusun %30'unun katılabildiği için cumhurbaşkanı "seçildi".

Çok geçmeden "Komünizmle Mücadele Komitesi" kurularak polis devletine dönüştü. İlk elden Unita Fruit Kumpanyasının el konular 3 200 000 dönümlük araziye köylülerden geri alınarak şirkete iade edildi. Sendikalar kapatıldı. 1 hafta içinde 4000 kişi tutuklandı. Ağustos ayının sonunda anti-komünist koruma yasası yürürlüğe sokuldu. Bu yasaya göre gizli toplantılar yaparak herhangi bir kimseyi komünist ilan etme yetkisi olan Savunma Komiteleri (kontr-gerilla bn.) kuruldu. Bu komitenin kararlarına itiraz yoktu. Bu komitenin fişlediği kişilerin hiçbir tahkikat yapılmaksızın altı ay kadar tutuklanabiliyorlardı. 4 ay içinde 72 bin kişi fişlendi. Komite üyelerinden birisi hedefin 200 bin kişi olduğunu söylüyordu.

1954 darbesi sonrasında ülke Amerikalılarla doldu. Guatemala'lı subaylarla Amerikalılar ortaklaşa büyük bir kumaraneye açtılar. Ancak şikayetler üzerine Armaz kumarhaneyi kapattı. Bu tavrı hayatına mal oldu. Çünkü çok geçmeden Temmuz 1957'de saray muhafızlarını öldürüldü! Yerine Küba Domuzlar Körfezi çıkarması için CIA'ya eğitim üssü veren Ydigoras seçildi. Ama onun bu fedakarlığı (t) bile ABD'nin ona sahip çıkmasını yetmedi. Zira 1963 Mart'ında Albay Enrique Perolta'nın ayaklanmasıyla devrildi. Washington yeni yönetimi iki hafta sonra tanıdı.

VIETNAM

7 Mayıs 1954'de Fransızların Dien Bien Phu yenilgisinden sonra Vietnam'dan geri çekilmek zorunda kalması, dünyanın yeni jandarması ABD'yi rahatsız etmişti. Bu geri çekilme Güney Vietnam'ın da "komünist egemenliğine" girmesiyle sonuçlanabilirdi. Zira bir Fransız kuklası olan imparator Bao Dai halkın gözünden düşmüştü. Güney'de yitirilmesi bütün Hindicini'nin emperyalizm için yitirilmesinin başlangıcı demekti.

Tüm bu gelişmeler frenleyebilecek, halkın desteğini kazanmış bir lider gerekiyordu. Böylece bir yol ABD'nin izlediği yeni-sömürgecilik politikasının askeri stratejisi ile de uyumluluk sağlıyordu. Yani suya sabuna dokunmadan mevcut koşulları kuklaları aracılığıyla lehine çevirebilecekti. İşte CIA böylece bir noktada devreye girdi.

1950-54 yılları arasında ABD'de yaşamış bulunan Ngo Dinh Diem, ABD'nin aradığı ölçülere uyan bir tipti. Bu aynı zamanda Kuzey Vietnam'da mücadelenin sürdüğü yıllarda, Ho Chi Minh'in yaratacağı tehlikelere ilişkin ABD'yi uyarıyordu. CIA'nın Ho Chi Minh'e alternatif olarak çıkarmayı düşündüğü kukla, Diem'di. 1954'de Amerika'da, geri dönen Diem'i imparator Bao kendisine başbakan atamıştı. Ancak halkın nezdinde ypranmış olan imparatorun dolaylı kendisi de tepkilere hedef oluyordu. Nitekim darbe girişimi ile karşı karşıya geldi. Bu tehlikeyi CIA'nın desteğiyle savuşturdu. Böylelikle ABD ilk adımı atmış oldu. ABD doğal olarak arkasını da getirecekti.

İlk iş olarak CIA, Filipinler'de gerilla savaşını bastırabilme becerisini göstermesi ajansı Edward Lansdale'i Vietnam'a yolladı. Lansdale Diem'i referandum yapmaya teşvik etti. Referandumda, halk Fransız kuklası imparator Bao Dai ile ABD kuklası Diem arasında tercihe zorlandı. Sonuçta Diem, oyların %98'ini alarak Cumhurbaşkanı olurken, yanında, bir CIA ajanının hiç eksik olmadığı kardeşi Nhu'yu da kendisine siyasal danışman olarak atadı.

Birinci adım atılmış, halkın "desteğini" alan bir lider işbaşına getirilmişti. Şimdi ikinci adım olan "Vietkong yayılmacılığının engellenmesi" için gerekli önlemler alınmalıydı. Bunun için ABD Diem rejimine yoğun bir askeri ekonomik yardım yapmaya başladı. Amerikalı danışmanların "yardımıyla" Vietminh unutturulmaya başlandı.

Baskı ve işkencenin dozu artırıldı. 1959 yılında 10/59 kanunu (ki, "devlete karşı suç işlemeye" niyeti olanlar bile ölüm yada müebbet hapis cezasına çarptırılabilirdi) çıkarıldı.

"Eski direniş hareketine en ufak bir sempati ya da hükümete karşı en küçük bir direnme durumunda, derhal 10/59 kanunu uygulanıyordu. Baskı ve Diem rejiminin halkın iyiliği için çalıştığı yolundaki demagogi manevralar, birlikte sürdürülüyordu. Örneğin, direnme hareketi sırasında dağıttığımız araziye -Huong Tra kurtarılmış bir

bölge idi, o zaman- kamulaştırılıp, bunun dörtte birini, halkın hizmetine sunmak üzere yeniden kilise ve pagodalar yapmak için ayırdılar. Geriye kalan "hizmetlerinin karşılığı" olarak Diem'in "bekillerine" verildi. Yollar, köprüler yaptılar ve ana cadde üzerinde oturanları, evlerinin dışını onarır, boyamaya, zengin bir ev görünümü vermeye zorladılar. Ev sahipleri ne denli fakir olurlarsa olsunlar, bunu yapmak zorundaydılar. Eğer paralarını denkleştiremezlerse, otomatik olarak "Vietkong" sayılıyor ve ortadan kaldırılıyorlardı. Gece gündüz demeden, halkın aklına, Vietminh'i tamamen unutmaları gerektiğini sokmaya çalışıyorlardı." (Nguyen Mau, bir NLF kadrosu, Aktaran Burchett, Vietnam Kazanacak, S.62)

1954-59 yılları arasında Diem'in polisi Fransızlara karşı yürütülen mücadelede yer alanları tesbit ederek fişledi, dosyaladı, takibata girişti, ele geçirdiklerini tutuklayarak imha etti. Bu ilan edilmemesi ve tek yanlı yürütülen bir savaş uygulamasıydı.

İstisnasız bütün ülkelerde devrimci harekete yönelik uygulanan baskı, genellikle birbirine benzer. İlk önce tutuklamalara işe başlanır. Yakalanan devrimci militanlara işkence ve insanlık dışı baskı uygulanır. Bunu idamlar ve ağır cezalar izler. Dışarda ise azgın bir terör sürdürülür. Bunda amaç gözdağı vermektir. Bunlar "yasal" çerçeveye içinde sürdürülme olanağına sahip değilse. Yeni sömürgelede görülen ölüm mangaları, intikam tuğayları gibi, kontr-gerilla ile gerçekleştirilir. Tüm bunlarla sahte alınmazsa terörün ucu yavaş yavaş kitleye uzanır. Kitle buna rağmen direnişe devam ederse, mal yağmalama, ırza geçme, toplu öldürmeler denir. Yine sonuç alınmazsa ordu kademe kademe devreye sokulurak halka yönelik sürdürülen savaş giderek açık bir nitelik kazanmaya başlar. Vietnam'da da izlenen süreç böyledir.

Başlangıçta baskı, işkence ve terörün çapı sadece devrimcilerle sınırlıdır. Devrimci hareket kitleleşme mücadelesi veririrken, karşı-devrim buna karşı önlemlere başvuracaktır. Bu dönemde sahte örgütler devrimci çalışma ortamı sulandırarak çalışır. Örneğin ilk dönemlerde Diem'in görevlendirdiği ajan-provokatörler halkın içine NLF'liler olarak giriyor, saf kişileri kandırarak tesbit edip tutuklanmalarına yol açıyorlardı. Böylelikle çalışma ortamı bulanıklaştırılarak halkın içinde kimin gerçek devrimci, kimin ajan olduğunu dair halkın kafasında kuşku yaratılmak amaçlanmaktaydı.

Diem iktidarının izlediği "olağan" baskı tedbirleri NLF (Ulusal Kurtuluş Cephesi)'nin gelişmesini engelleyemeyince "olağanüstü" baskı uygulamaları içine alan "özel savaş" uygulamasına geçmiştir. Bunun nedeni başlangıçta gerilla yöntemleriyle savaşan NLF kuvvetlerinin 1959'dan sonra mücadelelerini çapımı genişletmeleridir. 1961 yıllarına ulaştığında Diem Güney Vietnam'ın sadece 1/3'ne hükmedebiliyordu. Sürekli artan askeri ve ekonomik ABD yardımları, başaşağı gidişi durduramıyordu.

İşte bu noktada uygulamaya sokulan "özel savaş" a dair Giap sunları şöyledir: "...ABD emperyalistleri ülkemizin Güneyine müdahalelerini açık bir şekilde arttırdılar. 1961 Mayıs'ında, ABD Başkan yardımcısı Johnson ile Ngo Dinh Diem arasında tek yanlı bir askeri antlaşma imzalandı, daha sonra Staley Taylor planı ortaya çıktı ve Saygon'da general Pau Herkins komutası altındaki ABD Askeri Kumandanlığı güçlendirildi. ABD emperyalistleri ve uşakları, Güneyi, ulusal kurtuluş hareketini bastırma amacını güden sözde "özel savaşları"nda bir deneme tahtası gibi kullanmak için, Güney'de "habersiz savaşı" başlatmaya karar verdiler.

"Kısacası, bu "özel savaş" planı yani Staley Taylor planı üç aşamalıydı. Birincisi: Güneyi "pasifleştirme", Kuzey'de casus-komando şebekesini kurmak, ikincisi: Kuzey'deki sabotaj faaliyetini arttırmak, ekonomiyi ıslah etmek ve Güney'deki kukla askeri güçlerin sayısını çoğaltmak, sonuncusu da: Güney'in ekonomisini geliştirmek ve Kuzey'e saldırımlar şeklinde idi." (Giap, Halk Savaşının Askeri Sanatı, S.195-96)

"Özel savaş" Vietnam'da nasıl uygulanı? Hangi gelişmelerden faydalandı, ne tip örgütlenmelere başvuruldu? İlk aşamayı Giap şöyle anlatmaktadı:

"Birinci aşamayı gerçekleştirmek için (en önemli aşama kabul ediliyordu); ordunun etkinliğini arttırmak, donatımını geliştirmek, nüfusun büyük bir kısmını tedricen bir araya toplamak ve kontrol etmek amacını güden "stratejik köycükler" "devlet politikasının" uygulamasını ve kukla silahlı kuvvetlerin savaş kapasitesinin artırılması gibi, bir seriyi yöntem üzerinde çalıştılar. ABD emperyalistleri, Ngo Dinh Diem yönetimine, başta askeri yardım olmak üzere, çok yönlü yardımlarını arttırdılar. Onsekiz ay içinde, yani 1962'nin sonuna kadar, sayıca son derece artırılmış bulunan gerici askeri kuvvetlerin halkın siyasi ve askeri devrimci kuvvetlerini kesinlikle ezeceğini ve aynı zamanda, Güney'deki indört milyon yurttaşımızı çoğunu sürüler halinde "stratejik köycüklere" toplayıp sıkı bir göz altına alabileceklerini ve gerilla grupları ile her türlü bağlantıların kesebileceklerini; bütün Güney Vietnam'ı "pasifleştirileceklerini" böylece ilk aşamanın tamamlanmış olacağını hesapladılar." (aynı eser, S.196)

Bundan "stratejik köycükler" in "özel savaşın" belkemiği olduğu anlaşılmaktadır. Zira kısa bir süre içinde nüfusun %90'ını kapsayacak bir biçimde onyedi bin "stratejik köycük" kurulmuştur. Bununla Güney Vietnam adeta bir hapishaneye çevrilmiştir. Çünkü bu köycükler daha çok bir toplama kampını andırırmaktadı. Çevresi dikenli teller ve mayınlarla kaplıdır. Böylelikle hem köye dışarıdan sızmalar önlenecik, hem de gerillalarla halkın ilişkisi kesilince "suçu kesilmiş balık gibi" avlanabilecekler! Su kesilmiş, ama "balıklar" yeni havuzlara suyla karşı karşıya ve geriye boş havuzda "balık" kalmamıştır. Halk neredeyse gerilla oradadır.

"Stratejik köyler" programı Uluslararası Kalkınma Örgütü (AID) adına "eski" bir CIA ajanı tarafından yürütülmekteydi. Köylüler sözde buralarda "Vietkong teröründen" korunuyorlardı! Ama tüm demogözü ve baskılar gerçeği örtbas edememiştir. NLF bu köycüklerle çalışmalarını aksatmadan sürdürmüştü, politik çalışmalar 1963 yılında silahlı direnişe dönüşmüş ve birçok köycük yerle bir edilerek halk özgürlüğe kavuşmuştur.

Bu köylerde çalışmış bir NLF kadrosu olan Nguyen Mau, halkın devrimcilerle nasıl sahip çıktığını ve kendilerine ölüm pahalarına dayatılan kuralları tanımadığını ve uymadığını şöyle anlatıyor: "Bu köylerde yaşayanlar "bir yabancı gördüğünde saldırmak ve onu bağlamak için sopa, ip ve fener bulundurmamak zorundaydı. Çan çalarak ya da tahtaları birbirine vurarak ses çıkarmak ve bütün güçleri ile "Vietkong" diye bağırarak, ellerinde meşalelerle yabancıyı yakalamak için davranmalıydılar. İçimizden birisi görüldüğünde, genellikle yaparlardı bunu. Ancak, değişmez bir şekilde, birbirlerinin üzerine düşer, beşi on birinden bağırması başlardı. "Bu yönü gitti... Hayır, hayır şu yanal" Gerçek yön hariç her yana koşuşlardı." (Vietnam Kazanacak, S.63)

"Stratejik köycükler" programının daha doğrusu "özel savaşın" iflası, Diem'de sonu demekti. Çünkü bağımsızlıklar Diem ile ABD'nin arasında açılıyordu. Hatta 1960'da yapılan darbe girişimi sonrasında CIA'nın olduğunu kardeşi Nhu açıkça iddia etmekteydi. Bu politikanın iflası ABD'yi bizzat savaşa katılmak zorunda bırakacaktı. Bundan dolayı ki, ABD ve Diem tüm güçlerini "özel savaşın" başarısına hasrettiler.

"Özel savaş"ın değişik yöntem ve taktikleri de "stratejik köycükler" in yanısıra uygulanmaya sokuldu. Bu sürdürülen baskıların yanısıra ajan-muhbir ağıni genişletmekti. Bu ağ aynı zamanda terörün yürütücü organları idiler.

"Baskı, yüksek düzeyde, yarı askeri organlar ve Diem yönetiminin gizli polisi tarafından sürdürülüyordu. Daha alt düzeylerde ise, savunma birimlerinin başkanı bu işi gerçekleştiriyordu. Halk bu iki farklı düzeydeki baskı arasında eziliyordu. Karşılıklı komşu bildirim" örgütleri kurulmuştu. Her beş ya da altı ailenin oluşturduğu bu örgütlerde, her davranış, ziyareti ya da şüpheli sohbetleri rapor etmekle yükümlü bir kideiml bulunuyordu. Kideiml, otoritele istediği anda sorumluluğundaki kişilerin nerede olabileceğini söylemek zorundaydı. Herhangi bir yabancının varlığı derhal haber verilmeliydi." (Aynı eser, S.62, 63)

En önemli taktiklerden birisi de, "böl ve yönet" uygulamasıdır. Laos, Vietnam'ın hem Kuzeyi hem Güneyi ile sınırdır. Gerillalar ikmallerini hem doğrudan, hemde Laos

üzerinden Kuzey ile bağlantı kurarak sürdürmekteydiler. Ancak Güney'in Laos ile sınırı aynı zamanda coğrafik olarak dağlık ve stratejik bir bölgedir. Ayrıca buralarda yaşayan kabileler, Vietnam'daki çoğunluğu oluşturan Kinh ile Viet'lerden degilliler ve bu çoğunluğa karşı haklı ve tarihi nedenlere dayanan güvensizlik beslemekteydiler. Özü tanıma "Vietnamlıları Vietnamlılara kırma" olan "özel savaş" için işkırkırtılması ve derinleştirilmesi gereken bundan daha iyi bir çelişki olamazdı. Çünkü dağlar tarih boyunca Vietnamlıları yalnızca vergi toplayan ya da peşlerini brakmayan polis veya asker olarak tanımaktaydılar.

Eğer ABD dağlı kabile halklarını örgütleyebilirse, hem savaşı ve yeni bir güce sahip olacak, hem NLF'nin ikmal yollarının önemli birini kontrol altına almış olacak, hem de ulusal birliğin oluşumunun önüne bir set çekmiş olacaktı. Ayrıca bölge dağlık bir alan olması nedeniyle kontrol altında tutulması gereken önemli stratejik noktayı da oluşturmaktaydı.

Dağlı kabileler "özel savaşın "özel kuvvetleri" programına göre örgütlendirilmeye başlandı.

"Özel kuvvetlerin esas görevi, CIDG (Sivil Düzensiz Savunma Grupları) programını yürürlüğe koymaktır. Bu, 1961'de Vietnam'daki çeşitli dağlı kabileler türünden, etnik grupları örgütlemek üzere başlatılmış bir programdır. Zamanla Hoa Hoa ve Cao Dai ile Vietnam'daki Kamboçya asıllı kabileleri de içine aldı. Ana amaç, dağlılardan işe başlatarak, Saygon rejimine karşı girişilen mücadeleyi etkisiz kılmaktır. Dağlılar, etnik Vietnamlılar ve Saygon hükümeti arasında daima sorunlar vardı." (Donald Duncan, Aktaran Vietnam Kazanacak S.163-64)

Bu iki biçimde gerçekleştirildi. Birinci, "Köy savunma" veya "öz-savunma" birlikleri oluşturma ile, ikincisi, "özel kuvvetler" istihbarat toplama faaliyeti.

"Köy savunma" birlikleri oluşturulması aynı zamanda 1954 Cenevre Antlaşmasına da (Fransa'nın geri çekilmesiyle imzalanmıştır) uyuyordu. Zira bu antlaşma gereği Güney'de 685'den fazla "yabancı" asker bulundurulmayacaktı. Ama daha bu uygulamaların sürdüğü yıl olan 1962'de bile Vietnam'da 4 bin Amerikan askeri bulunmaktaydı. 1963'de bu sayı 16 bin, 1965'de 250, 1967'de 400, 1969'da 550 bine ulaşmıştı. Kukla ordu ile 1 milyonu aşırıyordu. Kuvvetlerin sürekli artışı ABD'nin çırpındığı daha fazla batığı bir bataklıkla gömülü olduğunu göstermekteydi.

Ama sözde "köy savunma birlikleri"nin kuruldukları kamplar köylerin dışında inşa edilmekteydi. Bu kamplar mayınlar, dikenli teller ve kazıklarla korudukları! köyden izole edilmekteydiler. Yine bu "savunma birlikleri"nde yer alanlar, birakalım o köyden olmasını o kabileden bile değillerdi.

Bundan şu sonuçlar çıkmaktadı: "Bir, ABD uzun zamandan beri dağlıları kullanmaya ilgi göstermekteydi. İki, bir bölgedeki dağlı birliklerinin bir başka bölgedeki kabile halkına tahakküm etmesi istenmekteydi. Üç, yani özel kuvvetler programına dahil Güney Vietnamlı askerler dağlıları ezme için kullanılmaktadı. "Böl ve yönet" politikasının bundan daha açığı seçik bir başka örneğini bulmak pek kolay olmasa gerek." (Aynı eser, S.165)

ABD, dağlılara yaklaşırken, NLF'nin özerk bölge önerisinin kabile halkları tarafından benimsendiğini çok iyi biliyordu. Bunun için dağlı kabilelere yönelik faaliyet Saygon yönetimi dışında doğrudan kendilerine bağlı bir özerklik vaadiyle yaşıntılar.

Dağlı kabilelerin örgütlenmesinde ki diğer bir amaç ise, oluşturulan bu kamplardan tüm ülkeye yayılan bir istihbarat ağı örgütlemektir. Çünkü Vietnam haberalma kaynaklarına Amerikalılar fazla güvenmiyorlardı.

Bu kabile halklarından oluşturulan "özel

* Donald Duncan bir "özel kuvvetler" çavusudur. Güney Vietnam'daki görevi haberalma uzmanlığıdır. Duncan, Kuzey Carolina, Fort Brogg'daki F. Kennedy Özel Savaş Okulunda öğretim görevlisi olarak çalışmış ve birçok nişana sahiptir. Özel Kuvvetlerin faaliyetleri ile ilgili olarak, General Maxwell Taylor, Büyükelçi Lodge, General Westmoreland gibi subaylarla hatta Savunma Bakanı Mc Namara ile bfringlerde bulunmuştu. Vietnam Savaşı ile ilgili olarak toplanan Uluslararası Savaş Suçları Mahkemesinde yargılanarak mahkum edilen ABD'ye ilişkin tanıklık yapmıştır.)

kuvvetler" modern silahlarla donatıldılar. 1961'de 150 bin dolar olan fon, 1963'de 4.5 milyon dolara yükseldi. İri yarıyañk kimselerden seçilerek oluşturulan bu kuvvetler, havadan indirme taktiklerine göre eğitilmişlerdi. Kuzey Vietnam veya Laos'a yapılacak saldırılar sırasında havadan indirme amaçlanıyordu.

"Stratejik köyçükler" politikası iflas eden ABD, bunda da yenik düştü. Çünkü dağılırın önemi çok önceden kavrayan Ho Chi Minh, daha Fransızlara karşı direniş mücadelesinde iken bu kabilelerin içinde uzun vadeli çalışmalar yapmak için gönüllüler yollamıştı. Şimdi 13-14 yıl sonra bu çalışmaların ürünlerini topluyordu NLF. ABD'nin Vietnam halkı için bir "Truva atı" olarak örgütleme istediği dağılır, kendileri için bir "Truva atı" olmuşlardı. NLF sempatisan kabileler ayaklanarak kamplarda isyan başlatırlar. Birçok Amerikalı asker ve uzman bu isyanlar esnasında tutuklandı ve öldürüldü.

Evet ama, böylesine zor bir görev nasıl gerçekleştirildi. Yakınları Fransızlar tarafından öldürülmüş çoğu gönüllü, Ho Chi Minh'in çağrısı üzerine bu görevi üstlenmişlerdi, ama uzun yıllara dayalı gövzenışik nasıl aşılacaktı? Bu kabilelerin çoğunun dili yazılı değildi, büyük bir kısmının dilini bile öğrenmek zordu.

Tekrar güven kazanmak için, çok uzun bir zaman ve insan üstü bir çabaya ihtiyac vardı. Böylesi bir çaba onların göreneklerine uyma olan sağ istediği, bazı durumlarda dışlarını sökmek, çiğ et yeme, dillerini öğrenme ve bu temelde sorunlarını inceleme ve, sabır gerektiriyordu. "Ancak, şu da bir gerçekti ki, kabileler Güney Vietnam'daki en stratejik bölgeleri ellerinde bulundurmaktalar. Bu bölgeler devrimci üsler oluşturmaları için en elverişli ve düşmanın eline geçmesi gereken en önemli mevzilerdi. Yüksek Platoları ele geçiren ve orayı emin bir üs bölgesi haline getirmeyi beceren bir istilacı, Güney Vietnam'ı, Kambocya'yı, Laos'u ve Kuzey Vietnam'ın güney kesimini tamamen egemeliği altına alabilir. Fransızlar ve daha sonra Amerikalılar bunu çok iyi anladılar." (Vietnam Kazanacak, S.161)

İlk direniş esnasında kabileler içinde örgütlenme düşüncesi sadece, Güney'i kurtarma esnasında destek alınacak bir güç kaynağı olarak görmekten ileri gelmiyordu. Kabilelerin isteklerini ve sorunlarını bilmek çözmek ve cevap vermek gerekirdi. Bunun için ilk çabalar daha çok onları tanıma niyetinde ön bir çabaydı. Daha sonra diğer Vietnam toplumu ile aynı yaşam seviyesine ulaşmaları için sağlık ve eğitim hizmetleri götürmek amaçlanıyordu. Ama herşeyden önce güvenlerini kazanmak gerekliydi. NLF kadroları örnek davranış ve yaşam tarzları, insanüstü çalışmalarını ile güven kazanır, dillerini, tarihlerini öğrenirler, kökleri çok derin olan kabileler arası çatışmaları çözümler ve böylelikle Vietnamlılara karşı gövzenışikli ortadan kaldırmaya çalışırlardı.

Böylesi uzun bir zaman ve sabır gerektiren çabanın önemi bir başka açıdan Tran Dinh Minh şöyle ifade ediyor: "Bir kez güvenlerini kazanırsanız, sonsuza dek sürer bu... öteki halklardan kolay kolay rastlayamayacağınız kadar gelişmiş ketumluk, incelik ve sadakat duygularına sahiptirler. Güvencikleri bir kadronun onlara söylediklerinden bir tek sözcük bile kaçırmasızlar ağızlarından. Hatta en vahşi işkence altında bile olsalar ne bir sır, ne de bir kadronun nerede olabileceğine ilişkin bilgi verirler." (Aynı eser, S.160) Tran Dinh Minh bunları söylediğinde yıl 1963'dü. Ve o, 14 yaşında iken tam 14 yıl önce onların arasına gönüllü olarak gitmişti.

İzlenen tüm bu yöntemler sonsuzsuz kaldıkça baskı, zulüm, katliam sonu tanınamaya başladı. Çeşitli yol ve yöntemlerle dize getirilemeyen Vietnam halkı bu psikolojik terör ve ölüm korkusu ile teslim alınmak istendi. Ve "Denizi kurut, balığı yakala" yöntemi devreye sokuldu. Buna göre, "hepsini öldür, hepsini yak, hepsini yoket" sloganı tarama operasyonları ile NLF denetimindeki bölgelerdeki tüm canlılar kadın, erkek, çocuk, yaşlı, bitki, hayvan ve her metrekare başına tonlarca bomba ve kimyasal zehirli maddeler yağdırıldı. ABD'lilere göre, bu hızlandırılmış pasifikasyondur. Eğer Vietnamlılar ölmek istemiyorlarsa, "Mülteci Kabul Merkezleri"nde kölece bir yaşamı seçmek zorundaydılar. Bu kamplarda ise açlık ve hastalık, yani ölümün diğer adı kolgeziyordu.

ABD basını utanmazcasına, sözkonusu bombardımanlardan Vietnam köylülerinin şikayetçi olmak bir yana, hoşnut oldukları yalanları ileri sürüyordu. Newyork Herald Tribune'de çıkan bir makaleye göre bir grup psikolog, Vietnam'da bombardımanlara karşı, köylülerin tepkisini ölçen bir kamuyu yıklaması yapmış ve köylülerin hoşnut olduğu sonucuna varmışlar! Bu deli saçması, Vietnam'da "Denizi kurutmak" için yeterli bir bahane olarak söz konusu makale yazarları tarafından ileri sürülmüştür.

Ama gerçek hiçte öyle değildir. Yürütülen psikolojik ve moralmen yıpratma ve ölüm korkusu kampanyası bu iddiayı yalamamaktadır. Bombalanan alanlara önceden uçakla atılan bildirilerde şunlar yazıyor:

"Herğün, her hafta, her ay, yoldaşlarımızın, üs kamplarımızın, tünellerin daha çoğu ortaya çıkarılıyor ve imha ediliyor... Yalnızca ÖLÜM var yakınınızda. Uçakları duyuyor musunuz? Bombaları duyuyor musunuz? Bunlar ÖLÜMÜN: SİZİN ÖLÜMÜNÜZÜN sesidir. Yaşamak için şimdi kaçın."

"Köyler üzerine atılan tipik bildirilerden birisi bu. Kağıdın yazılı olmayan arkasında da, okuyanı korkutmak için, barsakları dışarı çıkması bir bomba kurbanının ya da ölümün bir başka tanımının fotoğrafı basılmış. Fakat, Saygın denetimindeki bölgelere kaçmaktan başka bir yöntemle ölümden kurtulmaya çalışmak suç kanıtı oluşturmuyor. Bombardıman atılma sırasında, bir köylünün bombadan ya da makinalı tüfek mermisinden kaçması suç kanıtı ve öldürülmek için bir bahane oluyor. Amerikalıların köye girişinden hemen önce gerçekleştirilen hava ve topçu bombardımanı sırasında barınağa saklanan herkes otomatikman, kapana kısılmış bir fare gibi gazlanacak bir "Vietkong" sayılıyor. Hatta, böyle bir barınağa sahip olmak bile suç" (Vietnam Kazanacak, S.126,127)

Ama Amerikan kamuyu "Vietkong Teröründen Kaçan Mülteci Merkezi"ndeki sayının sürekli arttığı masalıyla avutuldu. Evet, bir kaçış vardı ama, bunun nedeni "Vietkong Terörü" değil, ABD'nin B-52 bombardıman uçaklarının bombardımanıydı.

Bunların hiçbirini fayda vermedi. Diem, kuklalığını başlarıyla yerine getiremeyişinin, yani "özel savaşın" başarısızlığını hayatıyla ödedi. 1963 yılı Kasımında yeni CIA'nın tezhahladığı bir darbeye devrilerle öldürüldü! Darbeler darbeleri izledi, "özel savaş" önce "sınırlı savaşa" sonra açık savaşa dönüştü. Artık ABD, kuklaları aracılığıyla değil, doğrudan savaşıyordu. Bütün çabalar sonuçuş kaldı ve 30 Nisan 1975'de ABD çaresiz olarak Vietnam'dan geri çekildi. Vietnam artık özgürdü.

Aslında, ABD daha 1963'lerde kaybetmiş savaşı zoraki sürdürmüştü. Bunu NLF'nin başkanı Nguyen Huu Tho'dan öğrenelim: "Savaşlar, bazen santraç oyununa benzetilir. Fakat, Vietnam'daki savaş kesinlikle bir santraç oyunu değil. Pentagon, ABD birliklerini iş koşmaya karar verdiğinde, bunu 'özel savaş'ı zaten kaybettikleri için yaptı. Santraçta eğer yenilirsene, tahtanın tümünü baştan aşağı temizlersin. Her iki taraf da, adamlarını toplar ve yeni bir oyuna başlarsın. Savaşta iş böyle değil bu. Amerikalılar kendi askerlerini 'sınırlı savaş'a soktuklarında, bizim adamlarımız santraç tahtasında zaten yenen durumundaydı. Bizim denetimimiz altındaki bir pozisyona, askeri terimlerle söylersek, stratejik inisiyatifimiz elimizde tuttuğumuz bir pozisyona girmek zorunda kalmışlardı. Piyonlarını ve generallerini nereye yerleştirecekleri konusunda çok sınırlı bir seçme özgürlüğüne sahiptiler. Bir sınır çizip, 'bunun Güney'i sizin, Kuzey'i bizim. Savaşalım ve kimin kazanacağını görelim' diyecek durumda değillerdi. Parçalanmak olan kukla ordunun hala elinde tutulduğu ve ayrıca Amerikalıların güvenli hale getirmek ve bunu sürdürmek için çok büyük bir bedel ödemeye hazır olduğu birkaç pozisyona, ancak hareket edebildikleri. Emniyeti aldıkları pozisyonlarda derhal kuvvetlerimizce çember içine alınıyordu." (Aktaran Burckett, aynı eser, S.81)

Peki Vietnamlıları böylesine korkusuzca kendilerinden her bakımdan üstün bir düşmana karşı zafere götüren güç neydi? Bunun da cevabını bir Vietnam köylüsünden alalım: "Benim halkım her zaman buradaydı. Babam, onun babası ve dedemin babası

geriye sayabildiğimiz kadariyle hepsi. Yankee seytanları, bombaları, mermileri ve tanklarını mezarları parçalamaya bile, onların kocağim burada gömülü. Burada yaşayacağım ve burada savaşacağım. Yankee bombalarıyla ya da mermileriyle ölürsem, en azından kemiklerim atalarımın ile aynı toprak parçasında kalacak... Biz Cu Chi'liyiz, ot, kök yeriz, gerekirse toprağı bile yeriz, ama atalarımızın toprağını asla terk etmeyiz. Bizler, oğullarımız, hatta torunlarımız istilaclar defolup gidene dek savaşacağız" (Vietnam Kazanacak, S.131-132)

KÜBA

1 Ocak 1959'da gerçekleşen devrim, daha henüz ayakları üzerine dikilmeden ABD'nin karşı-devrimci komploları ile yüz yüze kaldı. Çünkü Küba, Orta-Amerika'da karşı-devrimi devenin tabanına bir diken gibi rahatsız etmişti. Ayrıca bu devrim bölgesinde doğuracağı sonuçlarda hiç iç açıcı değildi. Kısacası ayağa kalkmadan ezilmeydi. 1960 Nisan'ının ilk günlerinde, Guatemala'nın en zengin kahve yetiştiricisi Roberto Alejos'un evini, biri ABD Guatemala elçisi Robert Kendall Davis olmak üzere iki kişi ziyaret etti. Alejos'un kardeşi, Guatemala'nın ABD'deki büyükelçisiydi. Roberto Alejos, aynı zamanda, ülkenin cumhurbaşkanı Miguel Ydigoras Fuentes'in çok yakın dostu, destekleyicisi ve akıl hocasıydı. Ziyaretin amacı, Alejos'un, Guatemala'nın ücre bir köşesinde iki büyük çiftliğinde Küba'ya yönelik karşı-devrim hareketinin piyonlarının eğitimi için başkaları ile görüşmelerinde aracı olmasını istemeleriydi. Direkt başkana gitmemelerinin nedeni ise Ydigoras'ın ne yapacağı önceden belli olmayan bir olmasıydı. Zaten başkan seçilmesinden CIA oldukça rahatsız olmuştu. Hatta seçimler sırasında adaylığını geri alması için 100.000 dolar teklif edilmisti. Şimdi ise aynı CIA, ama bu sefer bir eğitim kampı kurmak için izin istiyordu. Öneriyi reddedeceği zaman başına gelecekleri bilen Ydigoras, çaresiz kabul etmişti. Böylelikle ünlü Domuzlar Körfezi komplosunun ilk adımları atılmış oluyordu.

ABD'nin esnek savaş stratejisi diye uluslararası çapta yürüttüğü global savaşın Küba koşullarına uyarlanmış biçimi bir komplo ile panik yaratarak, henüz yeni ve genç bir iktidarı gafil avlamak, yerine işbirlikçisi kuklalarını getirtmekti. Bu komplo-nun piyonları diğer örneklerdeki gibi istinasız olarak devrim kaçkınları idi.

Eisenhower, 17 Mart 1960'da CIA başkanı Allen Dulles'a, Kübalı müdtecileri eğitime ve silahlandırma emrini verdi. Dulles, tasarıyı yardımcılarında Richard M. Bissell'e havale etti. Bissell, kendisinden "tehlikeli işler uzmanı" diye sözetilmekten hoşlanırdı. U-2 casus uçağı programını da o planlamıştı. Yale Üniversitesi ve London School of Economics (Londra Ekonomist Okulu)ndan mezundu. 2. Dünya savaşı sırasında gemi sevkıyat idaresinde, 1948'de Marshall Planı müdür yardımcılığı yapmış, 1954'de ise CIA'ya girmişti.

CIA, ilk elden Amerika'daki devrim kaçkınlı müdtecileri ile ilgilenmeye başladı. Dağınık ve başboş göçmen gruplarını bir birlik halinde toplamak için yetenekli liderleri seçti. Bunlardan ilki, Manuel Artime Buesa idi. Artime 1958'de Castro ile Sierra Maestra'da beraber çarpışmış, Batista'nın devrimlesinden sonra da görev almıştı. Ama daha sonra Castro ile arası açılmış! Ve Küba'dan kaçmıştı. İkincisi ise Batista'dan önceki dönem başbakanı Manuel Antonio De Varona idi. Varona'nın düzenleyiciliği altında 1960 Mayıs sonunda beş müdteci grubu "İhtilalci Cephe" (Frente) olarak birleştirdi. Frente, 1961'de "Küba Devrim Konseyi" adıyla Newyork'a yeniden örgütlendirildi. Konsey başkanlığına ise Castro'nun ilk başbakanı Dr. Jose Miro Cardona getirildi. Cardona başkanlıktan istifa ettikten sonra Arjantin elçiliğine sığınmış, sonradan Amerika'ya gitmişti.

Harekât bir hava saldırısı ile başlayacaktı. Plan gereği, Kübalı bir pilot B-26 tipi bir bombardıman uçağı ile Miami'ye inerek sığınacak ve Küba'dan isyan başladığını duyuracaktı. Ancak bu pilot Küba'dan değil, Nikaragua'dan havalanmıştı. Miami Küba'ya 60-70 mil uzaklıktaki ABD'nin bir kıyı şehriydi; B-26'lar ise Küba Hava Kuvvetlerinin elindeki uçak modeliydi. Ve pilot, Miami'deki devrim kaçkınlardan seçilmiş, eğitilmiş bir uşaktı. Bu işi para karşılığı yapıyordu. Uçak Miami'ye 834 mil uzaklıktaki Nikaragua'daki üssünden hareket

etmeden önce gövdesine makinalı tüfek ateşi açılarak kaçış görüntüsü verilmişti. Uçağın kuyruğunda Küba'nın Hava Kuvvetlerinin kısaltılmış adı FAR (İhtilal Hava Kuvvetleri-Fuerza Aerea Revolucionaria) yazılıydı. CIA, pilotun cebine bir paket Küba sigarası koymayı bile unutmuştu. Ve pilotun kafasında CIA tarafından ezberletilmiş ifade vardı.

Aynı üstün bir kaç saat önce yine B-26 tipi ve kuyruğunda FAR yazılı 8 uçak havalanmıştı. Ancak bu uçakların istikameti Miami değil, Küba idi ve her biri, tanesi 150 kilo olan onar tane bomba taşımaktaydılar. Hedef Küba'daki havaalanındaki hangarlardı.

Bu hava baskını, 48 saat sonra tarihe "Domuzlar Körfezi Çıkartması" olarak geçecek olan ünlü komplo öncesinde, Küba'da panik ve garşıya yaratarak, yani CIA'nın deyişlele istikrarı bozarak iktidar darbesine zemin ve ortam yaratmayı amaçlıyordu. Bu uçakların da pilotları Miami'deki kaçkın Kübalılardandı ve ücretleri CIA ödemekteydi.

Görünüşe bakılırsa herşey mükemmel planlanmıştı! Ancak Miami'ye inen B-26'nın pilotunun kimliği saklandığı halde fotoğrafının yayınlanması gazetecilerin gözesinde kaçmadı. Küba istese bu pilotun ismini çıkaramaz mıydı? Ayrıca bu B-26'nın bomba yataklarının yağlı ve tozlu olması, uçağın bu yakın dönmelerle bombardıman yapmadığını göstermekteydi. Oysa pilot, uçağıyla hangarları (Küba'daki) bombardıman ederek kaçtığını açıklamıştı. Hem ayrıca Küba'nın B-26'ları ile bu B-26'lar arasında farklılıklar vardı. Tüm bu noktalara değinen bir makale Newyork-Times gazetesinde yayınlandı.

Bu yazıyı okuyan yeni başkan Kennedy, ikinci bombardımanın yapılmasını durdurdu. Zira ABD'nin parmağı olduğu anlaşılabilir. Ama CIA plan dairesi hareketin başarılı olabilesi için iki hava saldırısı düşünmüştü.

Körfez çıkartmasında yer alacak gemiler, Garcia Line Corporation adlı deniz ticaret şirketine aitti. Bu şirketin sahipleri de Kübalıydı. Çıkartmada yer alacak olan askerler ise aynı şirketle kontrat imzalayarak gemi iççileri görünümü kazandılar. Ayrıca CIA 2 adet çıkartma gemisi aldı. Toplam 7 gemiden oluşan bir deniz filosu eşliğinde sürdürülen çıkartma havadan da devam etti.

Bu karşı-devrim saldırısının zeminini çok önceden yürütülen propaganda ile başlamıştı. Lem Jones isimli bir CIA ajanı, "Frente" adına basın ve propaganda faaliyetini yürütüyordu. 1960 Eylül'ünde Birleşmiş Milletler toplantısına katılan Castro'nun yaratacağı sempatisi kırmak için, Miami'deki iki otobüs dolusu Kübalı "anneyi" "yas kervanı" olarak Newyork'a getirip, gösteri yapıldı. Bütün masraflar ise CIA fonundan karşılanmaktaydı.

"Yas kervanı"n izlemek için basın, radyo ve televizyon yol boyunca harekete geçirildi. İçlerinde hamile kadınların da bulunduğu kervanın son durağı St.Patrick Katedrali idi. Gösteri burada dua etmeyle son bulacaktı. Kalabalık bir saate denk getirilen gösteriyi Newyorklular yaşlı gözlerle seyrettiler. Gazeteler ise resimlerle süslü bir biçimde "acı" haberi duyuruyordu. Böylece "komünist zulmüne" karşı savaş mübah sayılabilecekti.

22 Mart 1961'de Lem Jones'un düzenlediği basın toplantısında, "Küba Devrim Konseyi"nin kurulduğunu, Dr.Jose Miro Cordino'nun Konsey başkanı olduğunu ilan etti. 3 Nisan'da ABD Dışişleri Bakanlığı bir beyaz kitap yayınladı. Kitapta Castro rejimi kötüleniyordu. Rejim Amerika kıtasındaki gerçek! toplumsal, ekonomik ve politik reformlar için açık tehlike teşkil etmekteydi. Castro devrimine ihanet etmiş! Sovyet uydusu olmuştı. Tabii tüm bu belirlemeler, Küba'nın işgaline zemin hazırlayan kamuyu çalışmalaraydı.

Küba'dan kaçtığı görüntüsü verilmiş, ama aslında Nikaragua'dan havalanarak Miami'ye inen uçağın pilotunun açıklamaları duyulur duyulmaz Cadona bir açıklama yapar. "FAR'a ait bazı pilotlar bu sabah Küba'nın özgürlüğü için ilk darbeyi vurmuş bulunmaktadırlar. Bu bizim için sürpriz olmadı. Çünkü, Konsey bu pilotlarla ilişkide olduğu gibi, kendilerini de daima teşvik etmiştir" dedi. Arkasından Sovyet delegesinin önerisi ile olağanüstü toplanan BM Genel Kurulu Siyasi Komitesi toplantısında, ABD delegesi uçakların Küba'ya ait olduğunu ileri sürerek, pilotun kendileri tarafın-

dan hazırlanmış olan ifadesini, yine kendisi okudu. İfadeye göre Küba'da ayaklanma başlamıştı. Ancak gazeteciler bu durumun şüpheli yönlerini ileri sürünce, aynı delege savunmada kalarak sözkonusu olanın ABD ile ilişkisinin olmadığını ileri sürecek kadar zavallılaştıyordu.

Çıkartma başladıktan sonra "Küba Devrim konseyi" Başkanı Cardona adına, "bugün (17 Nisan 1961) şafaktan önce kent ve dağlardaki Kübalı yurtseverler anayurdumuzu özgürlüğe kavuşturmak için büyük bir mücadeleye başlamışlardır." biçiminde bir bildiri yayınlandı. Ama bildiriye yazan Cardona değil, CIA ajanı Lem Jones'du. Cardona ve diğer konsey üyeleri, CIA tarafından başka bir bölgeye götürülerek gözaltına alındılar. Sözde Küba'nın kurtaracak konsey üyeleri, hareketin başladığını bile gözaltında kaldıkları ıssız ve tam-takir bir barakada radyodan ve kendi adlarına yayınlanan bildirilerden öğrendiler.

Görünen o ki CIA, ünlü taktiğini yine devreye sokuyordu. Anı kargaşa yaratıp ve bir oldu bittileye darbe yaparak, kendi kuklası güçleri işbaşına getirmek. Ama hesap etmediği ya da edemediği şey, Küba'da iktidardaki Fidel Castro'nun bir darbe veya seçimle işbaşına gelmediydi. Böylesi bir etken, yani iktidardakilerin kitle temeli ve gücü, CIA'nın başarısızlığının temel etkeniydi. Yoksa 2 yılını daha henüz doldurmuş bir iktidarın ayakta kalabilmesi mümkün değildi. CIA'yı, İran ve Guatemala'da başarıya götüren şey iktidarın işbaşına gelişi ve yapısıydı.

Hava koruma desteğiyle başlayan çıkartma bekleneni verememişti. İşgalcilerin halk milislerine yaptıkları teslim ol çağrıları, "Patrio o Muerte!" (Vatan veya Ölüm) cevabı alıyor ve güçlü bir direnişle karşılaşıyorlardı. Bunun yanı sıra FAR, CIA'nın 11 B-26'sından 6 tanesinin bertaraf etti. Nikaragua'ya geri ancak 5 uçak dönebildi. Bir gemi ise tam isabet almıştı.

"Küba Devrim Konseyi" (tabi esasen CIA ajanı Lem Jones) 2 nolu bildirisini yayınladı: "Küba Devrim Konseyi, başarılı bir çıkartma yapıldığını bildirmiştir. Konsey üyeleri, şu anda, Küba'da meydana gelen dramatik olaylara tamamen meşgul (!) olduklarından görüşleri basına Konsey sözcüsü tarafından bildirilecektir."

Anlaşılan o ki, CIA, Konseyi, Küba'da biraz tutunabilecek bir alanı işgal ettikten sonra oraya taşıyacak ve orada "meşru" Küba hükümetini" oluşturacak ve ABD hemen bunu taniyacaktı.

Bu arada CIA'nın "Kugu Radyosu" bir yandan mülteci orduya moral ve talimat verirken, diğer yandan Küba halkı, hava, kara ve deniz kuvvetleri insan ve sabotaja teşvik ediliyordu. Ancak mülteci ordunun hali berbat. Bazı taburlar geri çekilme emrini aldı. İşte bu anda olaya hiç "karışmamış"! Amerika, gizli den kendisi jeterini devreye sokarak (sanki öncelikle kendisinin değilmiş gibi) pilotları da Amerikalı olmak üzere işgale bizzat katılmış oldu. Uçaklar düşürüldü, pilotları öldü.

Konseyin 3 nolu bildirisinde çok şey vaat edilmesine rağmen, 4 nolu bildiride hezimetin öz görünüyordu. Bu bildiri kayıplardan bahsediyordu.

Nikaragua'daki "Mutlu Vadi" askeri üssünde hiç bir pilot uçuşa yasamıyordu. Zira 4 günde 12 B-26 düşürülmüş, dördü Amerikalı, onu Kübalı 14 pilot ölmüştü.

Newyork'taki konseyin sözcüsü! Lem Jones iki bülten daha yayınladı. Sonuncusunda şöyle deniliyordu: "Küba'daki son çıkartma ısrarlı hata ile daima işgal diye nitelendirilmiştir. Oysa bu çıkartma, aylardır Küba'da savaşan yurtseverlerimizden ikmal hareketinden başka bir şey değildir... Bugünkü harekatta trajik bir kayba uğradığımızı, ne yazık ki, kabul etmek zorundayız... Castro'yu derhal devirmeyi zaten beklemiyorduk..."

20 Nisan sabahı, Nikaragua'dan havalandıran pilot, "Domuzlar Körfezi" hareketinin son atıklarını, eğer başarılı olsalar Küba üstüne atılacak olan, CIA'nın hazırladığı "Muzaffer"(!) mülteci ordunun imzasını taşıyan "Küba'lılar artık özgürsünüz!" sloganları yazılı yüzbinlerce bildiriye denize boşalttı.

Böylelikle CIA, esnek savaş stratejisi gereği uyguladığı koşullara göre biçim alan ve yöntemleri değişen özel savaşta ilk yenilgisini alıyordu. Bu yenilgi dünnyadaki her karşı-devrimci kompo ve darbenin arkasında CIA'nın parmağı olduğunu bel-

gesel olarak teşfire ediyordu.

ŞİLİ

Şili, bir çok yönleriyle Türkiye'ye benzeyen bir deney yaşadı. ABD'nin yeni-sömürgecilik uygulamasına ilk maruz kalan ülkelerden birisidir. Şili denince akla bakır gelir. Dünyanın sayılı bakır üreticisi ve ihracat edicisi bir ülkedir. Ancak bakır madeni kaynaklarının mülkiyeti, Alende işbaşına gelmeden önceye kadar Şili halkının değildi. Daha doğrusu dünyanın sayılı uluslararası tekellerinden biri olan İTT (Uluslararası Telgraf ve Telefon Şirketi)'nin egemenliği söz konusudur. İTT elektrikli eşya üreten bir tekel olduğu için, üretim kompleksinin en çok ihtiyacı olan hammaddesi bakırdır. Kapitalizmin temel yasası azamî kârdır. Karın azamî olması ussı işgücü ve ham madde ile mümkündür. Bu, her iki etkende Şili'de mevcuttur. Ancak izlenen ekonomik politika hesapta olmayan bir engel çıkarır.

4 Eylül 1970'de "Halkın Birliği" (Unitad Popülar) ve Allende iktidarı olur. Allende iktidarı madenleri kamulaştırıp işi ücretlerini düzenler. Bu tavrı, İTT'ye dolayısıyla ABD'ye ağır bir darbedir. Tabi bu engel ortadan kaldırılmıydı. Ve CIA ünlü "istiskrarı bozma" planını devreye sokar. 11 Eylül 1973'te Allende kanlı bir darbeyle devrilir. Şili'de, günümüze kadar uzanan ve halen devam etmekte olan karanlık bir dönem başlar.

Halkın desteğiyle işbaşına gelmiş bir iktidar nasıl altedilmiştir?

Şili'de ekonomik istikrarsızlık, terör, psikolojik savaş içiçe yürütülmüş ve içinden çıkılmaz bir toplumsal kargaşa yaratılmıştır.

"Emperyalizm ve iş gerilicilik, politik alanda sonuçlar elde etmek amacıyla her şeyden önce, en güçlü oldukları ve bunu en kolay başarabildikleri bir alanda, yani ekonomî alanında saldırıya geçtiler. Ekonomî alanındaki saldırı, halen Latin Amerika'da politik gerilicilerin geniş ve günlük uygulaması haline gelen kişisel terörle bağdaştırılıyor. Müthiş bir kargaşa, kimilerinin dediği gibi, çok iyi örgütlenmiş bir keşmekeş yaratılmıştı. Bu kargaşa ve keşmekeş CIA örgütüyor, bir yandan da hiç bir sınır ve iktidarın tanımayan propaganda saldırısının ağır topçusu işe koşuyordu. Belki de, karşıdevrim daha önce hiç bir zaman yığınsal iletişim araçlarını böylesine bir güçle kullanmış değildi... Geriliciliğin kıyıcı planlarını uygulamasına, hükümetin gerekli birleşik, uyumlu ve örgütlü tedbirleri alamamış olması da yardım etti. Halk Birliği içinde iki paralel politik çizginin -Komünist Parti ile Sosyalist Parti bn.- varlığı, komposunu gerçekleştirmede geriliciliğin işine yaradı." (Venceremos Şili'ye Evet, Pinochet'e Hayır, Syf: 27)

Mevcut iktidara karşı savaş en etkin olarak psikolojik alanda yürütüldü. Zira hükümetin alması gerekli olup da almadığı tedbirler onun zayıf noktasını oluşturmaktaydı. Hükümetin bu zayıflıkları ile dayandığı toplumsal kesimin istikrarsızlığı yürütülen özel savaşının temel dayanakları oldu.

Örneğin kitle iletişim araçları kamu denetiminden yoksundu. Temel gıda maddelerinin üretimi, pazarlaması ve tüketimi merkezi değildi, yani denetim dışıydı. Ordu ve güvenlik kuvvetleri düzenlenmemişti. Ve en önemlisi de kitleler kendi iktidarlarını savunacak bilinçte değillerdi. Tüm bu zaaf- lar çok iyi değerlendirilerek darbeye zemin hazırlandı.

Kitle iletişim araçları olan radyo, televizyon, gazete, sinema CIA'nın hazırladığı "istiskrarı bozma" yönüne dayanarak çok yönlü kullanıldı.

Yönetimin başarısızlıklarının yaygın bir propagandası yürütülmeye başlandı. Bu başarısızlıkların derinleştirilmesi için örneğin CIA'nın parayla örgütlediği kamyoncular grevi türünden serbest meslek sahipleri, tüccarlar vb. ara kesimlerin başvurduğu grev hareketleri yaygınlaştırıldı. Bakır işletmelerindeki emperyalizmin işbirlikçisi yöneticiler de bu tür grevlerle dayanışma içine girdiler. Gericilerin denetimindeki bazı okul işgalleri ortaya çıktı. Orta ve küçük-burjuva kesimler hükümeti protesto gösterileri "tencere konserleri" mitingler, yürüyüşler giderek artmaya başladı. Bütün bu gelişmeler, hükümetin ipin ucunu elinden kaçırdığını göstermekteydi.

Bu duruma nasıl gelindi? Bunu ABD

Askeri Dairesinin "psikolojik operasyonlar" -eylemler- başlıklı yönresinden çıkarmak mümkün, "yönergeyi verenler, bugün barışın 'askerleşen olmayan araçlarla savaşın devamı' olduğunu ileri sürerek, çağdaş koşullarda 'psikolojik propaganda veya psikolojik operasyonlar' dan yararlanmayı bu araçların başlıcası sayıyorlar; bu propaganda ve operasyonlarla, yönergede belirtilen üzere, bezginlik ve ümitsizlik, gevşeklik ve ilgisizlik havası yaratılması, insanların kişisel çıkarlarını toplumsal çıkarların, üstünde tutmaya teşvik edilmesi, kolektif ve ulusal sorunların çözümüne katılımları azaltılmak üzere özel yaşamlarına ağırlık vermeye yönlendirilmesi, yerel veya merkezi erklerin politik amaçları konusunda (bunların ABD'nin politik amaçlarına uymaması halinde) kuşkucu bir hava ve tutum yaratılması, görüş ayrılıkları ve çekişmelerin körüklenmesi, insanların davranışlarının kaçışıklık ve düzensizliklerle yozlaştırılması, ülkenin politik yapısını baltalama amacıyla yurttaşların varolan erke karşı kesin eylemlere itilmesi, işbaşındakilere karşı muhalefet hareketlerinin desteklenmesi öngörülmüyor" (aynı eser, Syf: 52)

Psikolojik savaş, toplumun bilinç dışı davranışa en yakın olduğu toplumsal alt-üst oluşlarda daha etkili olmaktadır. Söz konusu alt-üst oluşlar iktidarların toplum üzerindeki kontrollerini yitirdiği, yapısal bir değişikliğin kendisini dayattığı süreçlerdir. Bu süreçlerde toplumların ruhuna hitap edilebilir, onların duygularını yönlendirebilenler kontrolü de ellerinde bulundurulur. Almanya'da faşizm, Rusya'da sosyalizm büyük ekonomik, politik, sosyal buhranların yaşandığı dönemlerin ürünüdür. Her iki ideolojide toplumun o an içinde bulunduğu ruh yapısını kavrayabildiklerinden gelişmelerin seyrini kendi politik görüşlerinin doğrultusunda çevirebilmişlerdir. Ama tabi biri kapitalizmi, diğeri çarlık hapishanesindeki halkları kurtarmak için. İşte bu noktada da propagandanın önemi ortaya çıkmaktadır. Hatta Dimitrov, Alman devrimcilerini bunun için eleştirmiş, faşistlerin, işçilerin ruhuna daha uygun propaganda yürüttüklerine dikkat çekmiştir.

Ancak Şili'de yaşanan -daha doğrusu yaşatılan- bunalmış iş dinamiklerin bir ürünü değil, suni olarak yaratılmıştır. Amaç kitlelerin iktidara karşı kıskırtılmasıdır.

"Ardı arkası kesilmeyen telefon konuşmalarıyla, mektuplarla, söylentilerle, kulaktan kulaka, aileden aileye aktarılan örgütlerle, şu veya bu besin maddesinin ve malın yakında ortadan kalkacağı, ya da fiyatının yükseleceği yalanı ucurularak, yurttaşlar stok yapmak üzere pazara koşmaya, karaborsaya başvurmaya itiliyordu. Şurada burada papay olarak kuşruklar yaratılıyordu. Çok gerekli maddeler veya geniş tüketim malları istifçilerce gizleniyordu. Öyle ki, bu yönde emzikteli çocuklar için mamalar, süt, ilaç vb. büyük miktarda ambalajlarla çöp tenekelerine tıkalacak veya derelere atılacak kadar ileri gidiliyordu. Ve elbette tüm bunlar halk arasında hoşnutsuzluklar yaratıyordu. Hükümet ve devrim bu durumun sorumluları olarak gösteriliyordu. Yukarıda sözünü ettiğimiz 'psikolojik operasyonlar' yönergesi aynen bunu öğütüyor, 'suç daima işbaşındakilerin üzerine atılsın' buyuruyordu. Yönergeyi kaleme alanlar, 'propaganda, toplumsal tedirginlik koşulları içinde daha çok başan şansına sahiptir' diyorlardı." (aynı eser, Syf: 56)

Yürütülen psikolojik propagandanın en önemli konularından birisini de can güvenliği oluşturmaktadır. Buna göre Şili'de tamamen yapay bir terör ortamı yaratıldı. Açık silahlı saldırılar ve öldürme eylemleri, hızlandırıldı. Bu eylemlere paralel olarak basın yayın organlarından can güvenliği kalmadığı konusu işlenmeye başlandı. Giderek sokak, mahalle, semt koruma komiteleri oluşmaya başladı. Bu tür komiteleşmeler ise yedek askerler önyak oluyorlardı. Gazetelerde işgallerden, kurtarılmış bölgelerden, varlıklı semtlerin, ve başkent Santiago'nun kuşatılmasından bahsedilen haberler ön plana çıkırlar.

Buna paralel olarak ortam, "çocuklar haberleşme örgütleri kurmaya teşvik ediliyor, telefon şifreleri uyduruluyor, önceden

kararlaştırılan sinyallerle çıkırtkan düdüklere kullanma denemeleri yapıyordu. Bu arada gerçek hareket manevraları da düzenleniyor, bunlarla korku ve düşmanlık duyguları körükleniyor ve diğer toplumsal örgütler (meslek örgütleri, uzman birlikleri, üniversite federasyonları) faşistleşmiş askersel kompo eylemlerine itiliyordu. Kimi uzmanların bilgisine başvurulurak, haberleşme örgütleri, sipirler ve sähra hastaneleri kurulması yönünde çalışmalar yapıyordu. Böylelikle bir yığınsal ısteri havası yaratılıyordu. Bu kampanya semt semt içme sularının kesilmesi gibi, varlıkların oturdıkları semtlerde ve asker euleri sitelerinde elektriklerin uzun süre kesilmesi gibi, bir yandan da 'yurttaşlar sakin olma çalışışın ve asırların provakasyonlarına kapılmasınlar' yollu radyo yayınları gibi panik yaratan oyunlarıyla boyuna çiziliniyordu" (aynı eser, Syf: 57)

Bu tedirginliğin boyutları o denli genişletildi ki, emperyalizmin işbirlikçisi çevreler dahi bu korku ortamına girdiler. Söz konusu çalkantının büyük burjuva çevrelerde kadar genişletilmesinde amaç bu kesimlerin daha da aktif rol oynamalarını sağlamaktır. Ama psikolojik savaşın esas hedefi orta kesimlerdir. Çünkü bu kesimler iktidarı daha önce destekleyenlerdendir. Eğer bu kesimin desteği kesilirse hükümetin zayıf düşürüleceği devrilmesi daha kolay olacaktır. Nitekim öyle de oldu. Bu, aynı zamanda işçi sınıfının mütteliklerinden soyutlanması demektir. Öyleyse psikolojik savaşın bir diğer amacı da işçi sınıfının müttelikleri ile arası baltalamaktır. Gerekli ittifakların sağlanmaması durumunda değerdendirilemeyen devrim fırsatları veya kaybedilen iktidar örnekleri tarihte boldur.

Tedirginlik yaratma çok boyutlu sürdürülmekteydi. Örneğin kendilerine "Halk birliği" taraftarı süsü vererek sahte anteklerde toplumun köylü ve kentli orta kesimlerine kaç yatakları, kaç odaları, ne kadar eşyaları olduğu ve bunları diğer Şili yurttaşlarına paylaşmaya hazır olup olmadıkları biçiminde sorular yöneltiliyordu.

Başka bir konu ise toplumun aile, çocuk, analık gibi kavramlardaki düşünce yapısını kuralanlardı. Analara çocuklarına daha fazla özen göstermeleri gerektiği, aksi takdirde "komünist" olabileceği veya komünistler tarafından öldürülebileceği telkin edilmekteydi. Şili finans oligarşisinin en büyük gruplarından birinin gazetesi olan Merkurio gazetesi, "bir reklam duyurusunda, bir üniversite öğrencisini iki kılığa -bir sivil olarak, bir de gözaltı 'gerilla' giysileriyle- yanyana gösteren bir fotoğraf yayınladı. Resmin altında şunlar yazılıydı: «Öğlunuz mu yoksa düşmanınız mı?...» Bir başka reklam duyurusunda bir ölüm cezasının yerine getirilmesi gösteriliyordu. Başlık şuydu: «İşte komünizm!» Altında iki puntolarla şunlar okunuyordu: «Şili'de böyle olmasını ıster misiniz? Şili'yi komünizmden kurtarın!» Radyo da aynı şeyi yapıyordu. Örneğin, silah sesleri ve bir kadın çığlığı: «Komünistler öğlümü öldürdüler!» ve arkasından spikerin sesi: «Komünistlerin eline geçerse, böyle şeyler Şili'de de olabilir» (aynı eser, Syf: 55)

Kadınlar, erkeklerden daha cesurdu türünden söylentilerle, bir yandan kadınların hükümeti protesto etmeye, kadın örgütü oluşturmaya tahrik edilirken öte yandan erkekler ise provake ediyor, daha aktif anti-komünist eylemlere sürükleniyorlardı.

Aileler, bir yandan çocukları nedeniyle diğer yandan kadın anlayışı üzerinde sürdürülen ve bu ikili amaç güdülen politikalarla adeta tek tek anti-komünist hücrelere haline getirilmeye çalışıldı.

Bundan başka işçi hareketine yönelik bölme, çelişkileri derinleştirme, birlik olmayı engelleme, hükümetin işçi hareketini koruyamadığı imajını yaratan işverenler tarafından alınan bir dizi önlemlerle yönetimin işçileri soğutma girişimleri de sürdürüldü.

İktidardan uzaklaştırılmış veya çıkarları sarsılmış çevrelerin yıllarca birikmiş kin ve öfkeleri anti-komünizm duyguları ile birleştirilerek bir şekilde bu kesimlere yönelik bir korkutma politikası sürdürülüyordu. Kin ve öfkelerini yoğunlaştırmaları, bunu örgütlemeleri ve eylemlerle hükümete yöneltilmeleri teşvik ve telkin ediliyordu.

"Gerici propaganda, işbaşında bulunan hükümet hakkındaki düşünceleri karıştırma çabalarıyla, Halk Birliği ve hükümet içinde anlaşmazlıklar olduğu yollu söylentiler ya-

Devamı Syf: 19 da

YAŞAM VE MÜCADELE

Kürdistan'da halkın bir kısmı (göçer, göçebe) geçimini hayvancılıkla sağlamaktadır. Yani hayvancılık bu kesimin tek geçim kaynağıdır. Hayvanları dışında başka bir şeyleri yoktur. Yazları ağaların elinde olan toprakları kiralaayan, kışın ise sıcak alanlara yani ovalara inen halkımızın bu kısmı bir dönüm toprağa, binbir türlü zorlukla ulaşabilen çilekeş bir halktır. Ovoidan yaylaya, yayladan ovaya inerken yol boyundaki tüm sömürgeci karakollar tarafından o kadar emek ve zorluklarla yararlanılabilecek duruma getirilen hayvanları, peynirleri ve üzerlerindeki paraları alınmakta, soyulup-soğana çevrilmetedirler.

Bu sene yayladan ovaya inen Didera aşiretinden Akuba kabilesinin yolda karşılaştığı vahşet insan aklının almayacağı cinstendir. Kasım ayında Pervari yaylasından İdil ovasına iniş sırasında Şırnak'ın Türküz köyü Daştık mezrasının vadisinde birkaç gün için çadırlarını kuran Akubahıların iki genç erkeği Daştık köyüne kaybolan hayvanlarını bulmak için giderken sömürgeci askeri bir grupla karşılaşmışlardır. Sömürgeci askeri grubun komutanı kimliklerini sormuş, kimlik olmayınca, gençlere "siz buranın yabancılarısınız, siz teröristsiniz" (tabii terörist dedikleri devrimciler

devrimci çalışmalarını olduğunu bilen sömürgeciler, bu çalışmalar sayesinde halkın kendilerine karşı dikileceğini, kendilerinden çok baskı ve zulüm görmüş olan ve gören bu insanların kendilerinin başına neler getireceğini de iyi bilmektedirler. Bir de ömürlarının sonunu bu halkın varlığında gören sömürgeciler, korkularını aslında bu baskılarla dile getirmektedirler. Türk sömürgecileri Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında güçsüz düşünce ne kadar alçaldıklarını, hakimiyetlerini yitirmemek için her türlü soysuz hareketlerde bulunarak, kendi kural ve hükümlerini ayaklar altına alarak, hayasızca yöntemlere başvurmadan çekimyeceklerini her gün göstermektedirler. Çadırlardaki tüm erkeklerin ellerini arkalarına bağlayarak, çadırların uzağında ağır üstü yatıran sömürgeci askeri grup, bu şekilde erkekleri savunmasız, silahsız ve etkisiz hale getirdikten sonra çadırlardaki kadınlara daha çok da genç olanlarına saldırarak kendi barbarlık ve vahşiliklerini göstermişlerdir. Kendi isteklerini kabul etmeyen genç kadınların ellerini kırdıktan sonra en adi ve insanlığa sığmayan muamelelerde bulunmuşlardır. Bu insanlık dışı, hiç bir aklın almayacağı vahşeti yapan sömürgeci askeri grup, bu yaptık-

SIRNAK'TA SÖMÜRGECİ VAHŞET

namusuna düşman olan bu vahşi ve barbar güç, bu baskılarla halk kitlelerini sindirmeyi, halkın ulusal kimliğine sahip çıkmasını engellemeyi ve ulusal kurtuluş davasına olan bağlılığı kesmeyi ve kendilerine uysal köleler haline getirmeyi, ülkeminin doğal yeraltı ve yerüstü zenginlikleri üzerindeki hakimiyeti sürdürmeyi, insanlarımızın emeğini sömürmeyi ve bununla kendi ömrünü uzatmayı amaçlamaktadır. Modern ve proleter bir önderliğe kavuşan halkımız, kendisine bu kadar zulmeden bir gücün hesap soracağını ve verdiği mücadeleyle ona nihai darbeyle vuracağını her gün, her saat konuşmakta ve düşüncenin tüm bu zulümlerine rağmen devrimci mücadeleye olan desteğini eksik etmemektedir. Tabii ki halkımız ulusal kurtuluş davasını kavrama oranına göre bu desteği vermektedir. Hiç kuşkusuz bu içgüçlükler karşısında suskun kalınmayacak, can çekişen bu güç halkımız gereken karşılığı mutlaka verecektir. Nitekim faşist yönetim 5. yıla girerken Kürdistan halkı ve önder gücü PKK'den gereken cevabı almaktadır. Sömürgeci faşist yönetimi bu denli tedirgin eden ve cıldırtan şey de 15 Ağustos eylemlerinin ulusal ve uluslararası alanda yaptığı yankı ve yolaçtığı gelişmelerdir. Partimiz önderliğinde bu yeni dönemde başlatılan direniş hareketinin tüm kitleleri sarması, faşist askeri rejimi çılgına çevirmekte, bu direnişten duyulan korku ve panikle dünyada olmadık bir vahşet uygulamasıyla halkımıza saldırılmaktadır.

Evet, yukarıda anlatılan yerde adice hakaretlerden ve yapmış oldukları hareketlerden sonra panik

BU HİZMET DEĞİL ZULÜMDÜR

Dersim kırsalında 900'den fazla mezranın kaldırılması, 20 000 dolayında köylünün mecburi iskana tabi tutulması düşünülüyor. Köylerin dağılık oluşu, "altyapı hizmetlerinin köylüye ulaştırılmasında güçlükler çıkardığından dolayı bu yönlü karar aldıklarını" belirten vali Güven yakında kararı uygulamalarını söylemektedir.

Köylerin dağılık oluşunun altıyapı hizmetlerini güçleştirdiği iddiası, gerçekliği kamuflajdan başka bir şey değildir. Dersim'de hızlandırılmış yol faaliyetleri mevcut; fakat, bu yönlü çabaların halkımıza hizmet olmadığı, tırmandırılan sömürgeci savaşın altıyapı çalışmalarını olduğu açıktır. Evsiz, köysüz dağlara, ormanların derinliklerine yollar götürülürken ne düşünülüyor, acaba bunlar kime hizmetin altıyapı çalışmalarıdır?

Köylüler, yıllarca emek verdikleri bağ ve bahçelerini, tarlalarını, bin bir güçle yaptıkları evlerini terk etmeye zorlanıyorlar. Gerçekçe açık: "biz size yol getiriyoruz, siz yolun üzerine gelin, kimeye de mecbursunuz" deniliyor. Tabii bu karara yolun gittiği mezarlar da tabidir... Bu gerçekliğin altında yatan hizmet aşkı falan değildir. Yılda 200 000 dolayında çocuğun açlıktan öldüğü, milyonlarca insanımızın açlıkla karşı karşıya bırakıldığı hastalıktan kırıldığı, işkencenin zindanlarda mezra ve yaylalar kadar kullanıldığı, dizginsiz soven duygularla soy kırmın geliştirildiği, hergün onlarca insanın işkence sonucu ya da kurşunlarla katledildiği, açık bir hapisane durumuna getirilen Kürdistan'a hizmeti mi yoksa zulüm mü sunulduğu açıktır. Dersim köylülerine sunulan "hizmetin" bedeli de oldukça ağır, "tarlaları, bağları, bahçeleri, evini terkedeceksin işaret ettiğin köye gelip yerleşeceksin, artık ev mi yaparsın, çadır mı açarsın, yoksa bir ağacın gölgesine mi yerleşirsin orası beni ilgilendirmez" deniliyor.

Bu yönlü uygulamaların altında yatan gerçekliği kısaca şöyle izah etmek mümkün:

a- Mezarlarda sömürgeci denetimin sağlanmasının elbette güçlüğü vardır. Engeli azaletmeye istediği asker gücüyle gidememekte, istediği silahları götürmemekte, operasyonların düzenlenmesinde güçlüklerle karşılaşmaktadır. Mecburi iskan kararıyla ulaşılması güç, denetim sağlamakta zorluk çektiği alanları boşaltmak,

b- Halkı belli merkezlerde yoğunlaştırarak, sıkı denetim altında tutmak, halkın devrimci güçlerle ilişkisini en alt düzeye indirmek,

c- Tüm kültür kurumlarını etkisi altında bıraktığı, faşist kemalist ideoloji ile yayla ve mezra halkını da zahirelemek isteyen, faşist sömürgeciler bu yönlü uygulamalarında istedikleri sonuçları alabilecekler mi? Bunun mümkün olmadığını dünya devrim pratiği rahatlıkla ispatlamaktadır. Karşıdevrimin yarattığı engeller, aldığı önlemler kuşkusuz mücadeleyi belli oranda etkileyecektir. Fakat hiçbir zaman halkın bilinçlenip, örgütlen-

nip, öncüsüyle kaynaşan mücadeleye çekilmesi engellenemeyecektir.

Dersim köylülerini mecburi iskana tabi tutması faşist sömürgeci güçlerin Kürdistan'da tırmandırdıkları sömürgeci savaşın bir parçasıdır. Beş yıldan fazla bir süredir seferber etmiş, bununla PKK'yi ortadan kaldırmak, PKK önderliğinde geliştirilen Ulusal Kurtuluş Mücadelesini bastırmak ve halkı pasifleştirmek istemektedir. Ama bugün artık, öncü kendisini daha da güçlendirmiş, Ulusal Kurtuluş Mücadelesi daha ileri boyutlara varmış, halk direnişine daha çok sempati duyarak, kurtuluşu faşist sömürgeciye ve uşaklarına karşı mücadelede görmektedir. Tüm olanaklarını seferber ettiği halde böyleli gelişmelerle karşı karşıya gelen sömürgeci, çareyi ulusal kurtuluş mücadelesine karşı uzun evrimli sömürgeci savaşı örgütlemek ve kendilerini halk savaşı stratejisine göre ayarlamakta bulduklar. Son zamanlarda en yüksek dağlara bile yol yapmaya çalışması, karakol sayılarını ve karakollardaki asker sayısını çoğaltması, orduyu gerilla mücadelesine koşullarına göre yeniden ayarlamaya çalışması, kontr-gerilla ve özel harp dairelerinin etkinliğini daha da arttırması, ikinci orduyu Kürdistan'a taşıması, havaalanları sayısını çoğaltması vb. hazırlıklar sömürgeci savaş hazırlıklarının tırmandırılmasıdır.

Dersim'de başlanan mezarların kaldırılması olayı bu hazırlıkların bir parçasıdır ve bu yönlü çabayı yaygınlaştırmaya kaçınılmazdır. Bugün mezra ve yaylalar kaldırılır, yarın suni köyüklük kurulur.

Bu yönlü uygulamalar sömürgeci güçler açısından hayırlı olacağı benzemiyor. Yolaçacağı sonuçları ne kendileri açısından olumsuz olacaktır.

Mezra köylülerinin belli oranda kurulu bir düzeni vardır. Evini, tarlasını, bağını, bahçesini terketmesi kolay olmayacaktır. Daha çok açlığı ve sefaletle itilen halkın öfkesi ve kını daha da geliştirecektir. Kurtuluşun, kendilerini dayanılmaz hayat koşulları içerisinde iten sömürgeci-ler değil, devrimci güçlerde olduğunu kavrayan köylülerin öncü güç PKK ile bütünleşme arzusu daha çok geliştirecektir.

Faşist vali K. Güven bir grup asker de yanına alarak köy köy dolaşarak propaganda yapmakta ve köylüyü psikolojik baskı altında tutmak istemektedir. "köylerinizi kaldıracağız", "herkes köyüne camı yapmalı" "niçin namaz kılmıyorsunuz" diyerek halka küfür yapmakta ve tehditler savurmaktadır.

Ne var ki hiç bir baskı ve küfür halkımızın mücadelesiyile olan bağlarını koparmaya yetmemektedir. Sonuçta diyebiliriz ki, hiç bir güç Kürdistan Halkının, öncüsü PKK ile bütünleşmesini, onun direniş çizgisinde yoğunlaşmasını engellemeyecektir.

M. HAZAR

Arttırılan operasyon ve saldırılar da direnen halkımız tarafından boşa çıkarılacaktır...

dir) deyip, sudan bahanelerle dövmüşlerdir. Ve çadırlarını basmışlardır. Çadırları didik didik arayan sömürgeci askeri grup çeşitli çap ve markada altı adet silah bulmuştur. Bu silahları bulan ağır salyali faşist komutan cıldırtıcasına genç-ihityar kadın-erkek ayırımını yapmadan çadırlardaki tüm insanlara sahabtan aksamada kadar işkence yapmıştır. Silahsız-savunmasız insanlara karşı "kahramanlıklarını" gösteren asker postuna bürünmüş bu tükiler bunu yapmakla büyük işler başardıklarını sanmışlardır. Halkımızın bu kısmının geçim kaynakları hayvancılık olduğu için yaşamları daha çok her türlü vahşi hayvanların bulunduğu dağlarda geçmektedir. Vahşi hayvanlara karşı kendilerini ve hayvanlarını korumak için zorunlu olarak yanlarında silah bulundurmaktadırlar.

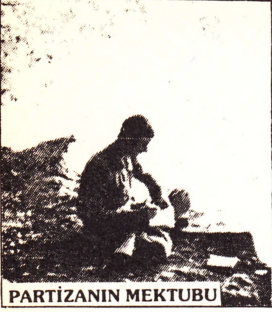
Bu silahları sömürgeci-faşist devlete karşı bulundurmadıkları gayet açıktır. Fakat halkın arasında

larından duydukları korkuyla Şırnak alayından yardım istemişler, bunların yaptıkları yetmiyormuş gibi helikopterlerle çadırların yanına 150 asker daha indirilmiştir. Olayın ikinci gününde sömürgeci operasyon birliği, kaya diplerine saklanan silahları da bulunca daha da hayvanlaşarak çadırlardaki tüm yiyecekleri toplayıp çamurlara karıştırıp ayaklarıyla ezmişler, geriye kalan yiyecekleri de gazyağı döküp çamurlara karıştırmışlardır. Daha sonra da hiç utanmadan bütün koyunları kesip pisirecek yemişler, bunların yanısıra atalarından devraldıkları talanlar karakterlerini de göstererek, çadırlardaki tüm değerli eşyaları da -özellikle altın, ziynet eşyası, radyo, tıp ve çok miktarda para- alıp götürmüşlerdir. Yargılanması gereken kendileri olması gerekirken, tam tersine suçsuz-günahsız olan bu insanların dokuzunu da tutuklayıp götürmüşlerdir. Halkımızın canına, malına ve

ve şaşkınlık içinde olan faşist sömürgeciler, vahşi hayvanlar gibi alçakça her tarafa saldırmışlar, atalarından devraldıkları barbar ve talancı karakterlerini yine en adi bir şekilde halkımıza karşı göstermişlerdir. Faşist sömürgeciğin bu uygulamaları neden başvurduğunu gelişmelerden biraz haberdar olan herkes gayet iyi bilmektedir. Faşist sömürgecilik bizi kendine hizmet eden uysal köleler halinde tutmak, ulus ve halk varlığını yoketmek için elinden gelen her türlü insanlık dışı hareket ve davranışları halkımıza karşı uygulamaktadır. Böyle bir gücün hesap sormak herkesten önce devrimcilerin, ilericilerin, yurtsever ve demokratların vazgeçilmez kutsal görevidir. Özgür ve onurlu yaşamak isteyen tüm insanların en büyük ve tarihi görevi, olgunlaşmış olan, her tarafın pislik saçan bu uru kesip atmaktır.

Şırnak'tan Bir PKK Taraftan

***Yaşasın Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz!
*Yaşasın Önderimiz PKK!
*Kahrolsun Sömürgecilik!**

PARTİZANIN MEKTUBU

Sömürgeci-faşist Türk devleti Başkale, Gülpınar, Çatak, Hakkari merkez ve çevre alanlarında edindiğimiz izlenim ve gözlemlerimize göre, Pentagon'un 1950'ler sonrasında Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı uyguladığı yöntemleri günümüzde Kürdistan'da yeniden devreye sokarak uygulamak istemektedir. Bu politikasını baharla birlikte devreye sokan faşist sömürgeci Türk devletin taktiklerini üç temel noktada ele alarak izah edeceğiz ve mücadelemizin daha güçlü boyutlarda geliştirilebilmesi için düşmanın stratejik hedeflerini taktik yönelimlerini daha yakından tanıyarak çalışacağız.

Taktik yönelimlerden birincisi; Faşist ordunun son dönemlerde uzun süreli halk savaşına uygun hazırlıklar yapması ve halka sistemli baskı yaparak mücadelemizi darbelemek istemesidir.

15 Ağustos Devrimi eylemlerinden sonra, faşist cunta, devrimci savaşımızın kapsamını bilmediğinden ve aldığı büyük darbelerden dolayı, gücünü hemen belli merkezlerde toplayıp, görülmeyiş barbarlık ve vahşet içinde mücadele-mizi karşı misillemeye girişti. En modern silahlar ve en mükemmel askeri güçlerini harekete geçirerek halka karşı saldırılara girişmeleri ve saldırılar karşısında dağınık, sistemsiz ve panik içerisinde, güçlü istihbarat bilgilerine dayanmadan savaş yürütmeleri, faşist orduyu büyük bir moral bozulduğuna, telaşa ve çaresizlikten kaynaklanan bunalmaya sürüklemiştir. Bu durum hala devam ettiği gibi, mücadelemiz gelistekçe daha da derinleşecektir. Bu durumun bilincinde olan faşist sömürgeci, yaygın ve sistemiz saldırılarla, kökleri halkımızın derinliklerinde olan öcü gücü ve geliştirdiği kutsal savaşı yenip, yok edemeyeceğini anlamış olacaktırlar, yeni baştan tüm Kürdistan'da tepeden tırnağa kadar örgütlenmeye ve güç konumlandırmaya başlamışlardır.

Bu çalışmaların en belirgin ve yaygın olanı yeni karakolların oluşturulması ya da merkezleştirilmesidir. Karakolları konumlandırmadan önce, kurulacağı alanın çevresinde oldukça sıkı operasyonlar düzenleyen sömürgeci çok çeşitli yöntemler kullandılar. Bunlara bir kaç örnek vererek konunun anlaşılması daha da kolaylaşacaktır.

Başkale ve çevresinde Mustafa Kışlalı adlı faşist komutanın emrinde Şubat ve Mart 1985 tarihinde sistemli köy baskınları gerçekleştirildi. Halka gözdağının verildiği ve işkence edildiği operasyonlarda çok sayıda masum insanımız da tutuklanarak Diyarbakır zindanlarına götürüldüler. Faşist propaganda ve pasifize etme çabalarına en üst düzeylerde gerçekleştirildi.

Bu alandaki operasyonların yoğunluğu 21 Mart dönemine denk getirilerek, bu önemli günde halkımıza en ağır baskılar uygulandı. Hakkari şehir merkezinin de 3 gün boyunca ablukaya alındığı ve en basit şeyler yüzünden insanların yakalanıp işkenceye götürüldüğü operasyonlarda, Maryunus, Anitos, Kottos, Hare ve Kihe köylerinde de kapsamlı baskınlar düzenlendi. 6 gün boyunca devam eden operas-

yonlarda bu köylere karakollar kurularak köylülerin köy dışına çıkamalarını yasakladılar. Köylülere ayırım yapmaksızın en ağır işkenceleri de uygulayan sömürgeci en sıkı aramalara rağmen bu geniş alanda ancak üç silah ele geçirebildiler. Ama, bu kadar baskı ve sıkı operasyona rağmen 21 Mart gecesi tüm köylerde yakılan Newroz ateşleri, sömürgeciyi çıldırtmaya yeten bir etken oldu. Hemen her köyde Köylülerin kendiliğinden düzenledikleri toplantılarda yapılan konuşmalar, mücadele çağrıları ve sıkılan kursunlarla gerçek anlamına kavuşturulan Direnişi Newroz, kitlelerin kendiliğinden de olsa öcüne sahip çıkacağı ve her koşulda direnişi yükselteceğini gösteren bir sembol haline getirildi. Bu süreç zarfında yapılan operasyonların amaçta sadece karakolların konumlandırılması ve Newroz kutlamalarının engellenmesiyle sınırlı değildi. Temel amaç; bahara girmeye devrimci harekete darbe vurmak, halkı korkutarak devrimcilerin kitle bağıni koparmak, faaliyet yürütmesini engellemek, içişleri bakanının açıkladığı "fiziki engel" i yaratmak, partizanların hareket sahasını daraltıp kısırmak, karakol çevresinde kurtuluş güçlerinin barınmasını engellemek ve ilerdeki operasyonlar için milis güçler oluşturmaktır.

Söz konusu operasyonlardan sonra Başkale'nin Heretis, Gülpınar'ın Şamanis köylerinde yeni karakol kuruldu. Aldığımız haberlere göre Başkale, Çatak, Gülpınar, Hakkari merkez ve Beytüşşebap v. alanlarda da çok sayıda karakol konumlandırılacaktır. Karakolların konumlandırılması hem alanı denetleyecek, hem birbirini koruyacak ve hem de halka baskı yapacak ve devrimci güçlere darbe vuracak şekilde yapılmak istenmektedir.

Her yerde karakol sistemini geliştiren sömürgeci, belli merkezlerde de operasyonlar, ve baskınlar için gerekli güç birikimi sağlayıp, işkence merkezlerini oluşturmaktadır. Bununla da gereken denetimi sağlayabilmek için ordu örgütlemesini yerleştirmek istemekte, bu örgüt birimlerini de en gözde askerlerden gerilla taktiklerine göre yetiştirmektedirler. Bu askeri birlikler, çok sınırlı, o da arabalarla dolmakta, askeri araçlarla binmektedirler. Operasyon birliğinin yürüyüşleri ise, bazen tek sıra halinde yapılırken, bazen de gruplar halinde olmaktadır. Operasyon hedefi de dağılımız ve gerillanın muhtemelen barınabileceği coğrafik alanlarımız olmaktadır. Ayrıca bazı köyleri basıp pusula kurarak partizanları ele geçirme taktiklerini uygulamaktadırlar.

Bu yeni tip ordu örgütlemesi, Pentagon'un G. Vietnam'da uyguladığı örgütlemeye benzerlik arz etmektedir. Ama tüm heybetine rağmen, Pentagon'un bu baskı güçleri, Vietnam Ulusal Kurtuluş Mücadelesi öncesinde darmadığını olduğu gibi, küçük birimler haline getirilen uşak askeri güçler de Viet-Kong'lar tarafından düzenlenen seri eylemler sonucunda belli merkezlerde toplanmak zorunda kalmışlardır. Pentagon, kendi askeri güçlerini belli merkezlerde topladığında ise, devrimci güçlere rahat hareket edebilecekleri geniş alanlar bırakmaktan öte birşey yapamamışlardır. Böylelikle daha geniş çaplı eylemler için zemin yaratılmıştır. Bu ise, bize, emperyalist-sömürgeci güçlerin uygun taktik yönelime girildiği zaman gerilla mücadelesini engelleyemeyeceğini gösteren bir

pratik olmuştur.

Ülkemizde de daha mücadele-mizin ilk evresindeyken, benzer yöntemleri devreye sokan faşist sömürgeci, tez yoldan sonuç almak istemektedirler. HRK'nin kuruluşunun ilan edilmesinden sonra devreye sokulan faşist sömürgeci saldırılar, tıpkı G. Vietnam'da NLF'nin kuruluşundan sonraki saldırılar benzemektedir. Her ne kadar bugün faşist cunta belli bir ajan yapıya -ki bu yapı önemli oranda devrimci şiddetle hedef olmuş ve dağılmıştır- ve "güçlü" bir orduya sahipse de G. Vietnam'daki Pentagon'un hazırlığı kadar bir hazırlığa da sahip değildir. Belki Vietnam'da 1956-59 yılları arasında uygulanan Pentagon taktikleri faşist Türk yönetimi tarafından 80-84 döneminde uygulansaydı, hayat bulma şansı daha fazla olabilirdi. Ama bugün stratejik köy karması milis örgütlemesi ve ordunun konumlandırılması, faşist cunta için çok zordur. Çünkü karşısında onunla savaştan ve halka önderlik eden bir devrimci güç vardır. Ama bu açık gerçeklerle birlikte, son gelişmeler faşist sömürgeci, Pentagon'un G. Vietnam'da uyguladığı bayatla-

yucuları" adı altında her muhtarlığa bağlı 6 kişi silah alacak ve silah alan bu milisler köyün nöbetini tutarak, gelen yabancıların köye girmesini engelleyecek, "bölücü teröristleri" gördüğünde ya öldürecek ya da yakalayarak "adaletle" teslim edecektir. Bu kişiler aynı zamanda askerlerle birlikte operasyonlara da katılacaklardır. Tüm işi bu olduğu için de ailesinin geçimi için ayda 40 bin lira maaş bağlandığı gibi, öldüğünde çocuklarına tazminat ödenecektir. Aldığı silahı kaybettiğinde ve özellikle de "teröristlere" kapıldığında 420 bin TL. ceza ödeyecek ve hakkında yasal işlemler yapılacaktır. Bütün bunlara ek olarak 6 milisin sorumluluğunda bulunan alanda, herhangi bir olay olursa bu kişiler sorumlu tutulacaktır.

Bu karar gereğince devletten silah alan kişi iyi ya da kötü ne olursa olsun, faşist sömürgeci bir çetesi olacaktır. İlk etapta halk, durumun ciddiyetini ve alınan kararın kapsamını kavrayamadığından "devletten silah alırız, zaten sizinle olduğumuz için gerektiğinde onların silahlarıyla karakol basarız" demektedir. Ama devrimci

de kudurganlaşarak halka rastgele saldırımlardır. Buna en iyi örnek bulunduğumuz alandan verilebilir. Başkale'de yapılan operasyonlar döneminde tüm köy muhtarlarına milislik duyurulmuş, bu baskı karşısında 13 Muhtar istifa etmiştir. Söz konusu muhtarlar "çareyi istifa etmekle bulduk. Yoksa yakamızı bırakmıyorlar (Bu muhtarların istifası da kabul edilmemiştir)" diyerek sömürgeci uygulamalara karşı ortak bir tavır takınabilmişlerdir. Bu tavrılarından dolayı işkenceye tabi tutulan muhtarlar, sömürgeciye taviz vermemiş, milisliği kabul etmemişlerdir. Tüm bölgede uygulamaya sokulan milisleştirme faaliyetlerinin de fiyaskoyla sonuçlandığını belirtebiliriz. Yine bu milisleştirme çabası, kitle içerisinde devrim ve karşı-devrim sorunlarının tartışılıp, sonuçların çıkarılmasına da neden olmuş ve kitlelerin daha da pasifize olmasını sağlamıştır. Şu an halkımız sömürgeci milisleştirme faaliyetinin iç yüzünü anlamaktadır. Daha bu uygulamalar devreye sokulmadan önce, devrimcilerin yaptıkları açıklama kitle tarafından propaganda yada ajitasyon temeline anlaşılmaktaydı. Ama, şimdi bu sorunlar çıktığında meselenin ciddiyeti anlaşılmaktadır.

Güney ve Doğu Kürdistan'a yakın olmasından dolayı, bu yörelerdeki halk kitleleri, İran ve Irak rejimlerinin bu parçalarda yarattıkları milis örgütlenmesinin ortaya çıkardığı tahribattan yakından gördüğü için devrimcilerin bilincendirme çalışmalarından çabucak etkilenmektedirler. Milisleşmeye karşı çıkan 13 muhtarın istifasından ayrı olarak bir çok muhtar da yapılan toplantıya gitmemiş, düşmanın çabalarını boşa çıkarmışlardır. Tüm muhtarlar da bu uygulamayı protesto etmek için çeşitli biçimlerde direnmişlerdir. Her köyde oluşturulacak milis için 6 kişilik isim listesi isteyen sömürgeci bunu zor yoluyla almak istemiş de hiç bir şey elde edememişlerdir. Nüfus kütüklerini açarak rastgele isimler yazan faşist devlet yetkilileri, isimlerinin milis gücüne yazıldığını duyarak, öfkeyle devlet kapılarına dayanan köylü yurtseverlerin akınını uğramışlardır. Köylüler katliyen silah almayacaklarını, alsalardı başka yollara başvuracaklarını açıkça söylemişlerdir. Bu dönemde adı devlet tarafından milislik için yazılan bir köylü yurtseverle görüştüğümüzde şunları söylüyordu: "Ben partinin bütün düşüncelerine katılıyorum, kabul ediyorum. Sizde biliyorsunuz benim adımı silah almamı için yazmışlar. Yemin ederim ki bana ne yaparlarsa yapsınlar isterse idam etsinler, silah almayacağım. Kardeşlerime ve devrimcilere silah sıkamayacağım. Cahşlık yapmayacağım" içini çekerek bize yöneliyor ve "hiç cahş olunur mu?" diye soruyordu bu yurtsever köylü. Yine bir başka köylü de şöyle konuşuyordu: "Hiç kimse silah almaz. Eğer zorla verseler, bile olan devrimcileri katırırlar. Ayrıca bazılarının gönlü olsa da partiyi bir tarafa bıraksak da halk onların silah almasını izin vermez. Silah alan halkı karşısında bulur. Çocuklar bile onları rahat bırakmaz. Çocuklar silah alanları gördüklerinde 'cahşo, cahşo' diye bağırarak alay eder. Yani, kısacası, halkımız bir bütün olarak milisliğe karşı çıkıyor". Halkımızın bu politika karşı tavrını kısaca böyle özetledikten sonra, konumuzun diğer bir yönünü ele alalım.

Faşist Türk cuntası, milisleş-

Sömürgeci milis oluşturmak istedikleri milis çeteleri...

miş taktikleri uygulamaya çalıştığını gösteriyor. Her yerde yerleştirdiği askeri güçleriyle toplumu ve devrimci güçleri susturmaya çalışıyor.

Bu noktada kendisini acil bir şekilde dayatan bir mücadeleye gereksinim duyulmaktadır. Faşist yönetimin bir yandan öcü gücü ile kitleler arasındaki bağı koparmaya çalışması, bir yandan da savaşı Kürdistanlaştırmak ve belli bölgelere hapsederek boğmak istemesi karşısında, Marks'ın dediği gibi «her yeni topluma gebe olan eski toplumun ebesi» durumundaki zor'u üst düzeyde çıkararak uygulamak ve sömürgeci zor'u devrimci şiddetle ortadan kaldırmak zaruri bir ihtiyaç durumuna gelmiştir. Herşeyden önce sömürgeci milis oluşturmak çalıştığı karakol sistemine darbe vurulması zayıf görüldüğü yerde ezilmesi ve böylece gücünü merkezleştirmesinin sağlanması zorunlu bir görev olarak devrimci kuvvetlerin önünde durmaktadır.

Faşist cuntanın başvurduğu diğer bir taktik ise, Kürdü Kürde karşı savaşmak, yani savaşı Kürdistanlaştırmaktır. Bunu başarmak için adım adım ilerleyen sömürgeci, başlangıçta karakol konumlandırma ve milis oluşturma faaliyetleriyle işe başlamışlardır. Milis oluşturma işi şu ana kadar başarıya ulaşamamıştır. Birçok alanda biriki hain dışında kimse böylesi bir şeye yanaşmamıştır.

Sömürgeci "Bakanlar Kurulunun" aldığı karara göre, "köy koru-

öncünün uyanları ve yölgösterici-liği sayesinde gerçekleri kavrayan halkımız, gereken doğru tavrı takınarak sömürgeciye karşı çıktı.

Halkımız bugün, sömürgeci milis savaşı Kürdistanlaştırmak taktikine karşı sürekli direnmektedir. Halkın içinde bulunan ama ekonomik, sosyal v. bağlarla sömürgeciye bağlı olan ve bu nedenle devrimden çıkarı olmayan bazı unsurlar milisliğe aday gözük-mektedir. Ancak bunlardan çoğu, devrimcilerin kitleler üzerindeki etkisi ve prestiji ile kitlelerin yurtsever yapısından etkilenerek sömürgeciyle ittifaka yanaşmamaktadırlar. Yanaşanlar ise, devrimin açık hedefi haline gelmekte, kitlelerin tecrit ve teşhir olmaktadır. Şimdilik arada bocalayan bu kesimler, devrim yada karışık devrim safına geçebilmek için güç dengesi herhangi bir tarafa çemesini beklemektedirler. Bu tavrılarından ötürü de sömürgeci baskı gören bu unsurlar, açık uşaklığa zorlanmakta, askeri birimlerle yer almasını istemektedir. Tam bir kızmaz içerisinde bulunan bu kesimler, güçlü bir cephe esprisiyle mücadelemize yarar sağlayacak, sömürgeciye karşı savaşa katılabilecek çevrelere haline de getirilebilecektir.

Sömürgeci milisleştirme faaliyetlerini özellikle aşiret reislerine ve ileri gelenlerine, köy muhtarlarına dayandırarak geliştirmeye çalışmakta, çabaları boşa gidince

tirme taktiklerini geçmişten beri Türk egemen sınıflarının Kürdistan halkının direnişini bastırma tecrübesinden ve bugün Doğu ve Güney Kürdistan'da uygulanan milisleştirme deneyimlerinden aldığı gibi, Pentagon'un dünya halklarının geliştirdiği ulusal kurtuluş savaşlarına karşı uyguladığı bastırma ve "savası yerleştirme" yöntemlerinden de almaktadır. Faşist cuntanın dayandığı tecrübe, II. Abdülhamit'in 19. yüzyılda Kürdistan'daki ayaklanma ve direnmelere, Ermeni ulusal hareketine karşı uyguladığı Hamidiye Alaylarına (Bu alaylara kürtçe "Alayê Hamidiye" denilmektedir) kadar uzanmaktadır. Hamidiye Alayları, bir yandan Kürdistan halkına ve Ermeni ulusal hareketine karşı kullanılırken, diğer yandan aşiret reisleri arasında çelişkiler yaratmaya neden olmaktadır. Bu çelişkiler derinleştirilerek çatışmalara dönüştürülür, böylece Kürt egemen sınıfların güçbirliğinden ve ortak tavırdan yoksun kalarak, Osmanlı imparatorluğunun bu alanda rahat hareket etmesine neden oluyordu.

Bu dönemde Hamidiye Alaylarının Kürdistan'da tutturulması ve başarı göstermesinin nedenleri vardır. Bir kere Kürdistan'daki 19. yüzyıl ayaklanmaları önderliğin niteliği, hareketin nüfuzdan kopukluğu ve İngiliz emperyalizminin Osmanlı imparatorluğuna ayaklanmaları bastırmak için verdiği destek vb. nedenlerden ötürü bastırılmıştı. Ayrıca II. Abdülhamit, Hamidiye Alaylarına asker ve askeri dayanak sağlayan Kürt feodallerine içte kısmi özerklikte tanımaktaydı. Hamidiye Alaylarının başarısının en büyük etmeni de o dönemde ekonomi, sosyal vb. gelişmeler olmadıysa, bu güçleri etkisizleştirecek devrimci bir gücün ortaya çıkmasıydı. Buna benzer nedenler II. Abdülhamit'in kurnazlık ve sinsilikleriyle birleştirilerek ortaya bilinen sonuç çıkmıştır.

Bugün Doğu ve Güney Kürdistan'daki mevcut olumsuzluklar

gözler önündedir. Bu her iki parçada onbinlerce kişi, iradesi dışında düşmana milislik etmekte ve feodallerin arkasından sürüklenmektedir. Böylece bir olumsuzluğa neden etmenlerin başında, bu parçalarda ileri bir sosyal-ekonomi yapının olmayışı, sınıfların modern temellerde ayırmaması gelmektedir. Buna bağlı olarak siyasal ve kültürel alanda egemen sınıfların çıkarı hakimdir. Aşiretçilik güçlüdür, ve halka önderlik eden güç, çağın gerisine düşen feodal-burjuva kesimdir. Söz konusu önderlik, kendi içinde hiç istikrarlı olmamış, sürekli birbiriyle didişmiş ve çatışmıştır. Bunları da sömürgeci devletin yanına aşiretleriyle birlikte giderken, örgütlü önderlikte çeşitli eğilimlere girmiş, hatta bazıları yer yer devrimciler maskesi altında faşist sömürgecilerle uzlaşmaya girmiştir. Ve bugün düşmana milislik yapan insanlarımız kendi istemleriyle değil, tersine önder olarak tanıdığı güçlerin zorlamasıyla bunu yapmaktadırlar. Yine bu feodal güçlerin düşmana gitmesinin bir diğer nedeni de, İran ve Irak sömürgeci güçlerinin bu hareketlere ayrıcalıklar tanımalarıdır. Bunlar kendilerine Kürt diyebilmekte, milli güysiler giyebilmekte, dilini konuşabilmekte, bir kaç gazete ve dergi çıkarabilmekte ve radyo yayını yapabilmekteydiler. İyi bir yaşam olanağına da kavuşan bu güçler, çevresindekileri de bu olanaklara aldatabilmekteydi. Sömürgeci Türk devleti ise böyle bir olanağı tanımamaktadır. Çünkü bugünkü koşullarda bu olanakları tanıması demek onun çok oluşunu hazırlaması anlamına gelecektir. O, milis oluşturma ve halkımız içinde bu tür güçler yaratma istemini daha çok zor yöntemlerle başarmak istemektedir. Kürt sözcüğünün daha ağıza alınmasına müsaade etmemektedir. ABD ve diğer emperyalistlerden aldığı tecrübeleri daha katı kurallarla hayata geçirmek istememektedir.

Güney Vietnam pratiğinde de

benzer taktikleri görmemiz mümkündür. Vietnam ikiye bölündükten sonra, Güney'de ABD emperyalizminin sadık uşakları bir "Vietnam Cumhuriyeti" kurdular. Bu temelde G. Vietnam'da devrimci hareket etkisizleştirilmek istenmiş ve belli bir güçle sahip olan egemen sınıflar, örgütlenerek kendi damgalanmış gelişmelerde vurmak istemişlerdir. Belli bir güçle sahip olan Vietnam egemen güçleri, emperyalizmin de desteğiyle Vietnam adına hareket edebilir ve bazı girişimlerde bulunabilirken, Kürdistan'da böyle bir şeyden de bahsedilememektedir. Kürt egemen sınıfları, bırakalım Cumhuriyet kurmayı, Kürt sözcüğünü bile kullanamamaktadırlar. Otonomiden bile söz edemeyen bu sınıflar, böyle bir şeye yeltendikleri takdirde Türk sömürgecileri tarafından dillerinin kesilmesinin de önüne geçemeyeceklerdir. Kaldı ki, bugün hızla boyutlanan mücadelede, düşmanla kıyasıya bir savaş içinde gelişmekte ve düşmanın işine yarayabilecek hiç bir girişime müsaade etmemektedir.

Bu yörelerde yaptığımız çalışmaların çıkardığımız sonuçlara göre, köylerde oluşturmaya çalışılan cahşlık hiç tutmamış ve tutmaz da çok zordur. Ama hiç kimse, "ülkemizde düşmanla milislik yapacak insan çıkmaz" diyemez. Bizim izah etmeye çalıştığımız şey, Doğu ve Güney Kürdistan'ın G. Vietnam gibi yerlerde yaratılan tipte bir milisliğin Kuzey-Batı Kürdistan'da yaratılamayacağıdır. Yukarıda saydığımız nedenlerle birlikte devrimci hareketin varlığı da söz konusu yapının oluşmasını engelleyecektir.

Her ülkede olduğu gibi Kürdistan'da da devrimden çıkarılan ve olmayan, devrime katılan ve katılmayan (hatta ona karşı savaşan) sınıf, tabaka, kişi ve örgüt vardır. Bundan dolayı ileriki dönemde faşist cunta, karşı-devrimcilerden, egemen sınıfa mensup bazı unsurlardan, hapisteki döneke ve ihanetçilerden, kaçkın ve teslimiyetçi ta- kimından, lümpen vb. kesimlerden

oluşmuş bir örgütle devrime karşı engeller oluşturacak ama bu, "savası Kürdistanlaştırma" derecesine çıkamayacaktır.

Hiç kimsenin şüphesi olmasın ki halkımız partimiz önderliğinde düşmanın oyun ve entrikalarına karşı duracaktır. Ama bunu yapabilmesi için, Güney Vietnam devrimcilerinin "kafalen ve kalpleri kuzanma" faaliyetini Kürdistan devrimcileri de ülkemizin koşullarına uygun biçimde yürütmeli, bunu yaparken iflah olmazlara gereken cevabı da vermelidirler.

Son olarak ele alacağımız bir konu da, faşist cuntanın uygulamaya çalıştığı stratejik köy sorunudur. Sömürgeci Türk devleti, bugüne kadar hep kapalı tarzda yürütmeye çalıştığı stratejik köy, mecburi iskan ve alanları boşaltma çabalarını, içişleri bakanının ağzından açıklamış ve herkesin rahatlıkla görebileceği bu uygulamaları bir bütün olarak halkımızı karşısına aldığı görmüştür. Daha önceleri devreye sokulan Emniyet Bölgeleri'ni oluşturmak için alınan kararlar, oluşturulan komisyonlar ve yapılan baskılar fiyaskoya sonuçlanmıştı şimdi de bu yeni planı hayata geçirmek istemektedirler. Faşist devlet yetkililerinin son propaganda ve hazırlık faaliyetleri, şu an stratejik köy oluşturma planını, bir çok yaylağı biraraya getirme biçiminde hayata geçireceği anlaşılmaktadır. Yaylağı biraraya getirme faaliyetleri, bu planın ilk provası olacaktır. Eğer prova başarılsa, hemen köyleri biraraya getirme faaliyetine girişeceklerdir.

Oldukça sinsi bir şekilde uygulanmak istenen bu planın halkımız tarafından kabul görmeyeceği açıktır. Yöre halkının temel geçim kaynağı olan hayvancılığı belli bir alana hapsedilmesi anlamına gelen bu plan, büyük tepkilere neden olacak, yaylaların biraraya getirilmesine göz yumulmayacaktır. Çünkü buna göz yumulması halinde hayvancılığı terk edilmesi ve buna

bağlı olarak bölgenin terk edilmesi gerekecektir. İşte halk bu durumu bildiğinden sinsi plana aldanmayacak. Bu uğurda gerekirse siyasi ve askeri zorunu da kullanacaktır. Ayrıca halk kitleleri sömürgecilerin yaylaları biraraya getirme planının bir bütün olarak halkın susturulması ve buraların toplama kampı haline getirilmesi amacını taşıdıklarını kavramaktadır. Bu bilince ulaşan kitlelere öncü gücün yol göstermesi halinde, oldukça büyük patlamalar da görülecektir.

Bu kabarmalar öndersiz bırakıldığında, düşmanın sınırsız katliamlarına maruz kalacağından, devrimciler uyanık olmalı halkı öndersiz bırakmamalıdır. Stratejik köyler konusunda en güçlü deneyime sahip olan Güney Vietnam halkı ve devrimcilerinden dersler çıkarılmalıdır. Orada, çok sıkı stratejik köyler kurulmuş, bu köylerin etrafında tel örgülerle sınırlanmış, içerde ve çevresinde yerli hain güçlerin ve emperyalistlerin askerleri sürekli nöbet tutuyor, Vietnam köylüleri tam bir hapishanede baskınlıyordu. Ama hızla gelişen devrim ve Vietnam halkı bu stratejik köyleri emperyalistlere ve onların uşaklarına mezar ettiler. Pentagon'un Güney Vietnam'da uyguladığı stratejik köyleri, faşist sömürgeciler şimdi Kürdistan'da uygulamaya kalkışıyorlar. Ama dost düşman herkes görecektir ki, Güney Vietnam halkının yitirdiği stratejik köylerin kahraman Kürdistan halkı, oluşturmalarına dahi fırsat tanımayacaktır. Tüm dünya halkları, halkımızın kahramanlığını, partimizin yüce önderliğini ve Cepheviz ERN'kin birleştirici ve savuşturucu, ordumuzu savışkanlığını görecektir.

Sonucunu, hükümünü ve yargısını tarih belirleyecektir.

15.4.1985
A...

İlk Adımlarını Atan Halkı Mücadelemiz, Sömürgeciliğin Nihai Sonunu Müjdeliyor

15 Ağustos'tan bugüne kadar geçen yaklaşık bir yıllık süre zarfında alana sayısız ziyaretler yapan faşist devlet yetkilileri ve bölgeyi abluka altına alan sayısız ordu birlikleri, en azgın propaganda ve karalamalarla kitleleri öncü güç PKK'lerden koparmak istemiş, askeri baskı ve operasyonlarla da gözdağı veremeyi amaçlamışlardır. İçişleri bakanından, devlet başkanına ve parti başkanlarına varana dek alana ziyaret eden devlet yetkilileri olayın ciddiyetinden bahsederken, başbakan Turgut Özal'ın tatilde verdiği demec işe kargaları dahi güldürecek hafiflikte olmuş, tüm kamuoyunun alay konusu haline gelmiştir. Türk başbakanına sormak gerekir şimdi, madem öyle önemli şeyler yoktu da neden bir yıldır onbinlerce asker dağıtılıyor hergün pusularla karşılaşıp, kurşunlara hedef oluyor? "Büyük Türk devleti" neden duruma hakim olamıyor, "bir avuç teröristi" ele geçiremiyor? Halklarımız ve dünya halkları da çok iyi biliyor ki gelişen mücadele hafif Türk başbakanının dediği gibi bir iki gövde gösterisi vb. değil, bir halkın tarihinin bu yana ilk kez sahip olduğu güçlü önderliğinin aydınlatıldığı çizgide ayağa kalkışı ve nihai zafere ulaşma savaşımıdır. Bu gün artık Türk devletinin faşist yetkilileri de çok iyi gölmektedirler ki, bu mücadele öyle kolay yutulur bir lokma değildir ve kendilerini eninde sonunda mezara götürececek bir kasırga gibidir.

Yazımızın bu girişinden sonra biz de faaliyet alanımızın durumunu gözden geçirmeye halkımızın mücadelemize yaklaşımını izah etmeye ve düşmanımızın barbarlıklarını, sahtekarlıklarını anlatmaya çalışacağız.

Ülkemizin en doruk alanlarında ve en uca köşelerinde bile faaliyet sürdüren sayısız partizan grubu gibi bizde yaklaşık iki buçuk yıldır faaliyetlerini sürdürmekte, halkımızın mücadeleye olan bağlarını pekiştirmeye çalışmaktayız. Daha çok kırsal kesimde barınmakla birlikte, sık sık halkın içine girerek onlarla konuşup görüş alışverişinde bulunmak ve gelişmeleri karşılıklı anlatmak en büyük istemlerimiz arasındadır. Sömürgeci saldırıları karşı temkinli davranmışız bu süreçte en büyük yardımı halktan gördüğümüzü ve her koşul altında halkımızın bizlere sağ çıktığını bizzat pratimizden görmekteyiz.

15 Ağustos scnasında ülkemizin çeşitli alanlarında meydana gelen çatışmaların ve hızla kızışan mücadelemizin halkta yarattığı etkiyi görmek ve değerlendirmelerini dinlemek için köylere iniyorduk. Yine eylemlerin yoğun olduğu bir dönemde, akşam karanlığı bastığında, oldukça yüksek bir dağın yamacındaki dar ve ince patika yoldan, derin vadideki bir köye vardık. Daha önceden tanımadığımız bir evin kapısını çaldık. Az sonra karşımıza kapıyı açan ortayışın üzerinden daha yaşlı görünen bir dayı

çıktı. Fazla düşünmeden ve bir şey sormadan bizi içeriye buyur etti. O çevrede adı mahkumların da dağıldığı kaldıkları bildiğimizden kendimizi tanıttık ve devrimci olduğumuzu söyledik. Bunun üzerine, dayının gözlerinde sevinç parıltıları dolaşmaya başladı. Hal hatırımızı sorduktan sonra, bize PKK'nın yaptığı eylemlerin amacını, Türk devletinin belirttiği gibi kayıplarımızın çok olup olmadığını ve değişik bazı sorular yöneltti. Biz de eylemlerimizin amacını tek tek açıklayarak, Türk devletinin asılsız haberler yaydığını, devrimcilerin başsansız olduklarını gösterip, kitleleri umutsuzluğa itmek istediğini izah ettikten sonra çevrenin durumunu, yöredeki sömürgeci güçlerin neler yaptıklarını, halkın eylemler ve gelişmeler hakkında ne düşündüğünü sorduk. Diyarbakır terminalindeki tüm otobüslere el konulduğunu, iç bölgelere sürekli asker taşındığını, Türk devletinin yöneticilerinin büyük korku içinde olduklarını ve Ergani-Cermik alanında önceden serbest bırakılan bir çok insanın yeniden tutuklandığını anlatan ev sahibi, halkın moralinin çok iyi olup, umutlu ve birlikteliğe yana olduğunu, eskiden küs olanlarındaki barış-paylaşımın, hainlere karşı büyük bir öfkenin olduğunu, tüm köylünün eylemlere katılmaya hazır olup, "karakolları basalım" diye kendi aralarında konuştuklarını belirtti. O akşam biraz daha oturup konuştuktan sonra sevinçli bir şe-

kilde köyden ayrıldık.

Kaldığımız yerlerde haberleri dikkatle dinlemeyi sürdürüyoruz. Sömürgeci-faşist yetkililerdeki kız-ınlığın arttığını fark ediyorduk. Öyle ki sömürgeci barbarlar, kızgınlıklarını ifade edecek sözcüğü bulmakta zorluk çekiyorlardı. "Terörist" sözcüğüyle tatmin olmadıklarından, bu seferde "eşkiya" sözcüğünü kullanmaya başlamışlardı. 12 Mart 1971 faşist cuntası döneminde hatırladığımız kadariyle, devrimcileri anarşistlikle ihdam eder, bu sözcüğü kullanırlardı. Halk kitleleri devrimcilerden etkilenip, onlara sempati duyduklarından, anarşistliğin de doğru bir şey olduğunu sanarak kendilerine anarşist demeleri üzerine sömürgeciler o kelimeyi terkedip, "terörist" sözünü kullanmaya başlamışlardı. Ama kitlelerin bu seferde terörist kelimesine sahip çıkıp, devrimcilerle olan sempati-lerini "bende teröristlerin arkadaşım" diyerek belirtmeye ve bu kelimeyi de benimsemeye başlamaları sömürgecileri çıldırtmış olacak ki atalarından devraldıkları haydutluk ve eşkiyalık gibi deyimleri bizlere mal etmeye başladılar.

Bir başka akşama Ergani'nin Z... köyüne uğradık. Ev sahibimize selamlaşp, hal-hatır sorduktan sonra saat 23⁰⁰'te verilen BBC haberlerini dinlemeye başladık. Her gün basını takip etme olanlığımız olduğundan, ertesi günün basınındaki genel başlıkları BBC'den öğrenmeye çalışıyorduk. O akşam da merakla radyonun başına toplandık. Sıra

Devamı Syf: 19'da

HRK'nin kuruluşu ve Kuzey-Batı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin modern temellerde bastırılması yankısını dünyanın dört bir yanında duyurdu. PKK'nın önderliğinde geliştirilen bu mücadelenin ilanıyla birlikte, halkın durumunu gözlemleyen herkes, halkta meydana gelen coşkuyla rahatlıkla görülebilir ve faşist sömürgecilerdeki korku ve paniğe de rahatlıkla tanık olabilir. Sömürgeciler, tüm güçlerini seferber ederek, eylemlerin halkımızda ve dünya kamuoyunda gereken etkiyi yapmaması için yoğun çaba sarfettiseler de, ne yalan haber ve demogojileri, ne çelişik beyanları, ne de uyduruk demec ve propagandaları etkili olmadı, tersine eylemler en güçlü tarzda yankısını bularak, daha şimdiden mücadelemizin haklılığını ve kutsallığını her alanda kanıtladı.

Şuna kuşku yok ki, sömürgeci faşist Türk devletinin ordularını Kürdistan'ın iç bölgelerine doldurması, yönetici kesimin çeşitli açıklamaları, basın-yayın organlarının da çıkan asılsız haber ve yorumlar vb. nin tümü halkımıza karşı başlatılan fiziki ve psikolojik saldırıların birer parçasıdır. Bu çabalarla parti saflarında karşılıklı yaratmak, kitleleri sindirip korkutmak, kendilerini güçlü ve yenilmezmiş gibi göstermek isteyen sömürgeciler bunda başarıya ulaşamamışlardır, çünkü her şeyden önce yapılan herşeyde inandırıcı olmaları zorunlu olduğu halde, onlar yalan propaganda kampanyasını en üst boyutlara çıkardılar. Ve Osmanlı mantığıyla hareket eden faşist barbarlar, psikolojik savaşla bile kural-larına göre sürdüremediler.

“Köy Koruyucuları” Ya Da Yeni “Hamidiye Alayları”

Baştarafı Syf: 1'de

ahırken, Ermeniler üzerinde de vahşi bir katliam uyguladı. “Hamidiye Alayları” olarak da adlandırılan bu birlikler tamamıyla Kürtlerden oluştuğularak, herhangi bir isyan anına karşı elde hazır bulunduruluyordu.

Benzer bir örneği ABD'nin de Vietnam'da uyguladığını görüyoruz. “Savaş Vietnamlaştırma” olarak nitelendirilebilen bu yöntem klasik “böl-yönet” taktiğinin devamından başka birşey değildir. 1954'de Kuzey'in kurtulması, Güney'in ise, hala Fransız egemenliğinde kalması, Vietnam'da yürütülen savaşın da boyutlarını değiştirdi. Savaş Vietnamlaştırmanın ilk adımı olarak kukla bir yönetim oluşturulurken, bunun vasıtası ile kurulan ve sadece Vietnamlılardan teşekkül eden bir ordu içinde devrimcilerle karşı hareket geçirilirdi. Diğer adıyla özel savaş olarak da tanımlanabilen bu yöntemin Vietnam'da uygulanışının ilginç örnekleri bulunmaktadır. Bu yöntemlerin tümünü buraya aktarmayacağız. Çünkü bu, yazımızın çerçevesini aşmaktadır. Fakat, Kürdistan'da uygulamaya sokulan “köy koruyucuları” kanununun temelinde yatan nedenlerin ne olduğunun kavranması açısından bazı örnekleri buraya da aktarmak hayli yarar sağlayacaktır.

Vietnamlılardan kurulan ordunun yanısıra giderek bunun yanında yeni silahlı milisler de faaliyete geçirilmiştir. Özellikle de azınlıkların Vietnam halkı ile tarihten varolan çelişkilerini körükleyerek, bunları silahlandırıp Vietkong cephesine karşı saldırtmışlardır. Savaşın yoğunlaşması ve ABD birliklerinin darbe üstüne darbe alması karşısında daha da artan bir biçimde devreye sokulan bu milis güçleri kısa bir süre sonra adeta silahın ters tepmesi gibi, tersine dönerek, ABD için tehlike oluşturmaya başlamışlardır. Son model silahlarla donatılan bu birlikler, silahlarını Vietkonglara karşı kullanmayıp, ABD ve Diem diktatörünün askerlerine çevirmektedirler. Bunun yanısıra, diğer savaş yöntemleri de devreye sokan ABD, kimyasal silahlar kullanıp, doğayı tahrip ederken, Napalm bombaları ile yakıp, yıkmaktadır. Acımasız ve vahşi bir savaşın yürütüldüğü Vietnam'da, halk tüm bu oyun ve uygulamalara karşı direndiği oranda başarıya gitmektedirler.

ABD tarafından Vietnam'da ve diğer birçok ülkede uygulanan ve başarısızlıkla sonuçlanan “savaşın yerelleştirilmesi”, TC tarafından neden bu derece pervasızca uygulanmaktadır. Tarihte, Abdulhamit'le başarılı olabilen Türk egemen sınıfları, bu tarihi tecrübelerine dayanarak bu gün de mi başarılı olacaklarını sanmaktadırlar? Cunta başlıklarını geçmişleriyle çok övündükleri gözden kaçmamaktadır. Fakat o dönem koşulları ile günümüzün durumunun çok değişik olduğu ve birbirinden çok farklı yarıları olduğu bilinmektedir. Yine bu politikanın M. Kemal döneminde “İzale-i Şekavet” kanunu ile de belli oranda uygulandığı görülmektedir. Aynı zamanda bu dönemde, bunun uygulanması için elverişli koşullara da sahipti.

15 Ağustos eylemlerinin ardından Hakkari, Siirt, Van, Mardin vb. il ve ilçelerini dolaşan cunta başı Evren “İzale-i Şekavet” kanununun bahsederek, “bölücü eşkiyalara karşı bunu uygulamaya soka- cağız” diyordu. Resmi bir karar haline getirilmemiş de olsa yer yer oluşturulan bazı milis güçlerine silah dağıtıldığı ve bunların devrimcilerle karşı kullanıldığı görülmüştü.

Hatta birçok alanda bu birliklerin yediği darbeler sonucu işlemez duruma geldikleri ve istenilen sonucu vermedikleri yaşandı. Ama buna rağmen, bakanlar kurulu toplantısında 13 ilde bu milislerin örgütlen-dirilme kararının alınması neyin işaretidir? Hergün basında verdikleri demecelerde “işin sonuna geldik. Son kırıntılarını da temizliyoruz” dedikleri bir dönemde Kürdistan'ın 13 ilinde, bu kanunun uygulanmaya başlaması, sömürgeci-faşist cuntanın hiçte beklediği sonuçları elde edemediğinin açık işaretidir.

Cunta başı Evren daha Erüh ve Şemdinli'de ilk silahlar patlatıldığında büyük bir korku ve telaş içinde, eski silahlarına sarılmaya başladı. Abdulhamit ve M. Kemal'den kalan bu silahı, daha işin başında uygulamaya koyan cunta bu yönüyle ABD'nin Vietnam için çok sonraları uygulamaya koyduğu

Kürdü Kürde kırdırma politikası da geri tepecektir

oyunlara erkenden el attı. Bu da gösteriyorki, TC tarihinin ne kadar tozlu ve iğrenç silahlı varsa uygulamaktan bir an bile olsa geri durmayacaktır. 1985 Baharına kadar, devrimci direniş eylemleri karşısında ordusunun sonuç almakta çok cılız kaldığını gören cunta şefferi, askerlerinin daha fazla yıpranmasını önüne geçmek için alalece bu yasayı gündemleştirdiler. Bu yasanın bu dönemde göndeme konulmasının bir nedeni olarak bunu belirtebiliriz. Askerlerin kışlalarından uzak, dağda kar-kış mededen operasyonlara koşturulması ve bunlarda eli boş olarak dönmeleri moral açısından alabildiğine zayıflatmakta, ordu içinde bir çok karışıklığı çıkmasına yol açmaktadır. Devrimcilerin kurdugu bir çok pusudan ağır maddi ve manevi kayıplar sonucu ancak kurtulabilen birliklerde telaş ve korku yaygın olarak gelişmektedir. Orduyu daha az kullanmak ve esas olarak da kendi gücünü yıpratmayıp, devrimci birlikleri çeşitli güçlerle uğraştırıp yor-mak için, bu milislerin örgütlen-dirmesine geçilmektedir.

Nasıl ki, Abdulhamit Kürdistan'daki egemenliğini “Hamidiye Alayları”na dayanarak, korumuşsa, Ke-nan Evren cuntası da “Yeni Hamidiye Alayları”na diyebileceğimiz bu milislerle dayanarak varlığını korumak istemektedir. Yine, Abdulhamit “Kürdü Kürde” kırdırma politikası ile sonuç almışsa, Evren de aynı uygulamayla sonuca gitmek istemektedir. Bu nedenle, bu milis gücünün oluşturulmasının temelinde yatan ana neden de budur diyebiliriz. Kendi ordusunu dışı bırakarak, halkı birbirine kırdırıp, devrimci güçleri zayıf düşürüp, en sonunda ordusu ile vuracağı birkaç darbeyle işi bitirmek istemektedir.

12 Eylül öncesinde gerek faşist

feodal-komprador güçlerin saldırtılması ve gerekse, sosyal-şovenlerin, “UDG” oluşumunun hareketime karşı faaliyete geçirilmesinin bir amacı da buydu. PKK'nin güçlü bir hazırlık temelinde, sömürgeci kurumlara yönelmesini engellemek ve çatışmalar içine çekerek gücünden düşürüp bitirmek hedefleniyordu. Bu oyunun tamamıyla uygulanması ve başarısızlıkla sonuçlanması karşısında, faşist cunta bu dönemde daha geniş boyutlu bir milis örgütlenmesi ile karşımza çıkmak istemektedir. Sadece ilk aşamada Siirt ve çevresinde 1000'ne yakın kişinin silahlandırılması az veya küçümsecek bir olay değildir. Ordu ve polis gücünün dışında sivil olarak örgütlenilen bu “köy koruyucularının” mücadelemiz önünde önemli bir engel teşkil edecekleri açıktır. Bu sayı Kürdistan geneli için düşünüldüğünde adeta

gerek duymadan sonuca gider. Ama artık bu güçler işlemez duruma gelmiş veya artık kendisini sonuca götüreceği gelişmeleri yaratacak güce değilseler, yeni uygulamalar devreye sokulur. İşte bu yeni karar tem da böyle bir dönemde gündeme alındı.

Bunun yanısıra ulusal kurtuluş eylemlerimizi engellemek amacıyla daha değişik bazı uygulamalardan da bahsedebiliriz. Bir yandan sınır boylarında sürgünler gündeme konulurken diğer yandan, ısıklarımda sistemi ile fiziki engeller denilen yeni ajan-milis örgütlenmeleri geliştirilmektedir. Yine bu iş için geçmişte “sol” maskeleye dolaşan bir çok güç de kullanılmakla birlikte esas olarak ajanlaştırmaya ağırlık verilerek yeni barikatlar oluşturulmak istenmektedir. Yine, G. Vietnam'da ABD'nin dağıttığı bildiriler misali benzerleri Kürdistan'da da uçaklarla dağıtılmakta ve halka PKK'ye destek olmamaları için çağrıda bulunulmaktadır. Bildiriden alacağımız bir kaç örnek bile TC'nin ne kadar acz ve korku içine düştüğüne açık bir kanıt oluşturmaktadır. Bir yandan “bitirdik, yokettik” naraları atarken, diğer yandan tehlikenin henüz geçmediğini kabul etmekte ve halkı destek olmamaya çağır-maktadır. Bildiriden aldığımız şu örnekler bile bunun anlaşılmasına yeterlidir.

“PKK ve Apocu denilen çete mensupları nereden bakarsan bak! Koca Türkiye içinde 200 kadar insandır. Bunlar 50 milyonluk Türkiye'de ne yapabilirler? Şimdi yer altında çalışarak masum insanları öldürüyorlar. Yarı yer üstüne, yani açığa çıksalar, vatandaşlarımız da hi bunları yok edebilecekler. Çünkü çok az ve zayıftırlar. Bu yüzden açığa çıkamamakta, köstebeğe gibi yer altında gizlenmektedirler.

Çete mensupları dinsizdirler. Dini kabul etmemektedirler. Güçle-nirlerse dinsiz bir toplum yaratmak isteyeceklerdir. Yani sizler dinsiz insanları olacaksınız. Dininizi inkar edeceksiniz. Bunu kabul edecek misiniz?

Çocuklarınıza sahip olunuz. On-ları genç yaşta dış ülkelerle de-yip, kamplara götürmekte, aç, sefil bi-rakarak eline silah vererek yurda sokmakta, kardeşlerine vurdur-

maktadır. Çocuklarını evlatlarının onları oynucağı olmakta ve kısa zamanda hayatlarını kaybetmekte-dir. Çocuklarını yazık oluyor. Yıl-larca büyüüp besledikleri çocuk-larını, sizlere karşı yetiştirilip, kar-deşlerini öldürmektedir. Sizler, he-piniz askerliğini yapmış insanları-sınız. 3-5 kişi koca TC'ye etki yap-maz. Bunu bilirsiniz.

Çocuklarını 3-5 eşkiyanın çı-karlarına hizmet için büyüüp, bes-lemiyorsunuz. 5-6 gün sonra bir yerde çaresiz yere ölmesini iste-miyorsunuz elbette. Bunun için evlatlarınıza bu yolun yanlış oldu-ğunu, söyleyiniz. Bunların elimize geçen liderleri de yanıldıkları hata ettiklerini söylüyorlar. Diğer-lerini de ele geçireceğiz. Ancak vakit geç olmadan çocuklarınıza sahip çıkınız. Biz kimlerin çocuk-larının nereden olduklarını biliyoruz. Kampta kimlerin olduğunu tesbit etmiş bulunuyoruz.” bu ifadeler gün-den güne kötüye giden, hergün batığa daha fazla saplanan bir kişi-nin kendini güçlü gösterme caba-larına çok benzemektedir. TC'nin de zaten yapmakt istediğinin bu olduğu açıktır.

Vietnam gerçekliğinin diğer bir yönünün özel savaşın uygulanan tüm yöntemlerine rağmen, Vietnam halkının bağımsızlık ve özgürlü-günü kazanmasıdır. Abdulhamit, M. Kemal döneminde, bu politikanın uygulanabilirliği vardı. Fakat geli-nen aşamada ERNK'nin ilanı ve kit-lelerin artan bir oranda siyasal ve askeri faaliyetlere katıldığı koşul-larda bunun hiçte başarı şansı olmadığı açıktır. Gazetelerde boy boy fotoğraflarla milislerin eğitim resimleri verilebilir. Sömürgeci zorun hergün demoklesin kılıcı gibi tepelerinde bulunması temelinde biraraya gelen ve ellerine silah tu-tuşturulan yeni adıyla “köy koruyu-cularının” ulusal kurtuluş mücade-lemiz karşısında fazla tutuna-mayarak dağılmak zorunda kala-cakları ve uşaklık ettikleri gibi güç mezaa gömülecekleri gün gibi ortadadır. Faşist cuntanın çöküşü-nü durdurmak için başvurduğu bu yeni yöntem de tutmayacak ve iflas edecektir. Kürdistan halkı ve genç güçleri PKK, ERNK, HRK bu komp-loyu da boşa çıkaracak güçtedir.

Hiçbir Saldın ve Kompl

Ulusal Kurtuluş Savaşımızın Gelişmesini Engelleyemez!

PKK ve ERNK Davalarında...

Baştarafı Syf: 1'de

20 yıl hapis, 15 kişi için 10 yıl hapis ve 12 kişi için de, 5 ile 8'er yıl hapis ceza-ları istenmiştir. Bu davada idam iste-nen HRK savaşçıları ve ERNK taraf-tarlarının adları şöyledir: Abdurrah-man Kandemir, Sabri Ok, Mustafa Ci-men, Abdurrahman Başkac, Resul Balıç, Ali Gün, Mehmet Yardım, Şahin Bilici, Hamit Sevik, Halil Ba-şak, Derviş Öger, Bedrettin Çaylak, Musa Turhan, Enver Özer, İsmail Orhan, Emin Toprak, Halil Becet, Şehmuz Aycan, Muhiittin Dolacı, Sadrettin Aydınlik.

19 Haziran günü Diyarbakır'da açılan yeni bir davada da 11 Kürt yurtseveri yargılanmış ve suçları Serxwebün gazetesini evinde bulund-urmak olan bu insanları için 13 yıl hapis istenmiştir. Yine, eşine gönder-diği mektubun üzerine “yaşasın PKK” yazması üzerine bir yurtsever de 8 ay hapis cezasına çarptırılmıştır.

20 Haziran 1985 günü Diyarbakır 1 Nolu Askeri Mahkemesinde “Gü-neydoğu olayları davası” adıyla baş-latılan bir davada da toplam 90 kişi yargılanmıştır. HRK'nin eylemlerine katılmakla suçlanan bu yurtseverler-den 2'si için idam, 85'i için 25 yıl hapis ve 3 kişi için de 7 yıl hapis cezası istenmiştir.

Aynı davaya ek olarak 29 Hazi-ran'da açılan bir mahkeme de 12 yurtsever yargılanmaktadır. Eylem-lere katılmakla suçlanan yurtseverler-

den 3'ü için idam, 6'sı için 10 yıl hapis ve 3 kişi için de 3 ile 5 yıl hapis cezası istenmektedir.

Aralarında HRK savaşçılarındın da bulunduğu ama çoğunlukla ERNK taraftarlarının oluşturduğu bu tutuk-luların işkence altında ve mahkeme-de takıldıkları kararlı tutumları faşist cellatları acizlik içersine sokmuş ve yuduruk mahkemelerinde rastgele ver-dikleri ağır cezalarla özele yende ise, tüm Kürdistan halkına gözdağı vermek, onları korkutup teslim alma-dığı ve hatta ajanlaştırmak çabasına giriş-mişlerdir. Ancak bugüne kadar ki gerçe-kliklerin de kanıtı olduğu gibi, ulusal bağımsızlık savaşımız günden güne boyutlanıp, halkımızı kucakla-makta ve sömürgecileri tüm tertip-lerini boşa çıkarmaktadır. Sömürge-cilerin bayatlamış taktikleri ve faşizan uygulamaları halkımızı teslim almaye yetmeyecektir. Ayrıca “pishanlık ya-sasına” uyarak davasına ihanet eden uşaklaşmış tipler de tüm yasa-ma umutlarına rağmen, sömürgeciler ta-rafından kullanılıp, posası çıkarıl-dıktan sonra, bir kenara fırlatılacak, tarihin birer yüzkarası olarak yitip gideceklerdir. Bu unsurlara şimdilik geçici bazı rahatlamalar olanakları su-nulsun da, onların böyle olacağı kendindir. Bunu düşünümüzün tarihi karekterinden çok iyi bilmekteyiz.

Emperyalizmin Özel Savaşı...

Baştarafı Syf: 10'da

yapar. Allende hükümetini halka baskı yapan zorbalık aygıtı olarak göstermeye çalışıyordu.

"Halk güçlerinin birliğini sarsma ve baltalamayı emperyalizmin nasıl planladığını, ABD Askerel Dairesinin şu tavsiyeleri açıkça gösteriyor." «Doğrudan, cepheden hücum edilemezse, benzetmelere başvurularak hareket edilir. Görüş ayrılıklarını ve iç çatışmaları körüklemek için, güvensizlik ve kuşku yaratmak için... sürtüşmeleri artırma vesileleri, bölünme belirtileri yaratma çareleri aranır» (aynı eser, Syf: 58)

Bunun dışında hükümet görevlileri ve özellikle de Allende gözden düşürülmeye çalışıldı. O ve diğer yöneticiler hakkında karakterlerine yönelik ipe sapa gelmez karalama, kaba ve çirkin saldırılar yürütüldü.

Tüm bu faaliyetlerde demogoji ve yalan esas unsurdur. Tamamıyla Allende bile halk gerçek dışı da olsa bu propagandadan etkileniyordu. Ayrıca yürütülen bu propaganda faaliyetlerinde yönerge gereği «inanılabilirlik» yaratılmalı ve sürdürülmelidir. Bu inanılabilirlikte ölçü gerçeğin kendisine göre değil, «hedef tutulan yığına bağlı olarak» belirlenmelidir.

"Şili deneyimi, bizce toplumsal sarsıntı-

lar döneminde en önemli etkenler arasında, tedirgin yığınların «ruh hali» gibi özel bir etkenin, gericiliğin stratejik bir değer verdiği bu etkenin ön plana çıktığını gösteriyor. Emperyalizm, «istikrarlılık yaratma» manevralarında, yığınal toplumsal bilincinin ideolojik ve bilimsel öğelerine dayanmıyor, doğrudan doğruya yığınların duygularını etkilemeye bakıyordu. Böylelikle, yığınların kendi çıkarlarının bilince varmaları yolunu, bu bilinçle de herhalde birçoklarının halk hükümetinden yana geçmeleri yolunu adeta kesiyordu" (aynı eser, Syf: 61)

Zaten bundan önceki iktidar tamamen gerici ve kokuşmuş bir sınıf temeline sahip olduğu için liberal veya burjuva demokratik bir alternatifi savunamazdı. Savunacağı şey olsa olsa yığınların çıkar ve panik hali duygularına hitap ederek onların akıl dışı davranışlarda bulunacağı bir ideoloji ve politika olabilir. Ve izlenen psikolojik eylem biçimleriyle öyle bir ortam doğdu ki, faşizm adeta toplumun çıkarlarının savunucu, onların duygularının tercümanı, iradelerinin temsilcisi sıfatıyla ortaya çıktı. Tüm bu kaos son verecek bir kurtarıcı edasıyla -yeni sömürgelerde istisnasız olan- ordu yönetime el koydu.

Tasfiyeciler Sol'un PKK'ye Yönelik...

Baştarafı Syf: 4'te

culuk oyunlarını en çirkincesine faşist işbirlikçiliğe kadar götürmekten çekinmemektedirler.

Öyle anlaşıyor ki, rejim bunlara, geçmişte olumlu olarak yapılan ne varsa hepsini inkar ettirecek: «pishmanlık yasası»nın ölçülerine tam uygun bir hale getirecek; ve faşist düzenin işleyişinde utsal bir alet rolünü oynatacağıdır. Bu temelde çirkinlikli anlaşmalarını daha da ilerleteceklerdir. Büyük bir olasılıkla, SODEP olmasa DSP kuşurculuğunda, Mustafa Kemal'in, TKP'nin şahsında gerçekleştirdiği dünyanın ilk komünist parti tasfiyeciliğini, bugün de, günümüzün II. Atatürk'ü Kenan Evren'in faşist rejiminin kuşurculuğunda, önemli bir kesimi alacak bir tasfiyecilik biçiminde erimeyi yaşıyacaktır.

Amca rejimin ve sol içindeki işbirlikçilerinin 12 Mart sonrasındaki Ecevit umutculuğundan bile çok gerisinde olan tüm bu çabaları daha şimdiden tutmaktan ve kitlelerin, ona işkence ve imhaya rağmen halen gelişmesi durdurulamayan devrimciliği karşısında mahkum görünmektedir. Daha şimdiden, Türkiye proletaryası kendisi için girilmesi gereken doğrultuyu, uzun tarihli tecrübelerinden de ders olarak tesbit etmiş bulunmaktadır. Muazzam sosyalist birlikim ve kitile muhalefeti bu doğrultuda kaynaştırıldı. 12 Mart sonrasının çok ilerisinde bir devrimci gelişmenin ve patlamasının sağlanması kaçınılmazdır. Bu, sadece ve sadece belirlenmiş görevlerin ihmal edil-

Ulusal Direniş Eylemlerimiz...

Baştarafı Syf. 1'de

boyutlanarak gelişen devrimci-direniş eylemlerimiz bundan sonra da devam edecektir. Sömürgecilerin ısrarla gizlemelerine rağmen, gerçeklerin halkımız tarafından çok net olarak görüldüğü ve hiçbir biçimde üstünün örtülemeyeceği açıkça ortadadır. Sömürgeciler hergün uyguladıkları yeni komplolarla savaşın daha da yaygınlaşmasına yol açıp, savaşımızı kabul ederken, solun anlaşmaz ve suskun tavır hali varlığını sürdürmektedir. Bu kadar görkemli direniş karşısında sağır ve körler bile uyanırken, Kürdistan'daki gelişmeleri ele alıp değerlendire ihtiyacı duyan, bunların gerçeklerini üzerinden ısrarla atlama biçiminde yansıyan tavırlarının değiştirilmesi gerektiği açıktır.

Sömürgeciler ordularıyla başa çıkmadıkları mücadelemize karşı, yeni ajanlaştırma ve milisleştirme

mez, ertelenmez günlük doğru bir çalışma tarzıyla yerine getirilmesine bağlı olacaktır.

Demokratik-sosyalist muhalefet safarındaki olumsuzluklar, yetmezlikler, daha da kötüleşti tasfiyecilik ve reformculuk, bu süreci biraz ağırlaştırıp çarpıklaştırmak isteyecek, ama asla engelleyemeyecektir. Bunu söylerken de esas güvencemiz, maddi ortamın, hiçbir iki yüzlü ve demogojik çabaya örtbas edilmesi mümkün olmayan icazetli ve sahte solculuğun eski tarz oyunlarına imkan tanımayacağıdır. Üstten de doğru ve bilinçli örgütlü bir faaliyet dayatıldığında, daha şimdiden bunların devrimdeki mahkumiyetleri kesinlik ve süreklilik kazanmaya aday görülmektedir.

Dönemi asıl belirleyen ve artık kuşku götürmeyen direnişçiliğiyle siyasal ortamı etkisi altına şekillendiren Kürdistan'daki devrimci mücadele, bir yandan faşist rejimin kurumsallaşmasını, istikrar kazanmasını her gün artan darbeleriyle sarsarken, diğer yandan da her türlü tasfiyeciler ve reformcu hayalleri açığa çıkararak işlemektedir. Faşist rejim, tüm iç ve dış dayanaklarını beş yıldır amansızca kullanmasına rağmen, PKK'nin gelişmesini engelleyemeyip ERNK (Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi)'nin ilanı durduramamış ve bundan sonra da durduramayacağı bizzat kendi ağızla verdiği demecilerde itiraf etmektedir. Daha dün Kenan Evren, gençliğe adeta yalvarıncasına, "bölgeimizdeki gelişmeler sürdüğü, bölücü çabalar şimdiye kadar olduğu gibi bugün de,

Ordu, ABD'nin düşman dışta değil içtedir ve bu da «terörizm»dir teziyle iç savaş düzenine göre eğitilmişti. Buna göre kukla ordular savaşçı kendi halklarına karşı emperyalizm adına yürütürler. Dünyadaki her gelişmeye ABD'nin müdahale imkanı olmadığı ve bunun çeşitli nedenlerden de uygun düşmediği gözönüne getirilirse; bunun yerine kukla yerli orduların oluşturulması ve bunların ABD'nin askeri ve politik stratejisine uygun eğitilmesi ve örgütlendirilmesi daha gerçekçidir.

Bunun için, "Pentagon'un bazı politik ve askerel strateji uzmanları, yapabilecekleri en iyi yatırımı, Latin Amerika subaylarını ABD harp okullarında eğitmek, onlara kendi düşüncelerini aşılamak olduğunu söylediler. Bu söylediklerini de yaptılar. Senatörlerden W. Proxmire, 1971'de verdiği bir demecinde, Birleşik Amerika'nın 1947-1971 yıllarında «70 bağımsız ülkeden 320 bin askerel personel eğitimi» için 175 milyar dolar harcadığını açıkladı." (aynı eser, Syf: 29)

Böyle bir ordudan başka bir şey de beklenemezdi zaten.

Şililer, bu yenilgilerini şöyle izah etmekte: «Biz toplumsal psikoloji alanında düşmanla düşümedik ve kendi devrimci güçlerimizi seferber etmede bu psikolojiden yararlanamadık. Ama somut durumların analizinde yığınların toplumsal psiko-

lojisini bütün yönleriyle gözönünde bulundurmanın ne kadar önemli olduğunu iyice anladık. Marksçılık-Leninçiliğin kurucuları, bu etkenleri bilimsel politikanın bütünüleyici bir parçası olarak defalarca vurguluyorlardı. Yaptıkları her analizde, yığınların kesin ruh hali belirli bir uğrakta güçler dengisini belirleyen bir etken olarak ele alınıyordu. V.I. Lenin şöyle der: «... Biz ne fiziksel, ne de siyasal olarak iktidarda tutunabiliriz. (eğer ayaklanmış olsaydık -RR- yazarmız notu) Fiziksel olarak, zaman zaman Petrograd bizim elimizde olsa bile, tutunamazdık, çünkü o zaman işçilerimiz ve askerlerimiz Petrograd'a sahip olmak için döğüşmeyi, bu uğurda ölmeyi henüz kabul etmemişlerdir; ama Ziraatçılara karşı olsun, Çeretellilere ve Çernovlara karşı olsun, öyle büyük bir nefret, bir hınç yoktu; insanlarımız henüz Bolşeviklere karşı Es-erlerin ve Menşeviklerin katliamıyla işçilerlen kavuşturmanın deneyiminde çekilmiş değillerdir.» (Lenin Tüm Yayıtları-Ruşça basım- c. 34, Syf: 244)" (aynı eser, Syf: 62)

Şili deneyi Türkiye devrimcilerinin de ders çıkarması gereken bir örnek. Çünkü 12 Eylül öncesi yaşananlar ile Şili deneyi büyük benzerlikler arzemektedir.

DEVAMI GELECEK SAYIDA

yarn da durmayacaktır" derken, İçişleri Bakanı da aynı günlerde Diyarbakır'da, "bunlar, gerilla faaliyetleridir ve yakın bir sürede duracağı da benzemektedir" diyor.

Artık, Dr. Hikmet KIVILCIMLI'nın 1930'larda Kürdistan'da partizan savaşı için öngörükleri, elli yılı aşkın bir gecikmeyle de olsa, O'NU bugün aynı sahte sol'un sosyalşoven, tasfiyeciler ve kuşurucu akımların tüm kuşatma ve saldırılarına rağmen, gelişmektedir. Yine şanlı 12 Mart dönemi devrimci-direnişçiliğini, Marksizm-Leninizmi Kürdistan'a uygulamaya temelinde silahlı mücadeleyi doğru bir stratejik ve taktik yaklaşım uygulayan PKK, kesintisiz bir biçimde bu savaşını sürdürmektedir. İhanete uğrayan Mahir ÇAYAN, Deniz GEZMİŞ, İbrahim KAYPAKKALININ önderlik ettiği halklarımızın soylu direniş önderleri, bugün onlara ihanet edenlerden hesap sormak ve onları katledilme yıldönümlerinde onlara önder militanını şehit vererek mücadelesinde yüceltmektedir. Varsın önekler, tasfiyeciler ve demogojlar güruhu, PKK'yi ve onun silahlı direnişini, küfür ve komplolarla dört bir yandan kuşatma altına alarak tüketmeye çalışsın. Her zaman belirleyici olan devrimci gerçekliğimiz bu sefer de kazanamamış bilecektir.

Faşist rejimin kendisi için istikrar yılı olan ettiği 85'in Kürdistan'ında, boydan boya, Bingöl, Bitlis, Diyarbakır, Siirt, Urfa, Mar-din, Van, Hakkari... vd. alanlarda günlerdir sürdürülen ve daha da gelişmiş bulunan Kürdistan Ulusal Direniş Savaşı, Ulusal Kurtuluş Cephesi Bayrağı altında, başta Türkiye halkı olmak üzere, Ortadoğu halklarının devrim mücadelesinde taze bir soluk oldu-

lojisini bütün yönleriyle gözönünde bulundurmanın ne kadar önemli olduğunu iyice anladık. Marksçılık-Leninçiliğin kurucuları, bu etkenleri bilimsel politikanın bütünüleyici bir parçası olarak defalarca vurguluyorlardı. Yaptıkları her analizde, yığınların kesin ruh hali belirli bir uğrakta güçler dengisini belirleyen bir etken olarak ele alınıyordu. V.I. Lenin şöyle der: «... Biz ne fiziksel, ne de siyasal olarak iktidarda tutunabiliriz. (eğer ayaklanmış olsaydık -RR- yazarmız notu) Fiziksel olarak, zaman zaman Petrograd bizim elimizde olsa bile, tutunamazdık, çünkü o zaman işçilerimiz ve askerlerimiz Petrograd'a sahip olmak için döğüşmeyi, bu uğurda ölmeyi henüz kabul etmemişlerdir; ama Ziraatçılara karşı olsun, Çeretellilere ve Çernovlara karşı olsun, öyle büyük bir nefret, bir hınç yoktu; insanlarımız henüz Bolşeviklere karşı Es-erlerin ve Menşeviklerin katliamıyla işçilerlen kavuşturmanın deneyiminde çekilmiş değillerdir.» (Lenin Tüm Yayıtları-Ruşça basım- c. 34, Syf: 244)" (aynı eser, Syf: 62)

Şili deneyi Türkiye devrimcilerinin de ders çıkarması gereken bir örnek. Çünkü 12 Eylül öncesi yaşananlar ile Şili deneyi büyük benzerlikler arzemektedir.

şunu kanıtlanmış bulunmaktadır. Taktik eksikliklerimizi giderdikçe, tecrübemiz arttıkça mücadelemizin daha da gelişmesi bir beklenti olmaktan çıkacaktır. Bundan da öte bu, devrimci hareketin kanunlarının zorunlu bir gereğidir de.

Biz, görevlerimize her zamankinden daha fazla üstün bir sorumluluk, büyük bir coşku ve kararlılıkla eğilmeye devam ettikçe, mevcut yetersizliklerimizi, zaaflarımızı ve yerine getirilmeyen görevlerimizi yerine getirdikçe; Kürdistan'dan yükselen kurtuluş mücadelesi, Türkiye halkının mücadelesi perspektifini daha da açacak ve ona, tarihinde ilk defa kendi egemen sömürücü sınıflarından nihai kopuşu için gerekli en elverişli koşulları sağlayabilecektir. Bu temelde kendisini, tarihinde ve halen gündümüzde çok güçlü olan egemen sınıf ideolojik, politik, kültürel ve hatta kişilik bağım-lılığında kurtardıkça ve kendi öz çıkarları uğruna bağımsız savaşını örgütleyip yücelttilikçe, Türkiye halkının da kurtuluşu gündemdedir ve en az Kürdistan halkının kendisine gösterdiği destek kadar, o da Kürdistan halkına gerekli desteği gösterebilecektir.

Halkımızın geleceğini böylesi bir temelde hazırlamaktan başka bir görevi olmayan devrimciler olarak bizler, varlık nedenimiz olan bu tarihi görevimizi başarmak için, geçmişin her türlü olumsuzluklarından ve günümüzün yanlış, dar görüşlü ve umutsuz konumundan sıyrılmalı! Ortak kurtuluşu derinden bağlanarak görevlerimizi ne pahasına olursa olsun gerçekleştirmekten vazgeçemeyelim! Dar görüşlü milliyetçi çemberi kıralım, proletaryamızın enternasyonalist devrimci ruhuna sarılalım!

Kürdistan'da savaştan gücün meşruluğunu kabul ederken, kendilerine "sosyalist, komünist ve yurtsever" diyen bu güçlerin tavırları üzerine doğru yaklaşım dayatılarak gidilmelidir. Bugün dürüst olmanın tek ölçüsünün direniş eylemlerine saygılı davranmak olduğu açıktır. Bir halkın kurtuluş mücadelesini çarpıtmak isteyen bir tutum dürüst olamaz.

Bu güçler, yoğunlaşan direniş eylemleri karşısında kendilerini yeniden gözden geçirerek, doğru yaklaşıma sahip çıkma cesaretini gösteremediler. Tüm dürüst devrimciler de bu yaklaşımın geliştirilmesi için üzerine düşen rollerini yerine getirmelidirler.

Direnış eylemlerimiz bundan sonra da devam edecek, başta sömürgecilik olmak üzere saldırılar nereden gelirse gelsin, intikam sesleriyle patlayan silahlarımız sömürgecilerle darbe üstüne darbe vurarak gelişecektir.

İlk Adımlarımız...

Baştarafı Syf. 17'de

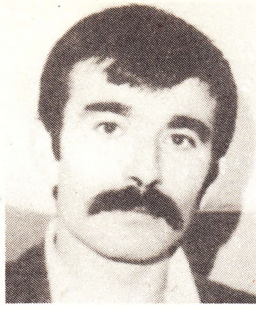
Türkiye haberleri ve gazete başlıklarına geldi. Birçok uydurma başlık sonra "eşkiya panikate" başlığını okuyan spikerin sözleri üzerine kahkahalarla gülmeye başladık. İyi Türkçe bilen evin reisi C... amca, bir yandan gülüyor, bir yandan da "sizmi panikatesiniz, yoksa devrimcilermi, buralardan da görü-lüyor" diyerek bize Ergani ve köy-lerindeki gelişmeleri anlatmaya başladı. Amcanın anlatığına ve, daha sonları da öğrendiğimize göre, sömürgeci devletin yerel yöneticilerine subayları tam bir telaş, korku ve panik içindeydiler. Ergani'ye dışardan çok sayıda asker getirilmiş, bunlara ilçenin belirli noktalarında sürekli nöbet tutturuluyormuş. Gündüz Maden yolundan Piri-nar yoluna tekrar geriye yürüyüş yaptırılmış, "Eskişehir" marşı söy-letiyormuş. Yine, yöredeki karakol komutanları (kırsal kesimde) büyük

bir korku içerisinde üstlerinden ya buradan alınmaları, ya da daha fazla asker göndermelerini istiyor-larmış. Daha sonraları grayderler jetiren faşist subaylar, karakol-ların etrafında hankekler kazarak devrimcilerin saldırılarına karşı ön-lemler almışlar...

C. Amca Ergani ve yöresinde buna benzer bir çok olayı bize aktardıkları sonra, biz de son geliş-meleri onlara izah edip geç saat-lerde konuları ayırdık.

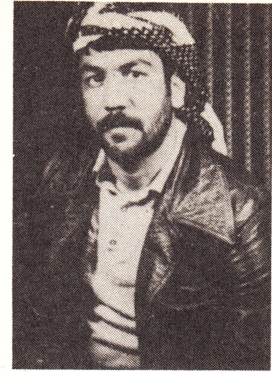
Halkımızın PKK'nin önderliğinde askeri gücüne kavuşması, sö-mürgecileri başına çevirdiğinden, uydurdukları bir yığın yalan ve demogojilerinden medet ummaktadırlar. Eylemlerin kendilerine de yöneleceğini iyi bilen yerel karakol subayları, akıl almaz çingnliklar yapıpaktanda geri durmamakta, halka baskı yaparak kendilerini güvenceye almasını istemektedirler.

Yaşasın
Devrimci-Direnış Eylemlerimiz!
Erganiden S...

Bu da Kemal, Hayrî
"Ey Kürdistan
Çiçek olmaya
Kızıl karanfiller olmaya
geliyoruz sana
Minnacık Kürdistanlı bir kızın
Elinde gül olup
Güleceğiz sana"
Deyip yattılar ölüm orucuna
Sesleri rüzgar yükleniyor
Çekiyor dizginleri dağlara
Diyarbakır
El değmemiş kılıç kaşları
Palabıyıkları
Güm güm atan yükleriyle
Direniyor

Bir çocuk kanştırdı kitabı
Çevirdi sayfaları
Kürdistan tarihinde
"Kızıl Direniş"i okudu
Sonra ayağa kalktı
Direnişe saygı durdu
Ardından düşündü
Kürdistan
Tarihte
Zifir karanlıkların
Çatlaklıklarından akan
Güneş sızıntısı
Newroz ateşidir
Saçılır konar tüm Dünyaya

Mezarımız karacurun mahlesinde

Umutumuz Kırbaşı köyünde kaldı oy!

Cenazelerimizde zılgıt attı analarımız.

Bağrımıza narlı bir ateş gömüldü Ammed'de bugün

Adelesi gerilsin kollarımızın hey!

Parmamız asılsın asılacak tettiğe

14 TEMMUZ DİRENİŞÇİLİĞİ

ULUSAL DİRENİŞ MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR!

14 Temmuz Direnişçiliği yüzyılların teslimiyet ve ihanetini yırtarak Kürdistan halkının tarihinde yeni bir dönem açtı. Bu büyük direnişin yüce şehitleri M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR, Akif YILMAZ yoldaşlarımızın başlıklarını bir gereği; direnişin yıldönümünde görevlerimizi daha kararlı, daha fedakar bir biçimde yerine getirebilmek için Parti tarihimize, mücadelemizin ulaştığı düzeyi olduğu gibi, bireysel planda da geçmişimizi ve bu günümüzü güçlü bir değerlendirmeden geçirme göreviyle karşı karşıya bulunmaktayız.

Herşeyden önce direnişin tarihsel anlamı, gerçekleştiği dönem ve biz devrimcilerle iletildiği mesaj daima beklelerde canlı tutulmalı ve onun emredici kuralları yerine getirilmelidir. Bir an için bile unutulmamalıdır ki, direnişin gerçekleştiği dönem öncünün ve kadroların kendi örgütsel-askeri hazırlıklarını gerçekleştirdikleri ve teslimiyet ile ihanetin en fazla dayatıldığı cezaevlerinde gerçekleşti. Cezaevi sınırlarını çokça aşan bu direnişçiliğin Kürdistan devriminin kesintiyi uğramadan güçlü sürdürülmesinde belirleyici önemi vardır. O dönemde direnişlerin en çok yoğunlaştığı bu alanı düşman, kendi oyunlarını en çok tezgahlayacağı alan olarak seçmişti. Görülmemiş baskı ve zulüm, azgın işkencilerin yaşadığı bir ortamda ve yâhin-Yıldırım ihanet cesetinin teslimiyet dayatmasına karşı 21 Mart 1982 Newroz'unda Mazlum DOĞAN yoldaşın yaptığı direniş ateşinin ardından direniş kesintiyi uğratmamak, teslimiyet ve ihanet dayatmalarını boşa çıkarmak için tüm olanaksızlıklar içerisinde yüce bir direniş yükseltildi.

Ellerinde kalan tek araçları düşünceleri, inançları ve yaşamlarıydı. Nitekim düşünce ve inançlarının emrediciliğiyle yaşamlarını katkettikleri Ölüm Orucuna başladılar. Diğer bir deyişle PKK'nin direnişçiliğinde yatan ve tarihsel yaratıcılığı olan, olanaksız gibi görünen, ölüme yaşamı yarattılar. Bunu yaparken Türk sömürgeciliğine ve onun her türden uzantılarına veya doğrudan usaklarına bir daha dirilemeyecekleri bir darbe indirirken, bizlere de en anlamlı mesajlarını iletmekteydiler. Onlar, en olanaksız koşullarda onurluca taşıdıkları Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin direniş bayrağını devralmak için hazırlıklarını yürüten dışardaki mücadeleye arkalarını çağırıyorlardı. Bu yüce emir güçlü halk örgütçüleri ve önderleri olmayı emrediyordu. Bilindiği gibi o tarihlerde 2. Kongresini toplayan PKK aldığı bir kararla bu mesajı en anlamlı yanıtı da veriyordu. Artık ülkeye dönüş, direniş yükseltmek ve dönemin güçlü devrimciliğine ifadesini bulan halk önderleri haline gelmek vazgeçilmez bir görevdi. Bu görev olduğu kadar direniş şehitlerimizin kesin bir emriydi de.

Ve biliniyor ki, bu bağlılıkla yürütülen devrimci faaliyetler 15 Ağustos Direniş ve Saldırı Atılımını yarattı. Ardından daha da yoğunlaşan eylemsel örgütsel faaliyetlerle 21 Mart 1985 Newroz'unda gerçekleşen ERNK'nin ilanıyla güçlü bir tarihsel dönem olan yeni bir sayfa açıldı. Mazlum yoldaşın şehit edilmesinin yıldönümü olan 21 Mart 1985'te açılan yeni sayfa ile ülkenin her yanında yükselen görkemli eylemlerde ifadesini bulan örgütsel ve eylemsel Bahar Atılımını 14 Tem-

muz'da güçlü taçlandırmak devrimci sorumluluğun gereğidir. İşte bu noktada geçmişimizi ve günümüzü gözden geçirmeliyiz. Zira, Hayri, Kemal, Akif yoldaşların 14 Temmuz direnişçiliğinin bize yüklediği görevleri yerine getirmek ancak devrimde zaferi yaratmakla mümkündür.

Evet, Ulusal Kurtuluş Cephesimizin ilanı ile halkımız tarihi direnme kararını vermiştir. 1982 14 Temmuz'da giderken cezaevlerinde bulunan savaş esirlerinin de kararı Mazlum yoldaşın direnişini sürdürmekten yanaydı. Ama yaman halk önderleri olmaksızın bu mümkün değildi. İşte bu ortamda kararını verdikleri ve yüce bir tarzda yaşamlarını katkettikleri 14 Temmuz direnişçiliğinde Hayri, Kemal ve Akif yoldaşlar ölümsüz halk önderleri sıfatına hak kazandılar.

O halde, Onların anılarına bağlılığın bir gereği olarak da 14 Temmuz günlerini PKK-ERNK-HRK üçlünün yüce direnişçiliğinde, bulunduğumuz her sahada dönemin özelliklerine ve ölümsüz önderlerimizin emirlerine cevap verecek bir düzeye ulaşarak karşılamalıyız. Bu yüce görevi yerine getirmek için yaman halk örgütçüleri ve önderleri olmaktan hiç bir zorluk ve yetmezlik bizleri alıkoymamalıdır. Onlar eni anaksız koşullarda olmaz denileni yaratırlar. Bugün çok daha elverişli koşullarda bizim yerine getiremeyeceğimiz hiçbir eylemsel ve örgütsel görev olamaz. İşte bu noktada diyoruz ki; şanlı 14 Temmuz kararını pratikte karşılamak ve her 14 Temmuz'u direniş kararımızın daha da pekiştirdiği bir dönem olarak karşılamak için devrimci görevlerimiz üzerine büyük bir cesaretle fedakarlıklarla yürüyalım!

SİVEREK'TE YAKILAN İSYAN ATEŞİ BUGÜN ERNK ÖNDERLİĞİNDE DAHA DA GELİŞMEKTEDİR

Halkımızın direniş tarihinin ve kitlesellemenin en önemli günlerinden biri hiç kuşkusuz ki, 30 Temmuz günüdür. Salih KANDAL yoldaşın şehit ediliş günü olan bugün partimizin kitlesellemeninde önemli bir dönüm noktasıdır. Parti hareketimizin Hilvan'da yurtsever köylülük içinde derin kök salması Siverek'te yükseltilen direnişle daha da genişleyerek devam etmiştir.

PKK'nin ilanı ile birlikte yurtsever köylülükte en erkenden mücadele saflarına akın ederek birçok görevler üstlenmeye başladı. Halk savaşını temelinde yükselerek Kürdistan devrimi için bu akın son derece doğaldır da. Zira mücadelemizin bel kemiği ve halk savaşımızın temel gücü olan yoksul köylülük, sömürgecilerden ve yerel gerici-likten gördüğü amansız baskı ve sömürüye karşı bağımsızlık mücadelesiyle bütünleşmekten geri durmayacaktır. Kitleselleşmeye doğru atılan daha bu ilk adımlarda, köylülüğün kendi örgütlü birliklerini yaratmanın temel harcını şehit düşen yoldaşlarımızın örnek direnişleri oluşturur. Bu dönemde yoksul köylülüğün sömürgeciliğe ve yerel gericiliğe karşı yükselttiği en önemli direnişlerinden biri de; Siverek'te sömürgeciliğin en güvenilir uşağı M. Celal Bucak'a karşıdır. Halkımızın yükselen bu direniş mücadelesi kendi öz evlatlarından büyük önderlerini de yarattı. Bu mücadelenin yükseltilmesindeki propagandacı, örgütücü ve komutanlarının başında hiç şüphesiz ki Salih KANDAL yoldaş gelir. 30 Temmuz 1979'da sömürgecilerin azgın uşağı olan M. Celal Bucak'a karşı mücadelenin başlatılmasına yönelik düzenlenen eylemde, Salih KANDAL yoldaş en ön saflarda katılmıştı. Bu eylemde aldığı yaralar sonucunda şehit düşen Salih KANDAL'ın ardından yurtsever köylülük sömürgeciliğe ve yerel gericiliğe karşı olan kin ve

öfkelerini daha da bileyerek mücadeleye artan bir oranda sahip çıkmaya ve aktif olarak katılmaya başladı.

Salih KANDAL yoldaşın şehit edilmesinin 6. yıldönümünü, köylülüğün ERNK'de giderek güçlenen direniş eylemleri ve birliği ile karşılıyoruz. O, uğruna mücadele ettiği davanın cepheleşerek kitle birliklerini yaratacak olan hamurun ilk yoğunucularındandı.

O halde bugün PKK ve onun önderliğindeki ERNK'nin yükselttiği intikam eylemleri belki alan ve kapsam itibarıyla farklıdır, ama o gün verilen silahlı direniş mücadelesinin devamıdır. Ve nasıl ki o gün sömürgeciliğe ve yerel gericiliğe karşı yurtsever köylülük aktif olarak mücadeleye katılmışsa, bugün gelişen direniş her zamankinden daha fazla ve aktif katılma olanaklarına kavuşmuştur. Her şeyden önce HRK ve ERNK'nin ilanı ile kendi askeri ve siyasal örgütüne kavuşan Kürdistan köylülüğü, ulusal kurtuluş savaşında kendi güçlü birliklerini ve komutanlarını yaratarak 30 Temmuz direnişçiliğine ve Salih KANDAL gibi yüce komutanlarına en anlamlı tarzda sahip çıkmaktadırlar.

Öyleyse Salih KANDAL yoldaşın anısı bugün bizleri daha anlamlı görevlerle karşı karşıya getirmektedir. Köylülüğün feodalizme ve sömürgeciliğe karşı isyan ateşi olan Salih yoldaşın anısının da bir gereği olarak, Kürdistan köylülüğü bugün ERNK ve HRK saflarında, sömürgeciliğe ve feodalilere karşı devrimci direniş eylemlerine aktif olarak katılmaktadır. Giderek boyutu daha da gelişecek olan bu katılımın sonucu Cephenin kitlevi birlikleri oluşturulurken, gerilla mücad. zsinin daha bir üst evreye ulaşarak yükselmesi sağlanacaktır.

Impressum
V.I.S.d.P
A. Çobanoğlu
Acheners Str. 514-520
5000 KÖLN 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÜN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank KÖLN
A. Çobanoğlu
Konto Nr: 10 50 046
BLZ: 370 700 60

Danimarka 6.50 dkr.
Avusturya 15.00 s.
İngiltere 0.50 £.
Hollanda 2.50 hfl.
Belçika 50.00 bfr.

Norveç 5.00 nkr.
Fransa 5.00 ff.
İsviçre 2.00 sfr.
İsveç 5.00 skr.